मीमांसा-दर्शनम्।

जैमिनि-प्रणीतम्।

श्रीशबरस्वामिकृतेन भाष्येण सहितम्।

—:※:—

वि, ए, उपाधिधारिणा

श्रीजीवानन्द-विद्यासागर-भट्टाचार्य्येण

संस्कृतं प्रकाशितञ्च।

प्रथमात् षष्ठाध्याय-पर्य्यन्तम्

(पूर्व्वः षट्कः)

कलिकाता-

सारसुधानिधियन्त्रे मुद्रितम्।

इ० १८८३।

প্রকাশক—শ্রীজীবানন্দ-বিদ্যাসাগর বি, এ,
২ নং রমানাথ মজুমদার ষ্ট্রিট।
প্রিণ্টর—শ্রীসদানন্দ মিশ্র নং ৫১ ক্রসষ্ট্রিট্।

सङ्केत-सूचनम् ।

—०—

सङ्केतः		अर्थः ।
अ०	...	अधिकरणम् ।
अ० पा० अ०	...	अध्याये पादे अधिकरणम् ।
अ० पा० अधि०	...	” ” ”
आ०	...	आशङ्का वा आपत्तिः ।
आ० नि०	...	आशङ्कायाः आपत्तेर्वा निरासः ।
आभा०	...	आभासः ।
आश०	...	आशङ्का ।
उ०	...	उत्तरम् ।
उप०	...	उपसंहारः ।
उ० यु०	...	उत्तरे युक्तिः ।
द्वि०	...	द्वितीयम् ।
द्वि० पू०	...	द्वितीयः पूर्वपक्षः ।
नि०	...	निराकरणम् ।
पू०	...	पूर्वपक्षः ।
पू० आ० नि०	...	पूर्वपक्षे आशङ्कानिरासः ।
पू० नि०	...	पूर्वपक्षनिरासः ।
पू० पू०	...	पूर्वपक्षे पूर्वपक्षः ।
पू० यु०	...	पूर्वपक्षे युक्तिः ।
प्र०	...	प्रथमम् ।

प्र० पू०	...	प्रथम-पूर्वपक्षः ।
भा०	...	भाष्यम् ।
व्या०	...	व्याख्या ।
सि०	...	सिद्धान्तः ।
सि० आ०	...	सिद्धान्ते आशङ्का ।
सि० आ० नि०	...	सिद्धान्ते आशङ्कानिरासः ।
सि० यु०	...	सिद्धान्ते युक्तिः ।
सि० हे०	...	सिद्धान्ते हेतुः ।
सू०	...	सूत्रम् ।
हे०	...	हेतुः ।

—o—

मीमांसादर्शनम्

सभाष्यम् ।

प्रथमाध्यायस्य प्रथमः पादः ।

धर्म्मजिज्ञासाधिकरणम् ।

सू. अथातो धर्म्मजिज्ञासा ॥ १ ॥

भा० । लोके येष्वर्थेषु प्रसिद्धानि पदानि, तानि सति सम्भवे तदर्थान्येव सूत्रेष्वित्यवगन्तव्यम् । नाध्याहारादिभिरेषां परिकल्पनीयोऽर्थः परिभाषितव्यो वा । एवं वेदवाक्यान्येव एभिर्व्याख्यायन्ते । इतरथा वेदवाक्यानि व्याख्येयानि, स्वपदार्थाश्च व्याख्येयाः इति प्रयत्नगौरवं प्रसज्येत । तत्र लोकेऽयमथशब्दो वृत्तादनन्तरस्य प्रक्रियार्थो दृष्टः, न चेह किञ्चिद्वृत्तमुपलभ्यते । भवितव्यन्तु तेन, यस्मिन् सति अनन्तरं धर्म्मजिज्ञासाऽवकल्प्यते । तथाहि प्रसिद्धपदार्थकः स कल्पितो भवति, तत्तु वेदाध्ययनं, तस्मिन् हि सति सा अवकल्प्यते । नैतदेवं, अन्यस्यापि कर्म्मणोऽनन्तरं धर्म्मजिज्ञासा युक्ता प्रागपि च वेदाध्ययनात् । उच्यते,— नादृशानान्तु धर्म्मजिज्ञासां अधिकृत्याथशब्दं प्रयुक्तवानाचार्य्यः, या वेदाध्ययनमन्तरेण न सम्भवति । कथं ? वेदवाक्यानामनेकविधो विचार इह वर्त्तिष्यते । अपिच नैव वयमिह वेदाध्ययनात् पूर्वं धर्म्मजिज्ञासायाः प्रतिषेधं शिष्मः,

परस्ताच्चानन्तर्य्यम्, नह्येतदेकं वाक्यं पुरस्ताच्च वेदाध्ययनात् धर्म्मजिज्ञासां प्रतिषेधयिष्यति, परस्ताच्चानन्तर्य्यं प्रकरिष्यति, भिद्येत हि तथा वाक्यम्, अन्या हि वचनव्यक्तिरस्य पुरस्तात् वेदाध्ययनाद्धर्म्मजिज्ञासां प्रतिषेधत, अन्या च परस्तादानन्तर्य्यमुपदिशत, वेदानधीत्य—इति एकस्यां विधीयते अनूद्य आनन्तर्य्यं, विपरीतमन्यस्याम्। अर्थैकत्वाच्च एकवाक्यतां वक्ष्यति। किञ्चाधीते वेदे इयमापतति, गुरुकुलाच्च समावर्त्तितव्यं, वेदवाक्यानि च विचारयितव्यानि, तत्र गुरुकुलान्मा समावर्त्तिष्ट, कथं नु वेदवाक्यानि विचारयेत्? इत्येवमर्थोऽयमुपदेशः। यद्येवं, न तर्हि वदाध्ययनं पूर्वं गम्यते, एवं हि समामनन्ति वेदमधीत्य स्नायात्—इति, इह च वेदमधीत्य स्नास्यन् धर्म्मं जिज्ञासमानः इममाम्नायमतिक्रामेत्। न चाम्नायो नाम अतिक्रमितव्यः तदुच्यते,—अतिक्रमिष्याम इममाम्नाम् अनतिक्रामन्तो वेदमर्थवन्तं, सन्तमनर्थकमव कल्पयेम। दृष्टो हि तस्यार्थः कर्म्मावबोधनं नाम। नच तस्याध्ययनमात्रात् तत्रभवन्तो याज्ञिकाः फलं समामनन्ति, यदपि च समामनन्तीव, तत्रापि द्रव्यसंस्कारकर्म्मसु परार्थत्वात् फलश्रुतिरर्थवादः स्यात्—इत्यर्थवादतां वक्ष्यति। न च अधीतवेदस्य स्नानानन्तर्य्यमेतत् विधीयते। नह्यत्रानन्तर्य्यस्य वक्ता कश्चिच्छब्दोऽस्ति? पूर्वकालतायां क्त्वा स्मर्य्यते, न आनन्तर्य्ये। दृष्टार्थता वाऽध्ययनस्य, आनन्तर्य्ये व्याहन्येत। लक्षणया त्वेषोऽर्थः स्यात्, न वेदं स्नानमदृष्टार्थं विधीयते। किन्तु लक्षणया अस्नानादिनियमस्य

पर्य्यवसानं वेदाध्ययनसमकालमाहुः। वेदमधीत्य स्नायात्, गुरुकुलात् मा समावर्त्तिष्ट—इति दृष्टार्थतापरिहारार्थैव। तस्मात् वेदाध्ययनमेव पूर्वमभिनिवर्त्यानन्तरं धर्म्मो जिज्ञासितव्यः—इति अथशब्दस्य सामर्थ्यम्। नच ब्रूमोऽन्यस्य कर्म्मणोऽनन्तरं धर्म्मजिज्ञासा न कर्त्तव्येति। किन्तु वेदमधीत्य त्वरितेन न स्नातव्यं, अनन्तरं धर्म्मो जिज्ञासितव्यः—इति अथशब्दस्यार्थः।

अतःशब्दो वृत्तस्यापदेशको हेत्वर्थः, यथा, क्षेमसुभिक्षोऽयम्, अतोऽहमस्मिन् देशे प्रतिवसामीति, एवं, अधीतो वेदो धर्मजिज्ञासायां हेतुर्भूतः अनन्तरं धर्मो जिज्ञासितव्य इति अतःशब्दस्य सामर्थ्यम्। धर्माय हि वेदवाक्यानि विचारयितुमनधीतवेदो न शक्नुयात्, अतः एतस्मात् कारणात् अनन्तरं धर्मं जिज्ञासितुमिच्छेदित्यतःशब्दस्यार्थः।

धर्माय जिज्ञासा धर्मजिज्ञासा, सा हि तस्य ज्ञातुमिच्छा। स कथं जिज्ञासितव्यः?। को धर्मः? कथंलक्षणः? कान्यस्य साधनानि? कानि साधनाभासानि? किं परश्चेति?। तत्र को धर्मः? कथं लक्षणः?—इति एकेनैव सूत्रेण व्याख्यातं—चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः—इति। कानि अस्य साधनानि, कानि साधनाभासानि, किं परश्चेति शेषलक्षणेन व्याख्यातं, क्व पुरुषपरत्वं, क्व वा पुरुषो गुणभूतः?—इत्येतासां प्रतिज्ञानां पिण्डस्येतत् सूत्रम् अथातो धर्मजिज्ञासा—इति। धर्मः प्रसिद्धो वा स्यात्, अप्रसिद्धो वा? स चेत् प्रसिद्धः, न जिज्ञासितव्यः। अथा-

प्रसिद्धः, नतरां। तदेतदनर्थकं धर्मजिज्ञासाप्रकरणम्, अथवाऽर्थवत्? धर्मं प्रति हि विप्रतिपन्ना बहुविदः,—केचिदन्यं धर्ममाहुः, केचिदन्यं। सोऽयमविचार्य प्रवर्त्तमानः कञ्चिदेवोपाददानो विहन्येत, अनर्थं च ऋच्छेत्, तस्माद्धर्मो जिज्ञासितव्य इति; स हि निःश्रेयसेन पुरुषं संयुनक्तीति प्रतिजानीमहे। तदभिधीयते

धर्मलक्षणाधिकरणम्।

सू. चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः॥ २॥

भा. चोदना—इति क्रियायाः प्रवर्त्तकं वचनमाहुः, आचार्य्यचोदितः करोमीति हि दृश्यते। लक्ष्यते येन तल्लक्षणं धूमो लक्षणमग्नेरिति हि वदन्ति। तया यो लक्ष्यते, सोऽर्थःपुरुषं निःश्रेयसेन संयुनक्तीति प्रतिजानीमहे। चोदना हि भूतं, भवन्तं, भविष्यन्तं, सूक्ष्मं, व्यवहितं, विप्रकृष्टमित्येवंजातीयकमर्थं, शक्नोत्यवगमयितुं नान्यत् किञ्चनेन्द्रियम्। न च तथाभूतमप्यर्थं ब्रूयाच्चोदना, यथा यत्किञ्चन लौकिकं वचनं,—नद्यास्तीरे फलानि सन्ति—इति। तत् तथ्यमपि भवति, वितथमपि भवतीति। उच्यते, विप्रतिसिद्धमिदमुच्यते,—ब्रवीति वितथञ्च इति, ब्रवीति—इति उच्यतेऽवबोधयति बुध्यमानस्य निमित्तं भवति इति, यस्मिंश्च निमित्तभूते सति अवबुध्यते सोऽवबोधयति। यदि च चोदनायां सत्यामग्निहोत्रात्, स्वर्गो भवतीति गम्यते कथमुच्यते,—न तथा भवतीति। अथ न तथा भवतीति, कथमवबुध्यते? असन्तमर्थमवबुध्यते—इति विप्रतिसिद्धम्। न च स्वर्गकामो

यजेत—इत्यतो वचनात् सन्दिग्धमवगम्यते,—भवति वा स्वर्गो न वा भवति—इति। नच निश्चितमवगम्यमानमिदं मिथ्या स्यात्, यो हि जनित्वा प्रध्वंसते—नैतदेवमिति, स मिथ्याप्रत्ययः। नचैष कालान्तरे, पुरुषान्तरे, अवस्थान्तरे, देशान्तरे वा विपर्य्येति। तस्मादवितथः। यत्तु लौकिकं वचनं, तच्चेत् प्रत्ययितात् पुरुषात्, इन्द्रियविषयं वा, अवितथमेव तत्। अथाप्रत्ययितात् अनिन्द्रियविषयं वा, तावत् पुरुषबुद्धिप्रभवमप्रमाणम्, अशक्यं हि तत् पुरुषेण ज्ञातुमृते वचनात्। अपरस्मात्पौरुषेयाद्वचनात् तदवगतम्—इति चेत्? तदपि तेनैव तुल्यम्, नैवंजातीयकेषु अर्थेषु पुरुषवचनं प्रामाण्यमुपैति, जात्यन्धानामिव वचनं रूपविशेषेषु नच विदुषामुपदेशो नावकल्पते, उपदिष्टवन्तश्च मन्वादयस्तस्मात् पुरुषात् सन्तो विदितवन्तश्च, यथा चक्षुषा रूपमुपलभ्यते इति दर्शनादेवावगतम्। उच्यते। उपदेशा हि व्यामोहादपि भवन्ति, असति व्यामोहे वेदादपि भवन्ति। अपि च पौरुषेयाद्वचनात् एवं अयं पुरुषो वेद—इति भवति प्रत्ययः, न एवं अयमर्थः—इति। विप्लवते हि खल्वपि कश्चित् पुरुषकृतात् वचनात् प्रत्ययः, न तु वेदवचनस्य मिथ्यात्वे किञ्चन प्रमाणमस्ति। ननु सामान्यतो दृष्टं पौरुषेयं वचनं वितथमुपलभ्य वचनसाम्यादिदमपि वितथमवगम्यते। न अन्यत्वात्, न ह्यन्यस्य वितथभावेऽन्यस्य वैतथ्यं भवितुमर्हति, अन्यत्वादेव, न हि देवदत्तस्य श्यामत्वे यज्ञदत्तस्यापि श्यामत्वं भवितुमर्हति। अपि च पुरुषवचनसाधर्म्यात् वेद-

वचनं वितथम्—इति अनुमानं व्यपदेशादवगम्यते, प्रत्यक्षन्तु वेदवचनेन प्रत्ययः, न चानुमानं प्रत्यक्षविरोधि प्रमाणं भवति। तस्माच्चोदनालक्षणोऽर्थः श्रेयस्करः। एवं तर्हि श्रेयस्करो जिज्ञासितव्यः, किं धर्मजिज्ञासया?'। उच्यते,—य एव श्रेयस्करः, स एष धर्मशब्देनोच्यते। कथमवगम्यतां?। यो हि यागमनुतिष्ठति, तं धार्म्मिकः—इति समाचक्षते, यश्च यस्य कर्त्ता, स तेन व्यपदिश्यते, यथा पावकः, लावक इति। तेन यः पुरुषं निःश्रेयसेन संयुनक्ति, स धर्मशब्देनोच्यते। न केवलं लोके, वेदेऽपि यज्ञेन यज्ञं अयजन्त देवाः, तानि धर्म्माणि प्रथमान्यासन्'—इति यजतिशब्दवाच्यमेव धर्म्मं समामनन्ति। उभयमिह चोदनया लक्ष्यते, अर्थोऽनर्थश्च इति। कोऽर्थः? यो निःश्रेयसाय, ज्योतिष्टोमादिः। कोऽनर्थः?। यः प्रत्यवायाय, श्येनो, वज्रः, इषुरित्येवमादिः तत्र अनर्थो धर्म्म उक्तो मा भूत् इति अर्थग्रहणम्। कथं पुनरसावनर्थः? हिंसा हि सा हिंसा च प्रतिसिद्धेति। कथं पुनरनर्थः कर्त्तव्यतयोपदिश्यते?। उच्यते। नैव श्येनादयः कर्त्तव्या विज्ञायन्ते, यो हि हिंसितुमिच्छेत्, तस्यायमभ्युपायः—इति हि तेषामुपदेशः, श्येनेनाभिचरन् यजेत—इति हि समामनन्ति, न अभिचरितव्यम्—इति। ननु अशक्तं इदं सूत्रं, इमावर्थावभिवदितुं,—चोदनालक्षणो धर्म्मः, न इन्द्रियादिलक्षणः। अर्थश्च धर्म्मः, न अनर्थ इति। एकं हीदं वाक्यं, तदेवं सति भिद्येत। उच्यते,—यत्र वाक्यादर्थोऽवगम्यते, तत्रैवम्, तत्तु वैदिकेषु, न सूत्रेषु, अन्यतोऽवगतेऽर्थे

सूत्रम् एवमर्थमिदम् इत्यवगम्यते। तेन च एकदेशः सूत्र्यते इति सूत्रं। तत्र भिन्नयोरिव वाक्ययोरिमावेकदेशावित्यवगन्तव्यम्। अथवा अर्थस्य सतश्चोदनालक्षणस्य धर्म्मत्वमुच्यते इति एकार्थमेवेति।

धर्म्मप्रामाण्यपरीक्षाताधिकरणम्।

सू. तस्य निमित्तपरीष्टिः॥ ३॥

उक्तमस्माभिः चोदनानिमित्तं धर्म्मस्य ज्ञानम्, इति। तत् प्रतिज्ञामात्रेणोक्तम्, इदानीं तस्य निमित्तं परीक्षिष्यामहे,—किं चोदनैवेति, अन्यदपीति। तस्मान्न तावन्निश्चीयते चोदनालक्षणोऽर्थो धर्म्मः—इति। तदुच्यते

धर्म्मे प्रत्यक्षस्य अप्रमाणताया: अधिकरणम्।

सू. सत्संप्रयोगे पुरुषस्येन्द्रियाणां बुद्धिजन्म तत् प्रत्यक्षम् अनिमित्तं विद्यमानोपलम्भनत्वात्॥ ४॥

इदं परीक्ष्यते, प्रत्यक्षं तावदनिमित्तम्। किं कारणं?। एवंलक्षणकं हि तत्, सत्संप्रयोगे पुरुषस्येन्द्रियाणां बुद्धिजन्म, तत् प्रत्यक्षं सति इन्द्रियार्थसम्बन्धे या पुरुषस्य बुद्धिर्जायते, तत् प्रत्यक्षं, भविष्यन् च एषोऽर्थो न ज्ञानकालेऽस्तीति, सतश्चैतदुपलम्भनं, नासतः। अतः प्रत्यक्षमनिमित्तम्। बुद्धिर्वा, जन्म वा, सन्निकर्षो वेति नैषां कस्यचिदवधारणार्थमेतत् सूत्रं। सति इन्द्रियार्थसम्प्रयोगे, नासति इत्येतावदवधार्य्यते, अनेकस्मिन्नवधार्य्यमाणे भिद्येत वाक्यम्। प्रत्यक्षपूर्वकत्वाच्चानुमानोपमानार्थापत्तीनामप्यकारणत्वमिति॥

अभावोऽपि नास्ति यतः

धर्मे वेदप्रामाण्यस्याधिकरणम्।

सू. औत्पत्तिकस्तु शब्दस्यार्थेन सम्बन्धस्तस्य ज्ञान-मुपदेशोऽव्यतिरेकश्चार्थेऽनुपलब्धे तत्प्रमाणं बादरायणस्यानपेक्षत्वात् ॥ ५ ॥

औत्पत्तिकः—इति नित्यं ब्रूमः, उत्पत्तिर्हि भाव उच्यते लक्षणया। अवियुक्तः शब्दार्थयोर्भावः सम्बन्धः, नोत्पन्नयोः पश्चात् सम्बन्धः, औत्पत्तिकः शब्दस्यार्थेन सम्बन्धः, तस्य अग्निहोत्रादिलक्षणस्य धर्म्मस्य निमित्तं प्रत्यक्षादिभिरनवगतस्य। कथं ? उपदेशो हि भवति, उपदेशः इति विशिष्टस्य शब्दस्य उच्चारणम्। अव्यतिरेकश्च ज्ञानस्य, न हि तदुत्पन्नं ज्ञानं विपर्य्येति। यच्च नाम ज्ञानं न विपर्य्येति, न तत् शक्यते वक्तुं न एतदेवम्—इति। यथा विज्ञायते, न तथा भवति, यथैतन्न विज्ञायते, तथैतदिति, अन्यदस्य हृदये, अन्यद्वाचि स्यात्, एवं वदतो विरुद्धमिदं गम्यते -अस्ति नास्ति वेति। तस्मात् तत् प्रमाणमनपेक्षत्वात्। न ह्येवं सति प्रत्ययान्तरमपेक्षितव्यं पुरुषान्तरं वापि, अयं प्रत्ययो-ह्यसौ। बादरायणग्रहणं बादरायणस्येदं मतं कीर्त्त्यते बादरायणं पूजयितुं, नात्मीयं मतं पर्य्युदसितुम्।

वृत्तिकारस्तु अन्यथेमं ग्रन्थं वर्णयाञ्चकार तस्य निमित्त-परीष्टिः—इत्येवमादिं,—न परीक्षितव्यं निमित्तं, प्रत्यक्षादीनि हि प्रसिद्धानि प्रमाणानि, तदन्तर्गतञ्च शास्त्रं, अतस्तदपि न परीक्षितव्यम्। अत्रोच्यते,—व्यभिचारात् परीक्षितव्यम्—शुक्तिका हि रजतवत् प्रकाशते यतः, तेन

प्रत्यक्षं व्यभिचरति, तन्मूलत्वाच्चानुमानादीन्यपि। तत्रा-
परीक्ष्य प्रवर्त्तमानोऽर्थात् विहन्येत, अनर्थं चाप्नुयात्
कदाचित्। नैतदेवं,—यत् प्रत्यक्षं न तत् व्यभिचरति।
यत् व्यभिचरति, न तत् प्रत्यक्षम्। किं तर्हि प्रत्यक्षम्?
तत्सम्प्रयोगे पुरुषस्य इन्द्रियाणां बुद्धिजन्म सत्प्रत्यक्षम्
यद्विषयं ज्ञानं, तेनैव सम्प्रयोगे इन्द्रियाणां, पुरुषस्य बुद्धि-
जन्म सत्प्रत्यक्षम्। यदन्यविषयज्ञानमन्यसम्प्रयोगे भवति,
न तत् प्रत्यक्षम्। कथं पुनरिदमवगम्यते? इदं तत
सम्प्रयोगे, इदमन्य सम्प्रयोगे इति। यत् न अन्यसम्प्रयोगे,
तत् तत्सम्प्रयोगे, एतद्विपरीतमन्यसम्प्रयोग इति। कथं
ज्ञेयम्? यत् शुक्तिकायामपि रजतं मन्यमानो रजतसन्नि-
कृष्टं मे चक्षुरिति मन्यते। बाधकं हि यत्र ज्ञानमुत्पद्यते,
—नैतदेवं, मिथ्याज्ञानमिति, तत् अन्यसम्प्रयोगे, विपरीतं
तत्सम्प्रयोगे इति। प्राग्बाधकज्ञानोत्पत्तेः कथमवगम्यते?
यदा न तत्काले सम्यग्ज्ञानस्य मिथ्याज्ञानस्य वा कश्चिद्वि-
शेषः। यदा हि चक्षुरादिभिरुपहतं मनो भवति, इन्द्रियं
वा तिमिरादिभिः, सौक्ष्म्यादिभिर्वाह्यो वा विषयः, ततो
मिथ्याज्ञानं, अनुपहतेषु हि सम्यक्ज्ञानं। इन्द्रियमनोऽर्थ-
सन्निकर्षो हि सम्यक्ज्ञानस्य हेतुः, असति तस्मिन् मिथ्या-
ज्ञानं, तदुभयगतो दोषो मिथ्याज्ञानस्य हेतुः। दुष्टेषु हि
ज्ञानं मिथ्या भवति। कथमवगम्यते?। दोषापगमे स-
म्प्रतिपत्तिदर्शनात्। कथं दुष्टादुष्टावगमः? इति चेत्।
प्रयत्नेनान्विच्छन्तो न चेद्दोषमवगच्छेमहि, प्रमाणाभावा-
ददुष्टमिति मन्येमहि। तस्मात् यस्य च दुष्टं करणं, यत्र

च मिथ्येति प्रत्ययः, स एवासमीचीनः प्रत्ययो नान्य इति।

ननु सर्व एव निरालम्बनः स्वप्नवत्प्रत्ययः, प्रत्ययस्य हि निरालम्बनता—स्वभाव उपलक्षितः स्वप्ने, जाग्रतोऽपि स्तम्भः—इति वा कुड्यः—इति वा प्रत्यय एव भवति। तस्मात् सोऽपि निरालम्बनः। उच्यते,—स्तम्भ इति जाग्रतो बुद्धिः सुपरिनिश्चिता कथं विपर्य्यसिष्यतीति ?। स्वप्नेऽप्येवमेव सुपरिनिश्चिताऽऽसीत्, प्राक्प्रबोधनात् न तत्र कश्चिद्विशेष इति। न, स्वप्ने विपर्य्ययदर्शनात्। अविपर्य्ययाच्च इतरस्मिन्। तत्सामान्यादितरत्रापि भविष्यति इति चेत्। यदि प्रत्ययत्वात् स्वप्नप्रत्ययस्य मिथ्याभावः, जाग्रत्प्रत्ययस्यापि तथा भवितुमर्हति। अथ प्रतीतिस्तथाभावस्य हेतुः। न शक्यते प्रत्ययत्वात् अयमन्यः—इति वक्तुम्। अन्यतस्तु स्वप्नप्रत्ययस्य मिथ्याभावो विपर्य्ययादवगतः। कुतः ?—इति चेत्। सनिद्रस्य मनसो दौर्बल्यान्निद्रा मिथ्याभावस्य हेतुः स्वप्नादौ स्वप्नान्ते च सुषुप्तस्याभाव एव। अचेतयन्नेव हि सुषुप्तः—इत्युच्यते। तस्माज्जाग्रतः प्रत्ययो न मिथ्येति। ननु जाग्रतोऽपि करणदोषः स्यात्। यदि स्यात्, अवगम्येत। स्वप्नदर्शनकालेऽपि नावगम्यते—इति चेत्। तत्र प्रबुद्धो ह्यवगच्छति निद्राक्रान्तं मे मनः आसीत्—इति।

शून्यस्तु। कथं ? अर्थज्ञानयोराकारभेदं नोपलभामहे। 'प्रत्यक्षा च नो बुद्धिः, अतस्तद्भिन्नमर्थरूपं नाम न किञ्चिदस्तीति पश्यामः। स्यादेतदेवं, यद्यर्थाकारा बुद्धिः स्यात्। निराकारा तु नो बुद्धिः, आकारवान्

बाह्योऽर्थः। स हि बहिर्देशसंबद्धः प्रत्यक्षमुपलभ्यते। अर्थविषया हि प्रत्यक्षबुद्धिः, न बुद्ध्यन्तरविषया। क्षणिका हि सा, न बुद्ध्यन्तरकालमवस्थास्यते इति। उत्पद्यमानैवासौ ज्ञायते, ज्ञापयति च अर्थान्तरं, प्रदीपवदिति—यत् उच्येत। तन्न। नह्यज्ञातेऽर्थे कश्चिद् बुद्धिमुपलभते। ज्ञाते तु अनुमानादवगच्छति, तत्र यौगपद्यमनुपपन्नम्। ननु उत्पन्नायामेव बुद्धौ ज्ञातोऽर्थः—इत्युच्यते, नानुत्पन्नायां, अतः पूर्वं बुद्धिरुत्पद्यते, पश्चात् ज्ञातोऽर्थः। सत्यं, पूर्वं बुद्धिरुत्पद्यते, न तु पूर्वं ज्ञायते। भवति हि कदाचिदेतत्, यत्, ज्ञातोऽप्यर्थः सन् अज्ञातः—इत्युच्यते। नचार्थव्यपदेशमन्तरेण बुद्धेः रूपोपलम्भनम्। तस्मान्न व्यपदेश्या बुद्धिः, अव्यपदेश्यं च नाप्रत्यक्षम्। तस्माद् प्रत्यक्षा बुद्धिः। अपि च काममेकरूपत्वे बुद्धेरेवाभावः, नार्थस्य प्रत्यक्षस्य सतः। न च ऐकरूप्यम्, अनाकारामेव हि बुद्धिमनुमिमीमहे, साकारं चार्थं प्रत्यक्षमेवावगच्छामः। तस्मादर्थालम्बनः प्रत्ययः। अपि च नियतनिमित्तः तन्तुष्वेव उपादीयमानेषु पटप्रत्ययः। इतरथा तन्त्वादानेऽपि कदाचित् घटबुद्धिरविकलेन्द्रियस्य स्यात्। नचैवमस्ति, अतो न निरालम्बनः प्रत्ययः। अतो न अभिचरति प्रत्यक्षम्।

अनुमानं ज्ञातसम्बन्धस्यैकदेशदर्शनादेकदेशान्तरेऽसन्निकृष्टेऽर्थे बुद्धिः। तत्तु द्विविधम्—प्रत्यक्षतोदृष्टसम्बन्धं, सामान्यतोदृष्टसम्बन्धञ्च। प्रत्यक्षतोदृष्टसम्बन्धं यथा, धूमाकृतिदर्शनादग्न्याकृतिविज्ञानम्। सामान्यतोदृष्टसम्बन्धं

यथा, देवदत्तस्य गतिपूर्विकां देशान्तरप्राप्तिमुपलभ्यादित्य-गतिस्मरणम्। शास्त्रं शब्दविज्ञानात् असन्निकृष्टेऽर्थे विज्ञानम्। उपमानमपि सादृश्यं असन्निकृष्टेऽर्थे बुद्धिमुत्पादयति। यथा, गवयदर्शनं गोस्मरणस्य। अर्थापत्तिरपि दृष्टः, श्रुतो वाऽर्थोऽन्यथा नोपपद्यते—इत्यर्थ-कल्पना। यथा, जीवति देवदत्ते गृहाभावदर्शनेन बहि-र्भावस्यादृष्टस्य कल्पना। अभावोऽपि प्रमाणाभावो नास्ति—इत्यस्यार्थस्यासन्निकृष्टस्य। तस्मात् प्रसिद्धत्वात् न परी-क्षितव्यं निमित्तम्।

ननु प्रत्यक्षादीन्यन्यानि भवन्तु नाम प्रमाणानि, शब्दस्तु न प्रमाणम्। कुतः? अनिमित्तं विद्यमानोप-लम्भनत्वात् (७।१३)। अनिमित्तं अप्रमाणं शब्दः। यो ह्युपलम्भनविषयः नोपलभ्यते, स नास्ति, यथा शशस्य विषाणम्। उपलम्भकानि चेन्द्रियाणि पश्वादीनां, नच, पशुकामेष्ट्यनन्तरं पशवः उपलभ्यन्ते। अतो नेष्टिः पशु-फला। कर्म्मकाले च फलेन भवितव्यं, यत्काले हि मर्दनं, तत्काले मर्दनसुखम्। कालान्तरे फलं दास्यति इति चेत्? न। न कालान्तरे फलमिष्टेः इत्यवगच्छामः कुतः? यदा तावदसौ विद्यमाना आसीत्, तदा फलं न दत्तवती। यदा फलमुत्पद्यते, तदाऽसौ नास्ति। असती कथं दास्यति?

प्रत्यक्षञ्च फलकारणमन्यत् उपलभामहे। न च दृष्टे कारणे सति, अदृष्टं कल्पयितुं शक्यते, प्रमाणाभावात्। एवं दृष्टापचारस्य वेदस्य स्वर्गाद्यपि फलं न भवतीति

मन्यामहे । दृष्टविरुद्धमपि भवति किञ्चिद्वचनम्,—पात्र-चयनं विधाय आह—स एष यज्ञायुधी यजमानोऽञ्जसा स्वर्गं लोकं याति—इति प्रत्यक्षं शरीरकं व्यपदिशति, न च तत् स्वर्गं लोकं यातीति, प्रत्यक्षं हि तत् दह्यते, नचैष याति इति विधिशब्दः । एवं जातीयकं प्रमाण-विरुद्धं वचनमप्रमाणम् । अम्बुनि मज्जति अलावूनि, ग्रावाणः प्लवन्ते—इति यथा । तत्सामान्यादग्निहोत्रादि-चोदनासु अपि अनाश्वासः । तस्मान्न चोदनालक्षणोऽर्थो धर्म्मः ।

औत्पत्तिकस्तु शब्दस्यार्थेन सम्बन्धस्तस्य ज्ञानम् (८।३) तुशब्दः पक्षं व्यावर्त्तयति । अपौरुषेयः शब्दस्यार्थेन सम्बन्धः । तस्य अग्निहोत्रादिलक्षणस्यार्थस्य ज्ञानं प्रत्यक्षादिभिरनवगम्यमानस्य । तथा च चोदनालक्षणः सम्यक् सम्प्रत्ययः इति । पौरुषेये हि शब्दे यः प्रत्ययः, तस्य मिथ्याभाव आशङ्क्येत । परप्रत्ययो हि तदा स्यात् । अथ शब्दे ब्रुवति कथं मिथ्येति ? नहि तदानीं अन्यतः पुरुषादवगतिमिच्छामः। ब्रवीतीत्युच्यते—बोधयति बुध्यमा-नस्य निमित्तं भवति इति शब्दे च निमित्ते स्वयं बुध्यते । कथं विप्रलब्धं ब्रूयात् ?—नैतदेवं इति नचास्य चोदना स्याद्वा न वा इति सांशयिकं प्रत्ययमुत्पादयति । नच मिथ्यैतत्—इति कालान्तरे देशान्तरेऽवस्थान्तरे पुरुषान्तरे वा पुनरव्यपदेश्यप्रत्ययो भवति ? योऽप्यस्य प्रत्ययविप-र्य्यासं दृष्ट्वा अत्रापि विपर्य्यसिष्यति—इत्यानुमानिकः प्रत्ययः

उत्पद्यते, सोऽप्यनेन प्रत्यक्षेण प्रत्ययेन विरुध्यमानो बाध्यते। तस्माच्चोदनालक्षण एव धर्मः ।

स्यादेतदेवं, नैव शब्दस्यार्थेन सम्बन्धः, कुतोऽस्य पौरुषेयता अपौरुषेयता वेति । कथं ? । स्याच्चेदर्थेन सम्बन्धः, क्षुरमोदकशब्दोच्चारणे मुखस्य पाटनपूरणे स्याताम् । यदि संश्लेषलक्षणं सम्बन्धमभिप्रेत्योच्यते । कार्य्यकारणनिमित्तनैमित्तिकाऽऽश्रयाश्रयिभाव संयोगादयस्तु सम्बन्धाः शब्दस्यानुपपन्ना एवेति ।

उच्यते । यो ह्यत्र व्यपदेश्यः सम्बन्धः, तमेकं न व्यपदिशति भवान्, प्रत्याय्यस्य, प्रत्यायकस्य च यः सञ्ज्ञासञ्ज्ञिलक्षणः इति । आह, यदि प्रत्यायकः शब्दः, प्रथमश्रुतः किं न प्रत्याययति ? । उच्यते । सर्वत्र नो दर्शनं प्रमाणं, प्रत्यायकः इति हि प्रत्ययं दृष्ट्वाऽवगच्छामः न प्रथमश्रुतः इति प्रथमश्रवणे प्रत्ययमदृष्ट्वा, यावत्कृत्वःश्रुतेन इयं संज्ञा, अयं संज्ञी इत्यवधारितं भवति, तावत्कृत्वःश्रुतादर्थावगम इति । यथा चक्षुः दृष्टं, न बाह्येन प्रकाशेन विना प्रकाशयतीति अदृष्टं न भवति ।

यदि प्रथमश्रुतो न प्रत्याययति, कृतकस्तर्हि शब्दस्यार्थेन सम्बन्धः । कुतः ? स्वभावतो ह्यसम्बन्धावेतौ शब्दार्थौ, मुखे हि शब्दमुपलभामहे भूमावर्थं, 'शब्दोऽयं न त्वर्थः, अर्थोऽयं न शब्दः'—इति च व्यपदिशन्ति रूपभेदोऽपि भवति । गौः—इतीमं शब्दमुच्चारयन्ति, सास्नादिमन्तमर्थमवबुध्यन्ते इति । पृथग्भूतयोश्च यः सम्बन्धः, स कृतको दृष्टः, यथा रज्जुघटयोरिति ।

अथ गौः—इत्यत्र कः शब्दः ? गकारौकारविसर्जनीया इति भगवानुपवर्षः। श्रोत्रग्रहणे हि अर्थे लोके शब्दशब्दः प्रसिद्धः, ते च श्रोत्रग्रहणाः। यद्येवं अर्थप्रत्ययो नोपपद्यते। कथं ? एकैकाक्षरविज्ञानेऽर्थो नोपलभ्यते। नचाक्षरव्यतिरिक्तोऽन्यः कश्चिदस्ति समुदायो नाम। यतोऽर्थप्रतिपत्तिः स्यात्। यदा गकारः, न तदा औकारविसर्जनीयौ, यदौकारविसर्जनीयौ, न तदा गकारः। अतो गकारादिव्यतिरिक्तोऽन्यो गोशब्दोऽस्ति, यतोऽर्थप्रतिपत्तिः स्यात्। अन्तर्हिते शब्दे स्मरणादर्थप्रतिपत्तिश्चेत्। न, स्मृतेरपि क्षणिकत्वादक्षरैस्तुल्यता। पूर्ववर्णजनितसंस्कारसहितोऽन्त्यो वर्णः प्रत्यायकः—इत्यदोषः। नन्वेवं शब्दादर्थं प्रतिपद्यामहे—इति लौकिकं वचनमनुपपन्नं स्यात्। उच्यते। यदि नोपपद्यते, अनुपपन्नं नाम। न हि लौकिकं वचनमनुपपन्नम्—इत्येतावता प्रत्यक्षादिभिरनवगम्यमानोऽर्थः शक्योऽभ्युपगन्तुम्। लौकिकानि वचनान्युपपन्नार्थानि, अनुपपन्नार्थानि च दृश्यन्ते। यथा, देवदत्त! गामभ्याज—इत्येवमादीनि, दश दाड़िमानि षट् अपूपाः, इत्येवमादीनि च।

ननु च शास्त्रकारा अप्येवमाहुः, पूर्वापरीभूतं भावमाख्याते नाचष्टे व्रजति, पचति—इत्युपक्रमप्रभृति अपवर्गपर्यन्तमिति यथा। न, शास्त्रकारवचनमपि अलं इममर्थमप्रमाणकमुपपादयितुम्।

अपिच नैव एतत् अनुपपन्नार्थम्। अक्षरेभ्यः संस्काराः,

संस्कारादर्थप्रतिपत्तिः—इति सम्भवति अर्थप्रतिपत्तौ अक्षराणि निमित्तम्। गौणः एवार्थप्रतिपत्तौ शब्दः इति चेत्। न गौणो, तेषु निमित्तभावः तद्भावे भावात्, तदभावे चाऽभावात्।

अथापि गौणः स्यात्। न, गौणः शब्दो माभूत् इति प्रत्यक्षादिभिरनवगम्यमानोऽर्थः शक्यः परिकल्पयितुम्। न हि अग्निर्माणवकः—इत्युक्ते अग्निशब्दो, गौणो मा भूत् इति ज्वलन एव माणवकः,—इत्यध्यवसीयते। नच प्रत्यक्षो गकारादिभ्योऽन्यो गोशब्दः इति, भेददर्शनाभावात्, अभेददर्शनाच्च। गकारादीनि हि प्रत्यक्षाणि। तस्मात् गौ—इति गकारादिविसर्जनीयान्तं पदं अक्षराण्येव। अतो न तेभ्यो व्यतिरिक्तं अन्यत् पदं नामेति। ननु संस्कारकल्पनायामप्यदृष्टकल्पना। उच्यते। शब्दकल्पनायां सा च, शब्दकल्पना च। तस्मादक्षराण्येव पदम्।

अथ गौः—इत्यस्य शब्दस्य कोऽर्थः ?। [illegible]आदिविशिष्टाकृतिः—इति ब्रूमः। ननु आकृतिः साध्याऽस्ति वा न वा इति ?। न प्रत्यक्षा सती साध्या भवितुमर्हति ; रुचकः, स्वस्तिको, वर्द्धमानकः—इति हि प्रत्यक्षं दृश्यते। व्यामोहः—इति चेत्। न। न असति प्रत्ययविपर्य्यासे व्यामोहः—इति शक्यते वक्तुम्। असत्यप्यर्थान्तरे एवंजातीयको भवति प्रत्ययः। पङ्क्तिः, यूथं, वनम्—इति यथा, इति चेत्। न, असम्बद्धमिदं वचनमुपन्यस्तं। किं असति वने वनप्रत्ययो भवति इति ?। प्रत्यक्षमेवाक्षिप्यते वृक्षा अपि न सन्ति इति। यद्येवं, प्रत्युक्तः स

माह्वाजानिकः पक्षः। अथ किमाकृतिसद्भाववादी उपालभ्यते, सिद्धान्तान्तरं ते दूष्यति इति वनेऽपि सति वनप्रत्ययः प्राप्नोति—इति। एवमपि, प्रकृतं दूषयितुमशक्नुवतस्तत्सिद्धान्तान्तरदूषणे निग्रहस्थानमापद्यते, असाधकत्वात्। स हि वक्ष्यति—दुष्यतु, यदि दुष्यति। किं तेन दुष्टेन, अदुष्टेन वा प्रकृतं त्वया साधितं भवति, मदीयो वा पक्षो दूषितो भवति? इति। न च वृक्षव्यतिरिक्तं वनं यस्मात् न उपलभ्यते, अतो वनं नास्ति इत्यवगम्यते। यदि वने अन्येन हेतुना सद्भावविपरीतः प्रत्यय उत्पद्यते, मिथ्यैव वनप्रत्ययः—इति। ततो वनं नास्ति इत्यवगच्छामः। न च गवादिषु प्रत्ययो विपर्य्येति। अतो वैषम्यम्। अथ वनादिषु नैव विपर्य्येति, न ते न सन्ति—इति। तस्मात् असम्बध्यः पंक्तिवनोपन्यासः। अत उपपन्नम् जैमिनिवचनम् आकृतिः शब्दार्थः इति। यथा च आकृतिः शब्दार्थः, तथोपरिष्टात् (१अ०। ३ पा०) निपुणतरमुपपादयिष्याम इति।

अथ सम्बन्धः कः? इति। यत्, शब्दे विज्ञातेऽर्थो विज्ञायते, स तु कृतक—इति पूर्वम् (१४।१८) उपपादितं तस्मात् मन्यामहे—केनापि पुरुषेण शब्दानामर्थैः सह सम्बन्धं कृत्वा संव्यवहर्त्तुं वेदा प्रणीता इति। तदिदानीं उच्यते—अपौरुषेयत्वात् सम्बन्धस्य सिद्धम् इति। कथं पुनरिदमवगम्यते अपौरुषेयः एषः सम्बन्धः—इति? पुरुषस्य सम्बन्धुरभावात्। कथं सम्बन्धा नास्ति? प्रत्यक्षस्य प्रमाणस्याभावात्, तत्पूर्वकत्वाच्चेतरेषाम्। ननु

चिरवृत्तत्वात् प्रत्यक्षस्याविषयो भवेत् इदानीन्तनानाम्। न हि चिरवृत्तः सन् न स्मर्य्येत। न च हिमवदादिषु कूपारामादिवत् अस्मरणं भवितुमर्हति। पुरुषवियोगो हि तेषु भवति, देशोत्सादेन कुलोत्सादेन वा। न च शब्दार्थव्यवहारवियोगो पुरुषाणामस्ति। स्यादेतत् सम्बन्धमात्रव्यवहारिणो निष्प्रयोजनं कर्त्तृस्मरणमनाद्रियमाना विस्मरेयुः इति। तन्न। यदि हि पुरुषः कृत्वा सम्बन्धं व्यवहारयेत्, व्यवहारकाले अवश्यं स्मर्त्तव्यो भवति। सम्प्रतिपत्तौ हि कर्त्तृव्यवहर्त्तोरर्थः। सिध्यति, न विप्रतिपत्तौ। नहि वृद्धिशब्देन अपाणिनेर्व्यवहारतः आदैचः प्रतीयेरन्, पाणिनिकृतिमननुमन्यमानस्य वा। तथा मकारेण अपिङ्गलस्य न सर्वगुरुस्त्रिकः प्रतीयेत, पिङ्गलकृतिमननुमन्यमानस्य वा। तेन कर्त्तृव्यवहर्त्तारौ सम्प्रतिपद्येते। तेन वेदे व्यवहरद्भिरवश्यं स्मरणीयः सम्बन्धस्य कर्त्ता स्यात्, व्यवहारस्य च। न हि विस्मृते वृद्धिरादैच् (पाणि०१सू०) इत्यस्य सूत्रस्य कर्त्तरि वृद्धिर्यस्याचामादिः (पा०। अ०। १ पा०। ३२सू०) इति किञ्चित् प्रतीयेत।

तस्मात्कारणादवगच्छामः—न, कृत्वा सम्बन्धं व्यवहारार्थं केनचिद्वेदाः प्रणीताः—इति। यद्यपि च विस्मरणमुपपद्येत, तथापि न प्रमाणमन्तरेण सम्बन्धारं प्रतिपद्येमहि, यथा, विद्यमानस्याप्यनुपलम्भनं भवतीति, नैतावता विना प्रमाणेन शशविषाणं प्रतिपद्यामहे। तस्मादपौरुषेयः शब्दस्यार्थेन सम्बन्धः इति। ननु अर्थापत्त्या

सम्बन्धारं प्रतिपद्येमहि, न ह्यकृतसम्बन्धाच्छब्दादर्थं प्रतिपद्यमानान् उपलभामहे। प्रतिपद्येरंश्चेत्, प्रथमश्रवणेऽपि प्रतिपद्येरन्। तदनुपलम्भनादवश्यं भवितव्यं सम्बन्धा इति चेत्? न, सिद्धवदुपदेशात्। यदि सम्बन्धुरभावात् नियमतो नार्थाः उपलभ्येरन्, ततोऽर्थापत्त्या सम्बन्धारमवगच्छाम:। अस्ति तु अन्यः प्रकारः। वृद्धानां स्वार्थेन संव्यवहरमाणानां उपशृण्वन्तो बालाः प्रत्यक्षमर्थं प्रतिपद्यमाना दृश्यन्ते। तेऽपि वृद्धा यदा बाला आसन्, तदाऽन्येभ्यो वृद्धेभ्यः तेऽप्यन्येभ्यः इति नास्त्यादिः इत्येवं वा भवेत्, अथ वा। न कश्चिदेकोऽपि शब्दस्यार्थेन सम्बन्धः आसीत्, अथ केनचित् सम्बन्धाः प्रवर्त्तिताः इति। अत्र वृद्धव्यवहारे सति नार्थादापद्येत सम्बन्धस्य कर्त्ता। अपि च व्यवहारवादिनः प्रत्यक्षमुपदिशन्ति, कल्पयन्ति इतरे सम्बन्धारं। नच, प्रत्यक्षे प्रत्यर्थिनि कल्पना साध्वी। तस्मात् सम्बन्धुरभावः।

अव्यतिरेकश्च (८। ४) यथा अस्मिन् देशे, सास्नादिमति गोशब्दः, एवं सर्वेषु दुर्गमेष्वपि। बहवः संबन्धारः कथं सङ्गंस्यन्ते? एको न शक्नुयात्, अतो नास्ति सम्बन्धस्य कर्त्ता। अपरः आह अव्यतिरेकश्च न हि, सम्बन्धव्यतिरिक्तः कश्चित्कालोऽस्ति। यस्मिन् न कश्चिदपि शब्दः केनचिदर्थेन सम्बद्ध आसीत्। कथं? सम्बन्धक्रियैव हि नोपपद्यते, अवश्यमनेन संबन्धं कुर्वता केनचिच्छब्देन कर्त्तव्यः। येन क्रियेत, तस्य तेन कृतः अथान्येन केनचित्कृतः? तस्य केनेति तस्य केनेति? नैवावतिष्ठते।

तस्मादवश्यमनेन सम्बन्धं कुर्वता अकृतसम्बन्धाः केचन शब्दाः वृद्धव्यवहारसिद्धाः अभ्युपगन्तव्याः। अस्ति चेत् व्यवहारसिद्धिः, न नियोगतः सम्बन्धा भविव्यमिति अर्थापत्तिरपि नास्ति।

स्यादेतत्। अप्रसिद्धसम्बन्धाः बालाः कथं वृद्धेभ्यः प्रतिपद्यन्ते? इति नास्ति दृष्टेऽनुपपन्नं नाम। दृष्टा हि बालाः वृद्धेभ्यः प्रतिपद्यमानाः। न च प्रतिपन्नसम्बन्धाः सम्बन्धस्य कर्त्तुः। तस्माद्वैषम्यम्।

अर्थेऽनुपलब्धे (८।४) अनुपलब्धे च देवदत्तादावर्थे ऽनर्थकं संज्ञाकरणं, अशक्यञ्च। विशेषान् प्रतिपत्तुं हि संज्ञाः क्रियन्ते विशेषांश्चोद्दिश्य। तद्विशेषेष्वज्ञायमानेषु उभयमप्यनवक्लृप्तम्। तस्मादपौरुषेयः शब्दस्यार्थेन सम्बन्धः। अतश्च तत् प्रमाणम् (८।४) अनपेक्षत्वात् (८।५) न च एवं सति पुरुषान्तरं प्रत्ययान्तरञ्च अपेक्ष्यते। तस्माच्चोदनालक्षणः एव धर्मो नान्यलक्षणः। बादरायणग्रहणमुक्तम् (८।१८)।

अथ, यदुक्तं (१२।११) अनिमित्तं शब्दः कर्म्मकाले फलादर्शनात् कालान्तरे च कर्माभावात्प्रमाणं नास्ति—इति। तदुच्यते न स्यात्प्रमाणं, यदि पञ्चैव प्रमाणान्यभविष्यन्। येन येन हि प्रमीयते तत्तत्प्रमाणं, शब्देनापि प्रमीयते। ततः शब्दोऽपि प्रमाणं, यथैव प्रत्यक्षम्। न च, प्रमाणेनाक्गतं प्रमाणान्तरेणानवगतम्—इत्येतावता अनवगतं भवति। न चैवं श्रूयते—कृते कर्म्मणि तावतैव फलं भवति। किन्तु कर्मणः फलं प्राप्यते—इति, यच्च (१२।२१)

कालान्तरे फलस्यान्यत्प्रत्यक्षं कारणमस्ति—इति। नैष दोषः, तत्रैव हि तत्र कारणं शब्दश्चेति।

यत्तु प्रत्यक्षविरुद्धं वचनमुपन्यस्तं (१३।२) स एष यज्ञायुधी यजमानोऽञ्जसा स्वर्गं लोकं याति—इति प्रत्यक्षं शरीरकं व्यपदिशति—इति। तदुच्यते, शरीरसम्बन्धात्, यस्य तच्छरीरं, सोऽपि तैर्यज्ञायुधैः यज्ञायुधी इत्युच्यते। आह—कोऽसावन्यो? नैनमुपलभामहे। प्राणादिभिरेनमुपलभामहे, योऽसौ प्राणिति, अपानिति, उच्छ्वसिति, निमिषति, इत्यादि चेष्टितवान्। सोऽत्र शरीरे यज्ञायुधी—इति। ननु शरीरमेव प्राणिति अपानिति च। न, प्राणादयः शरीरगुणविधर्माणोऽयावच्छरीरभावित्वात्, यावच्छरीरम्, तावदस्य गुणाः रूपादयः। प्राणादयस्तु सत्यपि शरीरे न भवन्ति। सुखादयश्च स्वयमुपलभ्यन्ते, न रूपादयः इव शरीरगुणाः परेणापीति। तस्माच्छरीरगुणवैधर्म्यादन्यः शरीरात् यज्ञायुधीति।

आह,—कुतः एषः सम्प्रत्ययः?—सुखादिभ्योऽन्यस्तद्वान् अस्तीति, न हि सुखादिप्रत्याख्यानेन तस्य स्वरूपमुपलभामहे। तस्मात् शशविषाणवत् असौ नास्ति। अथोच्यते, तेन विना कस्य सुखादयः? इति। न कस्यचिदपि—इति वक्ष्यामः। न हि, यो यः उपलभ्यते, तस्य तस्य सम्बन्धिना भवितव्यम्। यस्य सम्बन्धोऽप्युपलभ्यते, सम्बन्धी च तस्यायं सम्बन्धी—इति गम्यते। न हि चन्द्रमसं, आदित्यं वा उपलभ्य सम्बन्धान्वेषणा भवति—कस्यायं—इति। न कस्यचिदपि इत्यवधार्यते। तस्मान्न सुखादिभ्योऽन्यः

तद्वान् अस्तीति। अथ उपलब्धुरवश्यं कल्पयितव्यः सम्बन्धी भवति। ततः आत्मानमप्यनेन प्रकारेणोपलभ्य कस्यायं?—इति सम्बन्ध्यन्तरमन्विष्येम। तमपि कल्पयित्वा, अन्यमपि कल्पयित्वा, अन्यं—इत्यव्यवस्थैव स्यात्। अथ कञ्चित् कल्पयित्वा न सम्बन्ध्यन्तरम् कल्पयिष्यसि, तावत्येव विरंस्यसि, तावता च परितोष्यसि। ततो विज्ञाने एव परितुष्य तावत्येव विरन्तुमर्हसि।

अत्रोच्यते। यदि विज्ञानादन्यो नास्ति, कस्तर्हि जानाति—इत्युच्यते? ज्ञानस्य कर्तुरभिधानमनेन शब्देनोपपद्यते। तदेषः शब्दोऽर्थवान् कर्त्तव्यः—इति ज्ञानाद् व्यतिरिक्तमात्मानं कल्पयिष्यामः इति।

आह वेदाः एनं शब्दमर्थवन्तं कल्पयिष्यन्ति, यदि कल्पयितव्यं प्रमंस्यन्ते। बहवः खल्विह जनाः अस्ति आत्मा, अस्ति आत्मा इति आत्मसत्तावादिनः एव शब्दस्य प्रत्यक्षवक्तारो भवन्ति। तथापि नात्मसत्तां कल्पयितुं घटन्ते। किमङ्ग पुनः जानाति—इति—परोक्षशब्ददर्शनात्। तस्मात् असदेतत्।

उच्यते। इच्छया आत्मानमुपलभामहे। कथमिति? उपलब्धपूर्वे हि अभिप्रेते भवतीच्छा, यथा, मेरुमुत्तरेण यान्यस्मज्जातीयैरनुपलब्धपूर्वाणि स्वादूनि वृक्षफलानि, न तानि प्रति अस्माकं इच्छा भवति, नो, खल्वन्येन पुरुषेणोपलब्धेऽपि विषयेऽन्यस्य उपलब्धुरिच्छा भवति। भवति च अन्येद्युरुपलब्धे अन्येद्युरिच्छा। तेन उपलब्धनेन समानकर्तृका सा—इत्यवगच्छामः। यदि विज्ञानमात्रमे-

वेदमुपलब्धकम् अभविष्यत्, प्रत्यस्ते तस्मिन् कस्यापरेद्यु-रिच्छा अभविष्यत्?। अथ नु विज्ञानादन्यो विज्ञाता नित्यः, ततः एकस्मिन्नहनि य एव उपलब्धा परेद्युरपि स एवैषिष्यतीति। इतरथा हीच्छा नोपपन्ना स्यात्।

अत्रोच्यते अनुपपन्नमिति नः क्व सम्प्रत्ययः?। यत्र प्रमाणेनावगतम्। विज्ञानात्तावदन्यं नोपलभामहे, यत्रोपलभामहे, तत् शशविषाणवदेव नास्ति इत्यवगच्छामः। न च तस्मिन्नसति विज्ञानसद्भावोऽनुपपन्नः, प्रत्यक्षावगतत्वादेव। क्षणिकत्वं च अस्य प्रत्यक्षपूर्वकमेव। न च, ज्ञातरि विज्ञानादन्यस्मिन् असति, ज्ञाने चानित्ये अपरेद्युरिच्छा अनुपपन्ना। प्रत्यक्षावगतत्वादेव। नो खल्वप्येतत् दृष्टं, य एवान्येद्युरुपलब्धा स एवान्येद्युरेषिता—इति। इदं तु दृष्टं, यत् क्वचित् अन्येन दृष्टमन्यः इच्छति, क्वचिन्न समानायां सन्ततावन्य इच्छति, सन्तत्यन्तरगो नेच्छतीति। तस्मात् न सुखादिव्यतिरिक्तोऽन्योऽस्तीति। अत्रोच्यते न हि अस्मर्त्तार इच्छन्ति इत्युपपद्यते। न वा अदृष्टपूर्वे स्मृतिर्भवति। तस्मात् क्षणिक-विज्ञानस्कन्धमात्रे स्मृतिरनुपपन्नेति।

अत्राह स्मृतिरपि इच्छावत् पूर्वज्ञानसदृशं विज्ञानं पूर्वविज्ञानविषयं वा स्मृतिः इत्युच्यते। तच्च द्रष्टरि विनष्टेऽपि अपरेद्युरुत्पद्यमानं नानुपपन्नं, प्रत्यक्षावगतत्वादेव। अन्यस्मिन् स्कन्धघनेऽन्येन स्कन्धघनेन यत् ज्ञानम्, तत्सन्ततिजेनान्येनोपलभ्यते नातत्सन्ततिजेनान्येन। तस्माच्छून्याः स्कन्धघनाः इति। अत्रास्मिन्नर्थे (बृ० उ० ६ अ।

५ ब्रा०) ब्राह्मणं भवति, विज्ञानघन एवैतेभ्यो भूतेभ्यः समुत्थाय तान्येवानुविनश्यति न प्रेत्य संज्ञास्ति इति ।

उच्यते नैतदेवं । अन्येद्युर्दृष्टेऽपरेद्युः अहमिदमदर्शं इति भवति प्रत्ययः । प्रत्यगात्मनि चैतद्भवति, न परत्र, अपरोक्षसौ अन्येद्युर्दृष्टवान् । तस्मात् तद्व्यतिरिक्तोऽन्योऽस्ति, यत्रायं अहं---शब्दः ।

आह---परत्राप्यहं शब्दो भक्त्या दृश्यते । यथा अहमेव पुत्रः, अहमेव देवदत्तः, अहमेव गच्छामि इति । अत्रोच्यते न वयं अहं--इतीमं शब्दं प्रयुज्यमानमन्यस्मिन्नर्थे हेतुत्वेन व्यपदिशामः । किं तर्हि शब्दाद्व्यतिरिक्तं प्रत्ययं प्रतीमो वयं इममर्थं वयमेवान्येद्युरुपलभामहे, वयमेवाद्य स्मरामः तस्माद्वयमिममर्थमवगच्छामः---वयमेव ह्यः वयमेवाद्य इति । ये ह्यः अद्य च न ते विनष्टाः । अथाप्यस्मिन्नर्थे ब्राह्मणं भवति,—(वृ०उ० ४अ० । ५ब्रा०) स वा अयमात्मा—इति प्रकृत्य आमनन्ति अशीर्य्यो न हि शीर्य्यते इति, तथा (वृ० उ० । ६ अ० । ब्रा० ५ ।) अविनाशी वा अरे अयमात्मा अनुच्छित्तिधर्म्मा इति । विनश्वरं च विज्ञानम् । तस्माद्विनश्वरादन्यः स इत्यवगच्छामः । न च शक्यमेवमवगन्तुं—यथोपलभ्यन्ते अर्थाः, न तथा भवन्तीति, यथा तु खलु नोपलभ्यन्ते तथा भवन्तीति । तथा हि सति शशो नास्ति, शशस्य विषाणमस्तीत्यवगम्येत । नच अहंप्रत्ययो व्यामोहः—इति शक्यते वक्तुं, बाधकप्रत्ययाभावात् । तस्मात् सुखादिभ्यः व्यतिरिक्तोऽस्ति । एवञ्चेत्, स एव यज्ञायुधी—इति व्यपदिश्यते ।

आह—यदि विज्ञानादन्यदस्ति विज्ञातृ, विज्ञानमपास्य तन्निदर्श्यतां,—इदं तत्, ईदृशं च—इति, न च तत् निदर्श्यते। तस्मान्न ततोऽन्यदस्ति इति। अत्रोच्यते, स्वसंवेद्यः स भवति, नासावन्येन शक्यते द्रष्टुं, कथमसौ निदर्श्येत? इति। यथा च, कश्चित् चक्षुष्मान् स्वयं रूपं पश्यति, न च शक्नोत्यन्यस्मै जात्यन्धाय तत् निदर्शयितुम्। न च, तत् न शक्यते निदर्शयितुं—इत्येतावता नास्ति—इत्यवगम्यते। एवमसौ पुरुषः स्वयमात्मानमुपलभते, न चान्यस्मै शक्नोति दर्शयितुं अन्यस्य द्रष्टुस्तं पुरुषं प्रति दर्शनशक्त्यभावात्। सोऽप्यन्यः पुरुषः स्वयमात्मानमुपलभते, न च परमात्मानम्। तेन सर्वे स्वेन स्वेनात्मना आत्मानमुपलभमानाः सन्त्येव, यद्यपि परपुरुषं नोपलभन्ते इति। अथास्मिन्नर्थे ब्राह्मणः (बृ० उ० ६ अ०। ३ ब्रा०) भवति,—शान्तायां वाचि किं? ज्योति-रेवायं पुरुषः आत्मज्योतिः सम्राड़िति होवाच इति। परेण नोपलभ्यते—इत्यत्रापि ब्राह्मणं (बृ० उ० ५ अ०। ८ ब्रा०) भवति,—अगृह्यो नहि गृह्यते इति। परेण न गृह्यते—इत्येतदभिप्रायमेतत्। कुतः? स्वयं ज्योतिष्ट्ववचनात्। अथापि ब्राह्मणं (बृ०उ० ६ अ०। ब्रा० ७) भवति, अत्रायं पुरुषः स्वयंज्योतिर्भवति इति। केन पुनरुपायेनायमन्यस्मै कथ्यते—इति?। तत्राप्युपाये ब्राह्मणं (बृ० उ० ६ अ० ३ ब्रा०) भवति, स एष न इति, न—इति आत्मेति होवाच इति। असौ एवंरूपः—इति न शक्यते निर्णेतुम्।

यच्च परः पश्यति, तत्प्रतिषेधस्तस्य उपदेशोपायः, शरीरं परः पश्यति, तेनात्मा उपदिश्यते,—शरीरं नात्मा, अस्ति शरीरादन्यः इति, स चात्मा—इति—शरीरप्रतिषेधेनोपदिश्यते। तथा प्राणादयो नात्मानः, तत्प्रतिषेधेन तेभ्योऽन्यः उपदिश्यते। तथा परस्याः सुखादयः परेण लिङ्गैरुपलभ्यन्ते, तेऽपि नात्मानः—इति—तत्प्रतिषेधेनान्यः उपदिश्यते। यः स्वयं पश्यति, न ततोऽन्यः पुरुषः,—इत्येतदपि पुरुषप्रवृत्त्याऽनुमीयते,—यदाऽसौ पुरुषः पूर्वेद्युः सामिकृतानामर्थानां प्रतिसमाधाने शेषानुष्ठाने च यतते, अतः प्रवृत्त्याऽवगम्यते—नूनमसावनित्यान् नित्यमवगच्छति इति।

उपमानाच्चोपदिश्यते, यादृशं भवान् स्वयमात्मानं पश्यति, अनेनोपमानेनावगच्छ—अहमपि तादृशमेव पश्यामि—इति। यथा कश्चिदात्मीयां वेदनां परस्मै आचक्षीत,—दह्यमानस्येव मे भवति, यात्यमानस्येव मे भवति, रुध्यमानस्येव मे भवति—इति। क[illegible] स्वयमवगम्यमानत्वादस्ति तद्व्यतिरिक्तः पुरुषः इति।

यदुच्यते—विज्ञानमपास्य तत् निदर्श्यताम् (२५ । १) इति। यद्युपायमेव निषेधसि, न शक्यमुपायमन्तरेणोपेयमुपेतम्। अयमेवाभ्युपायो ज्ञातव्यानामर्थानां—यो यथा ज्ञायते स तथा इति। तद्यथा, कः शुक्लो नाम? यत्र शुक्लत्वमस्ति। किं शुक्लत्वं नाम? यत्र शुक्लशब्दप्रवृत्तिः। क्व तस्य प्रवृत्तिः? यच्छुक्लशब्दे उच्चरिते प्रतीयते। तस्मान्न विज्ञानं प्रत्याख्याय कस्यचिद्रूपं निदर्शयितुं

शक्यम् । न च, नियोगतः प्रत्यये प्रतीते प्रत्ययार्थः प्रतीतो भवति । अप्रतीतेऽपि हि प्रत्यये सति अर्थ प्रतीयते एव । न हि, विज्ञानं प्रत्यक्षम् । विज्ञेयोऽर्थः प्रत्यक्ष इति । एतत् पूर्वमेवोक्तम् (१० । २३) । तदवश्यकर्त्तव्येऽपह्नवे कामं विज्ञानमपह्नुयेत । नार्थाः इत्येतदुक्तमेव (११।१३) तस्मादस्ति सुखादिभ्योऽन्यो नित्यः पुरुषः इति ।

अथ यदुक्तं (२४।१) विज्ञानघन, एवैतेभ्यो भूतेभ्यः समुत्थाय तान्येवानुविनश्यति न प्रेत्य संज्ञाऽस्ति—इति । अत्रोच्यते । अत्रैव मा भगवान् मोहान्तमपीपदत् इति परिचोदनोत्तरकाले अपह्नुत्य मोहाभिप्रायमस्य वर्णितवान्—न वा अरे मोहं ब्रवीमि, अविनाशी वा अरेऽयमात्माऽनुच्छित्तिधर्मा, मात्रासंसर्गस्त्वस्य भवति (बृ० उ० ६ अ । ५ ब्रा०) इति तस्मान्न विज्ञानमात्रम् । तस्मादैषम्यम् । यदुक्तं (१३।५) नचैष याति—इति विधिशब्दः, इति । मा भूद्विधिशब्दः, स्वर्गकामो यजेत—इति वचनान्तरेणावगतमनुवदिष्यते । तस्मादविरोधः ।

शब्दस्य नित्यताधिकरणम् ।

सू. कर्मैके तत्र दर्शनात् ॥ ६ ॥ (पू०१)

उक्तं (८।४) नित्यः शब्दार्थयोः सम्बन्धः इति । तदनुपपन्नं, शब्दस्यानित्यत्वात्, विनष्टः शब्दः, पुनरस्य क्रियमाणस्यार्थेन अकृतकः सम्बन्धो नोपपद्यते । न हि प्रथमश्रुताच्छब्दात् कश्चिदर्थं प्रत्येति । कथं पुनरनित्यः शब्दः ? प्रयत्नादुत्तरकालं दृश्यते यतः । अतः प्रयत्नानन्तर्यात् तेन क्रियते—इति गम्यते । ननु अभिव्यञ्जनात् स

एनम्। नेति ब्रूमः। नहि अस्य प्राक् अभिव्यञ्जनात् सद्भावे किञ्चन प्रमाणमस्ति। सन् च अभिव्यज्यते, नासन्।

सू. अस्थानात् ॥ ७ ॥ (पू० २)

नो खल्वप्युच्चरितं मुहूर्त्तमप्युपलभामहे। अतो विनष्टः—इत्यवगच्छामः। न च, सन् उपलभ्यते। अनुपलम्भकारणानां व्यवधानादीनामभावेऽप्यनुपलम्भनात्। न च, असौ विषयमप्राप्तः आकाशविषयत्वात्। कर्णच्छिद्रेऽप्यनुपलम्भनात्।

सू. करोतिशब्दात् ॥ ८ ॥ (पू०३)

अपि च शब्दं कुरु, मा शब्दं कार्षीः—इति—व्यवहर्त्तारः प्रयुञ्जन्ते, न ते नूनमवगच्छन्ति—स एवायं शब्दः—इति।

सू. सत्वान्तरे च यौगपद्यात् ॥ ९ ॥ (पू०४)

नानादेशेषु च युगपच्छब्दमुपलभामहे, एकस्य नित्यस्यानुपपन्नमिति। असति विशेषे नित्यस्य न अनेकत्वम्। कार्य्याणान्तु बहूनां नानादेशेषु क्रियमाणानामुपपद्यतेऽनेकदेशसम्बन्धः, तस्मादप्यनित्यः।

सू. प्रकृतिविकृत्योश्च ॥ १० ॥ (पू०५)

अपि च दध्यत्र—इत्यत्र इकारः प्रकृतिः, यकारो विकृतिः—इत्युपदिशन्ति। यद्धि क्रियते, तदनित्यम्। इकारसादृश्यञ्च यकारस्योपलभ्यते, तेनापि तयोः प्रकृतिविकारभावो लक्ष्यते।

सू. वृद्धिश्च कर्तृभूम्नाऽस्य ॥ ११ ॥ (पू॰६)

अपि च बहुभिरुच्चारयद्भिर्महान् शब्दः श्रूयते। स यदि अभिव्यज्यते, बहुभिरल्पैश्चोच्चार्यमाणस्तावानेवोपलभ्येत। अतो मन्यामहे,—नूनमस्य एकैकेन कश्चिदवयवः क्रियते, यत् प्रचयादयं महान् उपलभ्यते।

सू. समन्तु तत्र दर्शनम् ॥ १२ ॥ (उ॰ १)

भा॰। तुशब्दात्पक्षो विपरिवर्त्तते। यदुक्तं (पू॰ १) प्रयत्नादुत्तरकाले दर्शनात् कृतकोऽयं—इति। यदि विस्पष्टेन हेतुना शब्दस्य नित्यत्वं वक्तुं शक्ष्यामः। ततो नित्यप्रत्ययसामर्थ्यात् प्रयत्नेनाभिव्यज्यते—इति भविष्यति। यदि प्रागुच्चारणादनभिव्यक्तः प्रयत्नेनाभिव्यज्यते। तस्मादुभयोः पक्षयोः सममेतत्।

सू. सतः परम् अदर्शनं विषयानागमात् ॥१३॥ (उ॰ २)

भा॰। यदपरं कारणमुक्तं (पू॰ २) उच्चरितप्रध्वस्तः—इति अत्रापि यदि शक्यामो नित्यतामस्य विस्पष्टं वक्तुं, ततो नित्यप्रत्ययसामर्थ्यात् कदाचिदुपलम्भं कदाचिदनुपलम्भं दृष्ट्वा किञ्चिदुपलम्भस्य निमित्तं कल्पयिष्यामः। तच्च संयोगविभागसद्भावे सति भवतीति संयोगविभागावेवाभिव्यञ्जकौ—इति वक्ष्यामः। उपरतयोः संयोगविभागयोः श्रूयते इति चेत्। नैतदेवम्। न नूनमुपरमन्ति संयोगविभागाः, यतः उपलभ्यते शब्दः—इति, न हि ते प्रत्यक्षाः इति।

यदि शब्दं संयोगविभागाः एवाभिव्यञ्जन्ति, न कुर्वन्ति। आकाशविषयत्वाच्छब्दस्य, आकाशस्यैकत्वात्, यः एवायमत्र श्रोत्राकाशः,स एव देशान्तरेऽपीति शृण्वद्भिः संयोगविभागैरभिव्यक्तः पाटलिपुत्रेऽप्युपलभ्येत। यस्य पुनः कुर्वन्ति, तस्य वायवीयाः संयोगविभागाः वाय्वाश्रितत्वाद्वायुष्वेव करिष्यन्ति। यथा, तन्तवस्तन्तुष्वेव पटं, तस्य पाटलिपुत्रेष्वनुपलम्भो युक्तः, शृण्वतस्तेषाम्। यस्याप्यभिव्यञ्जन्ति, तस्याप्येष न दोषः, दूरस्थायाः कर्णशष्कुल्याः अनुपकारकाः संयोगविभागाः, तेन न यच्छ्रोत्रं, तेन नोपलभ्यते इति। नैतदेवम्। अप्राप्ताः संयोगविभागाः श्रोत्रस्योपकुर्य्युः। सन्निकृष्टविप्रकृष्टदेशस्थौ युगपच्छब्दमुपलभेयाताम्। न च युगपदुपलभेते। तस्मान्नाप्राप्ताः उपकुर्वन्ति। न चेदुपकुर्वन्ति तस्मादनिमित्तं शब्दोपलम्भने संयोगविभागौ इति।

नैतदेवं, अभिघातेन हि प्रेरिताः वायवः स्तिमितानि वाय्वन्तराणि प्रतिबाधमानाः सर्वतोदिक्कान् संयोगविभागान् उत्पादयन्ति, यावद्वेगमभिप्रतिष्ठन्ते। ते च वायोरप्रत्यक्षत्वात् संयोगविभागाः नोपलभ्यन्ते। अनुपरतेष्वेव तेषु शब्दः उपलभ्यते, नोपरतेषु। अतो न दोषः। अत एव चानुवातं दूरादुपलभ्यते शब्दः।

सू. प्रयोगस्य परम् ॥ १४ ॥ (उ० ३)

यदपरं कारणमुक्तं—(सू० ३) शब्दं कुरु, मा कार्षीः —इति व्यवहर्त्तारः प्रयुञ्जन्ते। उभयसंशयं नित्यः शब्दः,

शब्दप्रयोगं कुर्विति भविष्यति। यथा गोमयात् कुर्विति संहारे।

सू. आदित्यवद्यौगपद्यम् ॥१५॥ (उ० ४)

यत्तु (पू० ४।) एकदेशस्य सतो नानादेशेषु युगपद् दर्शनमनुपपन्नम्—इति। आदित्यं पश्य देवानां प्रिय एकः सन् अनेकदेशावस्थित इव लक्ष्यते। कथं पुनरवगम्यते एकः आदित्यः—इति? उच्यते, प्राङ्मुखो देवदत्तः पूर्वाह्णे सम्प्रति पुरस्तादादित्यं पश्यति। तस्य दक्षिणतोऽवस्थितो न द्रष्टा पश्यति, आत्मनश्च सम्प्रति न तिरश्चीनं देवदत्तस्यार्जवे। तस्मादेक आदित्य इति। दूरत्वादस्य देशो नावधार्यते। अतो व्यामोहः। एवं शब्देऽपि व्यामोहादनवधारणं देशस्य। यदि श्रोत्रं संयोगविभागदेशमागत्य शब्दं गृह्णीयात्, तथापि तावदनेकदेशता कदाचिदवगम्येत, न च, तत् संयोगदेशमागच्छति। प्रत्यक्षा हि कर्णशष्कुली तद्देशा गृह्यते। वायवीयाः पुनः संयोगविभागाः अप्रत्यक्षस्य वायोः, कर्णशष्कुलीप्रदेशे प्रादुर्भवन्तो नोपलभ्यन्ते—इति नानुपपन्नम्। अत एव व्यामोहः—यत्, नानादेशेषु शब्दः इति। आकाशदेशश्च शब्दः इति, एकं च पुनराकाशं, अतोऽपि न नानादेशेषु। अपि च एकरूप्ये सति अभेदेन कारणदेशा एव भिन्नाः। न तु शब्दः। तस्मादयमदोषः।

सू. वर्णान्तरमविकारः ॥१६॥ (उ० ५)

भा०। न च दध्यत्र—इत्यत्र प्रकृतिविकारभावः

(पू० ५) शब्दान्तरं इकारात् यकारः। न हि, यकारं प्रयुञ्जाना इकारमुपाददते। यथा, कटं चिकीर्षन्तो वीरणानि। न च, सादृश्यमात्रं दृष्ट्वा प्रकृतिः, विकृतिर्वा उच्यते। न हि, दधिपिटकं दृष्ट्वा कुन्दपिटकं च, प्रकृतिविकारभावोऽवगम्यते। तस्मादयमप्यदोषः।

सू नादवृद्धिपरा ॥ १७ ॥ (उ० ६)

यच्चैतत् बहुभिर्भिरोगाध्मनद्भिः शब्दमुच्चारयद्भिर्महान् शब्द उपलभ्यते, तेन प्रतिपुरुषं शब्दावयवप्रचय इति गम्यते (पू० ६)। नैवम्। निरवयवो हि शब्दः, अवयवभेदानवगमात्, निरवयवत्वाच्च महत्त्वानुपपत्तिः,—अतो न वर्द्धते शब्दः। सदुरेकेन, बहुभिश्चोच्चार्यमाणे तान्येवाक्षराणि कर्णशष्कुलीमण्डलस्य सर्वां नेमिं व्याप्नुवद्भिः संयोगविभागैर्नैरन्तर्येण अनेकशो ग्रहणात् महान् इव, अवयवान् इवोपलभ्यन्ते। संयोगविभागाः नैरन्तर्येण क्रियमाणाः शब्दमभिव्यञ्जन्तो नादशब्दवाच्याः। तेन नादस्यैष वृद्धिः, न शब्दस्येति।

सू नित्यस्तु स्याद्दर्शनस्य परार्थत्वात् ॥ १८ ॥ (सि०)

नित्यः शब्दो भवितुमर्हति। कुतः? दर्शनस्य परार्थत्वात् दर्शनमुच्चारणं, तत्परार्थं, परं अर्थं प्रत्याययितुं, उच्चरितमात्रे हि विनष्टे शब्दे न चाऽन्योऽन्यान् अर्थं प्रत्याययितुं शक्नुयात्। अतः न परार्थमुच्चार्येत। अथ न विनष्टः, ततो बहुशः उपलब्धत्वादर्थावगमः—इति

युक्तम् । अर्थवत्त्वाहृष्यादर्थावगमः इति चेत् ? न कश्चिदर्थवान्, सर्वेषां नवत्वात् । कस्यचित् पूर्वस्य कृत्रिमः सम्बन्धो भविष्यति इति चेत् । तदुक्तं सहृशः इति चावगते व्यामोहात् प्रत्ययो व्यावर्त्तेत । मालाशब्दात् मालाप्रत्ययः इव । यथा गावीशब्दात् सास्नादिमति प्रत्ययस्यानिवृत्तिः, तद्वद्भविष्यति इति चेत् । न हि, गोशब्दं तत्रोच्चारयितुमिच्छा । नेहान्यशब्दोच्चिचारयिषा । न चैकेनोच्चारणायत्नेन संव्यवहारस्वार्थसम्बन्धश्च शक्यते कर्त्तुम् । तस्मादर्शनस्य परार्थत्वात् नित्यः शब्दः ।

सू. सर्वत्र यौगपद्यात् ॥ १९ ॥ (हे० १)

गोशब्दे उच्चरिते सर्वगवीषु युगपत् प्रत्ययो भवति । अतः आकृतिवचनोऽयम् । न चाकृत्या शब्दस्य सम्बन्धः शक्यते कर्तुं, निर्दिश्य हि आकृतिं कर्त्ता संबध्नीयात् । गोपिण्डे च बह्वनामाकृतीनां सद्भावाच्छब्दमन्तरेण गोशब्दवाच्यां विभक्तामाकृतिं केन प्रकारेणोपदेक्ष्यति ? नित्ये तु सति गोशब्दे बहुकृत्वः उच्चरितः श्रुतपूर्वश्चान्यासु गोव्यक्तिषु अन्वयव्यतिरेकाभ्यामाकृतिवचनमवगमयिष्यति । तस्मादपि नित्यः ।

सू. संख्याभावात् ॥ २० ॥ (हे० २)

अष्टकृत्वो गोशब्द उच्चरितः इति वदन्ति, नाष्टौ गोशब्दाः इति । किमतः ? यद्येवम् । अनेन वचनेनावगम्यते,—प्रत्यभिजानन्तीति । वयं तावत् प्रत्यभिजानीमो न नः करणदौर्बल्यं एवमन्येऽपि प्रत्यभिजानन्ति—स एव

अयमिति। प्रत्यभिजानाना वयमिवान्येऽपि नान्यः—इति वक्तुमर्हन्ति। अथ मतं, अन्यत्वे सति सादृश्येन व्यामूढाः सः—इति वक्ष्यन्ति। तन्न, न हि ते सदृशः—इति प्रतियन्ति, किं तर्हि स एवायं इति। विदिते च स्फुटेऽन्यत्वे, व्यामोहः—इति गम्यते। न च, अयमन्यः इति प्रत्यक्षम्, अन्यद्वा प्रमाणमस्ति।

स्यादेतत् बुद्धिकर्म्मणी अपि ते प्रत्यभिज्ञायेते, ते अपि नित्ये प्राप्नुतः। नैष दोषः। न हि ते प्रत्यक्षे, अथ प्रत्यक्षे नित्ये एव। ह्यस्तनस्य शब्दस्य विनाशात् अन्योऽद्यतनः—इति चेत्। नैष विनष्टः, यतः एनं पुनरुपलभामहे। न हि, प्रत्यक्षदृष्टं मुहूर्त्तमदृष्ट्वा पुनरुपलभ्यमानं प्रत्यभिजानन्तः विनष्टं परिकल्पयन्ति। परिकल्पयन्तो द्वितीयसन्दर्शने मातरि, जायायां, पितरि वा नाश्वस्युः। न हि अनुपलम्भमात्रेण नास्ति—इति अवगम्य, नष्टः—इत्येव कल्पयन्ति। अप्रमाणतायां विदितायां नास्ति इत्यवगच्छामः। न हि, प्रमाणे प्रत्यक्षे सति, अप्रमाणता स्यात्। अस्तीति पुनः अव्यामोहेनावगम्यमाने न कचिदप्यभावः, न चासिद्धेऽभावे व्यामोहः, न च सिद्धोऽभावः। तस्मादसति व्यामोहे, नाभावः। तदेतदानुपूर्व्या सिद्धम्। तस्मात् पुरस्तादनुच्चारितम् अनुपलभमाना अपि न विनष्टः इत्यवगन्तुमर्हन्ति। यथा, गृहाद्विर्गताः सर्वंगृहजनमपश्यन्तः पुनः प्रविश्य उपलभमाना अपि न प्राक् प्रवेशात् विनष्टः इत्यवगच्छन्ति तद्वत् एनमपि न अन्यः इति वक्तुमर्हन्ति। योऽपि सर्वेषां भावानां प्रतिक्षणं विनाशम-

भ्युपगच्छन्ति, तेऽपि न शक्नुवन्ति शब्दस्य वदितुं, पश्यन्ति हि चयदर्शनात् ते मन्यन्ते, न च शब्दस्यान्तः, न च चयो लक्ष्यते। सः इति प्रत्यक्षः प्रत्ययः, सदृशः इत्यानुमानिकः, न च, प्रत्यक्षविरुद्धम् अनुमानमुदेति, स्वकार्थं वा साधयति। तस्मान्नित्यः।

सू. अनपेक्षत्वात् ॥ २१ ॥ (हि० ३)

येषामनवगतोत्पत्तीनां द्रव्याणां भाव एव लक्ष्यते, तेषामपि केषाञ्चिदनित्यता गम्यते, येषां विनाशकारणमुपलभ्यते। यथा, अभिनवं पटं दृष्ट्वा। न चैनं क्रियमाणमुपलब्धवान्। अथ वा अनित्यत्वमवगच्छति रूपमेव दृष्ट्वा,—तन्तुव्यतिषङ्गजनितोऽयं तन्तुव्यतिषङ्गविनाशात् तन्तुविनाशाद्वा विनश्यति—इत्यवगच्छति। नैवं शब्दस्य किञ्चित्कारणमवगम्यते। यद्विनाशाद्विनङ्क्ष्यतीत्यवगम्यते।

सू. प्रख्याभावाच्च योगस्य ॥२२॥ (हि० ४)

इदं परेभ्यः केभ्यश्चिदुत्तरं सूत्रम्। ननु वायुकारणकः स्यादिति, वायुकृतः संयोगविभागैः शब्दो भवतीति, तथा च शिक्षाकाराः आहुः वायुरापद्यते शब्दतां इति। नैतदेवं वायवीयश्चेच्छब्दो भवेत् वायोः सन्निवेशविशेषः स्यात्। न च, वायवीयान् अवयवान् शब्दे सतः प्रत्यभिजानीमः। यथा, पटस्य तन्तुमयान्। नचैवं भवति। स्याच्चेदेवं स्पर्शनेनोपलभेमहि। न च, वायवीयानवयवान् शब्दगतान् स्पृशामः। तस्माच्च वायुकारणकः। अतो नित्यः।

सू. लिङ्गदर्शनाच्च ॥ २३ ॥ (हे० ५)

लिङ्गं चैवं भवति, वाचा विरूपनित्यया इति, अन्यपरं ह्मीदं वाक्यं वाचो नित्यतामनुवदति। तस्मान्नित्यः शब्दः।

वेदस्य अर्थप्रत्यायकताधिकरणम्।

सू. उत्पत्तौ वाऽवचनाः स्युरर्थस्यातन्निमित्तत्वात् ॥ २४ ॥ (पू०)

यद्यप्यौत्पत्तिकः नित्यः शब्दोऽर्थसम्बन्धश्च, तथापि न चोदनालक्षणो धर्म्मः, चोदना हि वाक्यं, न हि, अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकामः इत्यतो वाक्यादन्यतमस्मात् पदात् अग्निहोत्रात् स्वर्गो भवति इति गम्यते। गम्यते तु पदत्रये उच्चरिते। न चात्र चतुर्थः। शब्दोऽस्ति अन्यत् अतः पदत्रयसमुदायात् न चायं समुदायोऽस्ति लोके। यतोऽस्य व्यवहारादर्थोऽवगम्यते। पदानि अमूनि प्रयुक्तानि, तेषां नित्योऽर्थः, अप्रयुक्तश्च समुदायः तस्मात् समुदायस्यार्थः कृत्रिमो व्यामोहो वा। न च, पदार्था एव वाक्यार्थाः, सामान्ये हि पदं प्रवर्त्तते, विशेषे वाक्यम्। अन्यच्च सामान्यं, अन्यो विशेषः। न च, पदार्थाद्वाक्यार्थावगतिः, असम्बन्धात्। असति चेत् सम्बन्धे, कस्मिंश्चित्पदार्थेऽवगतेऽर्थान्तरमवगम्येत, एकस्मिन्नवगते सर्वमवगतं स्यात्।, न चैतदेवं भवति। तस्मादन्यो वाक्यार्थः।

स्यादेतत्, अप्रयुक्तादपि वाक्यादसति सम्बन्धे स्वभावादर्थावगमः इति। यदि कल्प्येत शब्दो धर्म्मा-

त्मोयं व्युत्क्रामेत् । नचैष: शब्दधर्म्मः, यत्, अप्रयुक्तादपि शब्दादर्थः प्रतीयते । न हि, प्रथमश्रुतात् कुतश्चिच्छब्दात् केचिदर्थं प्रतियन्ति । तदभिधीयते पदधर्म्मोऽयं न वाक्यधर्म्मः । वाक्याद्धि प्रथमावगतादपि प्रतियन्तोऽर्थं दृश्यन्ते । नैतदेवं, यदि प्रथमश्रुतादवगच्छेयुः, अपि तर्हि सर्वेऽवगच्छेयुः । पदार्थविदोऽन्ये च न त्वपदार्थविदोऽवगच्छन्ति । तस्मान्नैतदेवम् । ननु पदार्थविद्भिरप्यवगच्छद्भिरवृत एव वाक्यार्थसम्बन्धो भविष्यति, पदार्थवेदनेन हि संस्कृताः अवगमिष्यन्ति, यथा तमेव पदार्थं हितयादिश्रवणेन इति । नेति ब्रूमः । यदि वाक्येऽन्त्यो वर्णः पूर्ववर्णजनितसंस्कारसहितः पदार्थेभ्योऽर्थान्तरं प्रत्याययति, उपकारस्तु तदानीं पदार्थ ज्ञानादवकल्प्यते । तस्मात् कृत्रिमो वाक्यार्थप्रत्ययो व्यामोहो वा, न पदार्थद्वारेण सम्भवति वाक्यार्थज्ञानमिति ।

ननु एवं भविष्यति—सामान्यवाचिनः पदस्य गौः— इति वा अश्वः इति वा, विशेषकं शुक्लः इति वा कृष्णः इति वा पदं अन्तिकादुपनिपतति यदा, तदा वाक्यार्थो ऽवगम्यते । तन्न । न हि, कथमिव, गौरिति वा अश्वः इति वा सामान्यवाचिनः पदात् सर्वगवीषु सर्वाश्वेषु च बुद्धिरुपसर्पन्ती श्रुतिजनिता, वाक्यानुरोधेन कुतश्चिद्विशेषादपवर्त्तेत । न च, शुक्लः इत्यादेर्विशेषवचनस्य कृष्णादिनिवृत्तिर्भवति शब्दार्थः । न च अनर्थको मा भूदित्यर्थान्तरिकल्पना शक्या । अतो न पदार्थजनितो वाक्यार्थः ।

तस्मात् कृत्रिमः। पदसङ्घाताः खल्वेते, सङ्घाताश्च पुरुषकृता दृश्यन्ते, यथा, नीलोत्पलवनेष्वद्य चरन्त्याश्वरुसंरवाः। नीलकौशेयसंवीदताः प्रणश्यन्तीव कादम्बाः। अतो वैदिका अपि पुरुषकृता इति।

तद्भूतानां क्रियार्थेन समाम्नायोऽर्थस्य तन्निमित्तत्वात्॥ २५॥ (उ०)

तेष्वेव पदार्थेषु भूतानां वर्त्तमानानां पदानां क्रियार्थेन समुच्चारणम्। न, अनपेक्ष्य पदार्थान्, पार्थगर्थ्येन वाक्यमर्थान्तर प्रसिद्धम्। कुतः? प्रमाणाभावात्, न किञ्चन प्रमाणमस्ति, येन प्रमिमीमहे। न हि, अनपेक्षितपदार्थस्य वाक्यान्त्यवर्णस्य पूर्ववर्णजनितसंस्कारसहितस्य शक्तिरस्ति पदार्थेभ्योऽर्थान्तरे वर्त्तितुम् इति।

ननु अर्थापत्तिरस्ति, यत् पदार्थव्यतिरिक्तमर्थमवगच्छामः, न च शक्तिमन्तरेण तदवकल्पते इति। नन्न। अर्थस्य तन्निमित्तत्वात्, भवेदर्थापत्तिः, यद्यसत्यामपि शक्तौ नान्यन्निमित्तमवकल्पेत। अवगम्यते तु निमित्तम्। किम्?। पदार्थाः। पदानि हि स्वं स्वं पदार्थमभिधाय निवृत्तव्यापाराणि। अथेदानीं पदार्था अवगताः सन्तो वाक्यार्थं गमयन्ति। कथम्?। यत्र हि शुक्लः—इति वा कृष्णः—इति वा गुणः प्रतीतो भवति, भवति खल्वसावलं गुणवति प्रत्ययमाधातुम्। तेन गुणवति प्रत्ययमिच्छन्तः केवलं गुणवचनमुच्चारयन्ति, सपत्स्यते एषां यथासङ्कल्पितोऽभिप्रायः, भविष्यति विशिष्टार्थसम्प्रत्ययः, विशिष्टार्थसम्प्रत्ययश्च वा-

क्यार्थः,—एवं चेत्, अवगम्यते अन्यत एव वाक्यार्थः। को जातुचित् अदृष्टा पदसमुदायस्य शक्तिः,अर्थात् अवगम्यते—इति वदिष्यति। अपि च अन्वयव्यतिरेकाभ्यामेतदवगम्यते, भवति हि कदाचिदियमवस्था,—मानसादप्याघातात् यत्, उच्चरितेभ्यः पदेभ्यो न पदार्था अवधार्यन्ते, तदानीं नियोगतो वाक्यार्थं नावगच्छेयुः। यद्यस्य अपार्थगर्थ्यमभविष्यत्, नियोगतस्तु नावगच्छन्ति। अपि च अन्तरेणापि पदोच्चारणं, यः शौक्ल्यमवगच्छति, अवगच्छत्येवासौ शुक्लगुणकम्। तस्मात् पदार्थप्रत्यये एव वाक्यार्थः। नान्य... समुदायेन सम्बन्धः। यत्तु (३७।२१) श्रौतः पदार्थो न वाक्यानुरोधेन कुतश्चिद्विशेषादपवर्त्तितुमर्हति इति। सत्यं, एवमेतत्। यत्र केवलः पदार्थः प्रयुज्यमानः प्रयोजनाभावादनर्थकः संजायते—इत्यवगतं भवति, तत्र वाक्यार्थोऽपि तावद्भवत्विति विशिष्टार्थतावगम्यते। न सर्वत्र। एवं च सति, गुणान्तरप्रतिषेधो न शब्दार्थः (३७।२२।) इत्येतदपि परिहृतं भवति। अपि च प्रातिपदिकात् उच्चरन्ती द्वितीयादिविभक्तिः प्रातिपदिकार्थो विशेषकः—इत्याह। सा च विशेषश्रुतिः सामान्यश्रुतिं बाधेत। यच्च (३८।१) एते पदसंघाताः पुरुषकृता दृश्यन्ते—इति। परिहृतं तत् अस्मद्वर्णादिभिः (१५।२३) अपि च एवंजातीयकेऽर्थे वाक्यानि संहर्त्तुं न किञ्चन पुरुषाणां बीजमस्ति।

लोके सन्नियमात्प्रयोगसन्निकर्षः स्यात्॥२६॥(सि०)

लौकिकेषु पुनरर्थेषु प्रत्यक्षेणार्थमुपलभ्य सन्नियमः

सन्निदधनं शक्यं तत्र संहर्त्तुम्, एवञ्जातीयकानि वाक्यानि नीलोत्पलवनेष्वद्य (३८।२) इति। तस्मात् अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकामः—इत्येतेभ्य एव पदेभ्यो ये अर्था अवगताः, तेभ्यः एवैतदवगम्यते—अग्निहोत्रात् स्वर्गो भवतीति। पदेभ्य एव पदार्थप्रत्ययः,पदार्थेभ्यो वाक्यार्थ इति।

वेदस्य अपौरुषेयताधिकरणम्।

वेदांश्चैके सन्निकर्षं पुरुषाख्याः ॥२७॥ (१पू०)

उक्तं (४।८।)—चोदनालक्षणोऽर्थो धर्म इति, यतो न पुरुषकृतः शब्दस्यार्थेन सम्बन्धः। तत्र पदवाक्याश्रय आक्षेपः परिहृतः। इदानीमन्यथाऽऽक्षेप्स्यामः—पौरुषेयाश्चोदना इति वदामः,—सन्निकृष्टकालाः कृतका वेदा इदानीन्तनाः,ते च चोदनानां समूहाः,तत्र पौरुषेयाश्चेत् वेदाः, असंशयं पौरुषेयाः चोदनाः। कथम् ? पुनः कृतका वेदाः —इति केचिन्मन्यन्ते। यतः पुरुषाख्याः, पुरुषेण हि समाख्यायन्ते वेदाः।—काठकं कालापकं, पैप्पलादकं मौद्गलमिति। न हि सम्बन्धादृते समाख्यानं,न च पुरुषस्य शब्देन अस्ति सम्बन्धः, अन्यतः कर्त्ता पुरुषः,कार्य्यः शब्दः—इति। ननु प्रवचनलक्षणा समाख्या स्यात्। नेति ब्रूमः। असाधारणं हि विशेषणं भवति, एक एव हि कर्त्ता बहवोऽपि प्रब्रूयुः। अतोऽस्मर्य्यमाणोऽपि चोदनायाः कर्त्ता स्यात् तस्मान्न प्रमाणं चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः इति।

अनित्यदर्शनाच्च ॥ २८ ॥ (पू२)

जननमरणवन्तश्च वेदार्थाः श्रूयन्ते—बबरः प्रावाहणिरकामयत कुसुरुविन्दः औद्दालकिरकामयत—इत्ये-

वमादयः । उद्दालकस्यापत्यं गम्यते औद्दालकिः, यद्येवं, प्राक् औद्दालकिजन्मनः, नायं शब्दो भूतपूर्वः । एवमप्यनित्यता ।

उक्तन्तु शब्दपूर्वत्वम् ॥ २९ ॥ (सि०)

उक्तम् अस्माभिः शब्दपूर्वत्वमध्येतॄणाम् । केवलम् आक्षेपपरिहारो वक्तव्यः, सोऽभिधीयते ।

आख्या प्रवचनात् ॥ ३० ॥ (उ० १)

यदुक्तं (१पू०) कर्त्तृलक्षणा समाख्या काठकाद्येति । तदुच्यते । नैयमर्थापत्तिः, कर्त्तृभिरपि ह्येनामाचक्षीरन्, प्रकर्षेण वचनं अनन्यसाधारणं कठादिभिरनुष्ठितं स्यात्, तथापि हि समाख्यातारो भवन्ति । स्मर्य्यते च,—वैशम्पायनः सर्वशाखाध्यायी, कठः पुनरिमां केवलां शाखामध्यापयां बभूवेति । स बहुशाखाध्यायिनां सन्निधावेकशाखाध्यायी अन्यां शाखामनधीयानः, तस्यां प्रकृष्टत्वादसाधारणमुपपद्यते विशेषणम् ।

परन्तु श्रुतिसामान्यमात्रम् ॥३१॥ (उ० २)

यच्च (२ पू०) प्रावाहणिरिति । तन्न, प्रवाहणस्य पुरुषस्यासिद्धत्वात् न प्रवाहणस्यापत्यं प्रावाहणिः । प्रशब्दः प्रकर्षे सिद्धः, वहतिश्च प्रापणे, न त्वस्य समुदायः क्वचित्सिद्धः इकारस्तु यथैवापत्ये सिद्धः, तथा क्रियायामपि कर्त्तरि । तस्माद् यः प्रवाहयति, स प्रवाहणिः । बबरः इति शब्दानुकृतिः । तेन यो नित्योऽर्थः, तमेवैतौ शब्दौ वदिष्यतः । अत उक्तम्—परन्तु श्रुतिसामान्यमात्रम् इति ।

कृते वा विनियोगः स्यात् कर्मणः सम्बन्धात् ॥३२॥

अथ कथमवगम्यते—नायमुन्मत्तबालवाक्यसदृश इति? तथा हि पश्यामः,—वनस्पतयः सत्रमासत, सर्पाः सत्रमासत इति, यथा, जरद्गवो गायति मत्तकानि, कथं नाम जरद्गवो गायेत्? कथं वा वनस्पतयः सर्पा वा सत्रमासीरन्निति। उच्यते,—विनियुक्तं हि दृश्यते, परस्परेण सम्बन्धार्थम्। कथं? ज्योतिष्टोमः—इत्यभिधाय कर्त्तव्यः—इत्युच्यते। केन?—इत्याकाङ्क्षिते सोमेन इति। किमर्थं?—इति, स्वर्गाय इति। कथमिति? इत्थं, अनया इति कर्त्तव्यतया इति। एवमवगच्छन्तः, पदार्थैरेभिः संस्कृतं पिण्डितं वाक्यार्थं कथमुन्मत्तबालवाक्यसदृशम्—इति वक्ष्यामः?

ननु अनुपपन्नमिदं दृश्यते,—वनस्पतयः सत्रमासत इत्येवमादि। नानुपपन्नम्।—न, अनेन अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकामः—इत्येवमादयोऽनुपपन्नाः स्युः। अपि च वनस्पतयः सत्रमासत—इत्येवमादयोऽपि नानुपपन्नाः,—स्तुतयो ह्येताः सत्रस्य, वनस्पतयो नामाऽचेतना इदं सत्रमुपासितवन्तः, किं पुनर्विद्वांसो ब्राह्मणाः। तद्यथा लोके, सन्ध्यायां मृगा अपि न चरन्ति, किं पुनर्विद्वांसो ब्राह्मणा इति। अपि च अविगीतः सुहृदुपदेशः सुप्रतिष्ठितः कथमिवाशङ्क्येत—उन्मत्तबालवाक्यसदृशः—इति?। तस्माच्चोदनालक्षणोऽर्थो धर्म्म इति सिद्धम्।

इति श्रीमच्छवरस्वामिनः कृतौ मीमांसाभाष्ये प्रथमस्य अध्यायस्य प्रथमः पादः॥ तर्कपादोऽयम्॥

प्रथमाध्यायस्य द्वितीयः पादः ।

अर्थवादस्य प्रामाण्याधिकरणम् ।

आम्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यमतदर्थानां तस्मादनित्यमुच्यते ॥ १ ॥ (पृ० १)

सोऽरोदीत्, यदरोदीत्, तद्रुद्रस्य रुद्रत्वं (१) प्रजापतिः आत्मनो वपामुदखिदत्, (२) देवा वै देवयजनमध्यवसाय दिशो न प्रजानन् (३) इत्येवमादीनि समाम्नातारः समामनन्ति वाक्यानि। तानि किं कञ्चित् धर्मं प्रमिमते उत न ? इति भवति विचारणा। तदभिधीयते, क्रिया कथमनुष्ठेया ? तां वदितुं समाम्नातारो वाक्यानि समामनन्ति। तत्, यानि वाक्यानि क्रियां नावगमयन्ति, क्रियासम्बद्धं वा किञ्चित्। एवमेव भूतमर्थमन्वाचक्षते रुदितवान् रुद्रः, (१) वपामुत्खिदेद प्रजापतिः, (२) देवा वै दिशो न प्रजज्ञिरे (३) इत्येवं जातीयकानि, तानि कं धर्मं प्रमिमीरन् ? अर्थोच्चेन, अध्याहारेण वा विपरिणामेन वा व्यवहितकल्पनया वा व्यवधारणकल्पनया वा गुणकल्पनया वा कश्चिदर्थः कल्पयिष्यते। स कल्प्यमानः कः कल्प्येत ? रुद्रः किल रुरोद, तदन्येनापि रोदितव्यम्, (१) उदखिदद् आत्मवपां प्रजापतिः, अतोऽन्योऽप्युत्खिदेदात्मनो वपाम्, (२) देवा वै देवयजनकाले दिशो न प्रज्ञातवन्तः, अतोऽन्योऽपि दिशो न

प्रजानीयात् (३)—इति, तच्चाशक्यं,—इष्टवियोगेनाभिघातेन वा यत् वाष्पनिर्मोचनं, तत् रोदनमित्युच्यते, न च, तत् इच्छातो भवति। (१)। न च, कश्चिदात्मनो वपामुत्खिद्य तामग्नौ प्रहृत्य तत उत्थितेन तूपरेण पशुना यष्टुं शक्नुयात्। (२)। न च, देवयजनाध्यवसानकाले केचित् दिशो मुह्येयुः। (३)। अतः एषामानर्थक्यम्। तस्मादेवं जातीयकानि वाक्यानि अनित्यानि—इत्युच्यन्ते, यद्यपि च नित्यानि, तथापि न नित्यमर्थं कुर्वन्ति इति। स एव वाक्यैकदेशस्याक्षेपः, न कृत्स्नस्य वाक्यस्य। ननु एकदेशादिना साकाङ्क्षः पदसमूहो न पर्य्याप्तः स्वस्मै प्रयोजनाय, अतः आक्षिप्त एव इति। नैवं, भवति हि कश्चित् पदसमूहः,योऽर्थवादेभ्यो विनाऽपि विदधाति कञ्चिदर्थं, यानि पुनः तैः सह संयुज्य अर्थान्तरे वर्त्तन्ते, तान्येकदेशाक्षेपेणाक्षिप्यन्ते।

शास्त्रदृष्ट-विरोधाच्च ॥ २ ॥ (पू०

स्तेनं मनः (२) अनृतवादिनी वाक् (२)—इत्येवंजातीयकानां धर्म्मं प्रति अप्रामाण्य, भूतानुवादात्। विपरिणामादिभिरपि कल्प्यमाने स्तेयं मृषोद्यञ्च कर्त्तव्यमित्यापतति, तच्चाशक्यं स्तेयानृतवादप्रतिषेधमबाधमानेनानुष्ठातुम्। न च विकल्पः, वैषम्यात्, एकः कल्प्यो विधिः, एकः प्रत्यक्षः।

अथ दृष्टविरोधः,—तस्मात् धूम एवाग्नेर्दिवा ददृशे नार्चिः। तस्मादर्चिरेवाग्नेर्नक्तं ददृशे न धूमः इति अस्मा-

लोकादुत्क्रम्याग्निरादित्यं गतः, रात्रौ आदित्यस्तम् इत्ये-तदुपपादयितुमिदम्, उभयमपि दृष्टविरुद्धमुच्यते। तस्मा-न्नैषाऽवधारणा सिध्यति इति (१)। अपरो दृष्टविरोधः,— नचैतद्विद्मो वयं ब्राह्मणा वा स्मः, अब्राह्मणा वा इति अ-क्रियार्थत्वादनर्थकम्। अथायमर्थः—नैवैतत् ज्ञायते किं वा ब्राह्मणा वयम् उताब्राह्मणा एवेति, प्रत्यक्षविरुद्धमप्रमा-णम् (२)। अपरः शास्त्रदृष्टेन विरोधः—को हि तद्वेद, यत् अमुष्मिन् लोकेऽस्ति वा, न वा इति, यदि प्रश्नोऽयं, अ-क्रियार्थत्वादनर्थकः। अथानवक्लृप्तिः, शास्त्रदृष्टेन विरोधः। अतः प्रत्यक्षविरुद्धमप्रमाणम् (३)।

तथाफलाभावात् ॥ ३ ॥ (पृ० ३)

गर्गत्रिरात्रब्राह्मणं प्रकृत्योच्यते शोभतेऽस्य मुखं य एवं वेद—इति यदि भूतानुवादः, अनर्थकः। अथाध्ययनफलानु-वादः, ततोऽसदनुवादः। कालान्तरे फलं भविष्यतीति चेत्। न हि अत्र प्रमाणमस्ति। विधिः स्यादिति चेत्। नैव विधिपरः। द्रव्यसंस्कारकर्म्मसु (३ अ० २ पा०) इति चिन्तयिष्यति एतदुपरिष्टात्—किं फलविधिरुतार्थ-वादः—इति। इह तु किं भूतानुवादः, क्रियार्थो वा इति। आऽस्य प्रजायां वाजी जायते य एवं वेद इति चोदाहरणम्।

अन्यानर्थक्यात् ॥ ४ ॥ (पृ० ४)

पूर्णाहुत्या सर्वान् कामानवाप्नोति (१), पशुबन्धयाजी

सर्वान् लोकानभिजयति (२), तरति मृत्युं, तरति ब्रह्महत्यां योऽश्वमेधेन यजते, य उ चैनमेवं वेद (३) इति, यदि भूतानुवादमात्रमनर्थकम्। अथ फलविधिः, इतरेषां आनर्थक्यम्,—न हि, अकृत्वा पूर्णाहुतिं, अग्निहोत्रादयः क्रियन्ते। न च, अनिष्ट्वा अग्निषोमीयेन, सोमेन यजन्ते। न च, अनधीत्य, अश्वमेधेन यजन्ते। तद्यथा, पथिजाते अर्के मधु उत्सृज्य, तेनैव पथा मध्वर्थिनः पर्वतं न गच्छेयुः, तादृशं हि तत्। अपि चाहुः—अर्के चेन्मधु विन्देत, किमर्थं पर्वतं व्रजेत्?। इष्टस्यार्थस्य संसिद्धौ को विद्वान् यत्नमाचरेत् इति।

अभागि-प्रतिषेधाच्च ॥ ५ ॥ (पू० ५)

न पृथिव्यामग्निश्चेतव्यो नान्तरिक्षे न दिवि—इत्यप्रतिषेधभागिनमर्थं प्रतिषेधन्ति। विज्ञायते एवैतत्, अन्तरिक्षे, दिवि चाग्निर्न चीयते इति। पृथिवीचयनप्रतिषेधार्थं च यद्वाक्यं, भवेत् चयनप्रतिषेधार्थमेव तत्। अथाप्रमाणं, नैष विरोधो भवति। कथं तत् प्रमाणम्?, यत् विध्यन्तरमाकुलयेत्,स्वयं चाकुलं स्यात्,—न चेतव्यं, हिरण्यं निधाय चेतव्यमिति।

अनित्यसंयोगात् ॥ ६ ॥ (पू० ६)

अनित्यसंयोगस्य वेदप्रामाण्ये सति परन्तु श्रुतिसामान्यमात्रम् (१ अ० १ पा० ३१ सू०) इति परिहृतः। इदानीं वेदैकदेशानामाक्षिप्तानां पुनरुपोद्बलक उत्तिष्ठति, —बबरः प्रावाहणिरकामयत इति।

विधिना त्वेकवाक्यत्वात् स्तुत्यर्थेन विधीनां स्युः ॥ ७ ॥ (सि०)

इदं समाम्नायते,—वायव्यं श्वेतमालभेत भूतिकामः, वायुर्वै क्षेपिष्ठा देवता, वायुमेव स्वेन भागधेयेनोपधावति, स एवैनं भूतिं गमयति—इति। वायुर्वै क्षेपिष्ठा देवता—इत्यतो यद्यपि क्रिया नाऽवगम्यते, क्रियासंबद्धं वा किञ्चित्। तथापि विध्युद्देशेनैकवाक्यत्वात् प्रमाणम्। भूतिकामः—इत्येवमन्तो विध्युद्देशः, तेनैकवाक्यभूतो वायुर्वै क्षेपिष्ठा देवता—इत्येवमादिः। कथमेकवाक्यभावः ?। पदानां साकाङ्क्षत्वाद्विधेः स्तुतश्चैकवाक्यत्वं भवति,—भूतिकाम आलभेत, कस्मात् ? यतो वायुः क्षेपिष्ठेति। नायमभिसम्बन्धो विवक्षितः,—भूतिकामेनालब्धव्यमिति। कथं तर्हि आलभेत ? यतः, ततो भूतिः—इति, भिन्नाविमावर्थौ, उभयाभिधाने वाक्यं भिद्येत।

किमर्था स्तुतिरिति चेत्। कथं रोचेत ? नाऽनुष्ठीयेत इति। ननु प्राक् स्तुतिवचनात्, अनुष्ठानं भूतिकामात्तात्सिद्धं, स्तुतिवचनमनर्थकम्। न हि, यदा स्तुतिपदाऽसन्निधानं, तदा पूर्वेणैव विधिः। यदा स्तुतिपदसम्बन्धः, न तदा भूतिकामस्यालम्भो विधीयते। यथा, पटो भवति इति, पट उत्पद्यते इत्यर्थः, निराकाङ्क्षं पदद्वयम्। यदा च तस्मिन्नेव रक्तः इत्यपरं श्रूयते, तदा रागसम्बन्धो भवतीत्यर्थः, भवति च रक्तं प्रत्याकाङ्क्षा। एवं यदा न स्तुतिपदानि, विधिशब्देनैव तदा प्ररोचना, यदा स्तुतिवचनं, तदा स्तवनेन। ननु एवं सति किं स्तुतिवचनेन ?

यस्मिन् सति अविधायकं, मा भूत् तत्, तदभावेऽपि पूर्वविधिनैव प्ररोचयिष्यते इति। सत्यं विनाऽपि तेन, सिद्ध्येत् प्ररोचनम्। अस्ति तु तत्, तस्मिन् विद्यमाने योऽर्थो वाक्यस्य, सोऽवगम्यते स्तुतिप्रयोजनं, तयोस्तस्मिन् अविद्यमाने विधिना प्ररोचनमिति।

ननु सत्स्वपि स्तुतिपदेषु पूर्वस्य विधिस्वरूपत्वाद्विधिरभिप्रेतः स्यात्, न विवच्येत स्तुतिपदसम्बन्धः। आह—स्तुतिपदानि ह्यनर्थकान्यभविष्यन् साकाङ्क्षाणि। भवन्त्वनर्थकानि इति चेत्। न, गम्यमानेऽर्थे अविवक्षितार्थानि भवितुमर्हन्ति। योऽसौ विध्युद्देशः, स शक्नोति निरपेक्षोऽर्थं विधातुं, शक्नोति च स्तुतिपदानां वाक्यशेषो भवितुं, प्रत्यक्षश्च वाक्यशेषभावः। अतोऽस्माद्विधेः स्तुतिमवगच्छामः।

ननु निरपेक्षादपि विधिमवगमिष्यामः। भवतु एवं, नैवं सति कश्चिद्विरोधः। किन्तु अशक्यः स्तुतिपदसम्बन्धे सति विध्यर्थो विवक्षितुम्। वाक्यं हि सम्बन्धस्य विधायकं, द्वौ चेत् सम्बन्धौ विदध्यात्, भूतिकाम आलभेत,(१) आलम्भेन च एष गुणो भविष्यति (२) इति। भिद्येत तर्ह्येवं सति वाक्यम्। अथ यदुक्तं (४३ । ११) न क्रिया गम्यते, न तत्सम्बद्धं वा किञ्चित् इति। स्तुत्यर्थेन विधीनां स्युः, स्तुतिशब्दाः स्तुवन्तः क्रियां प्ररोचयमानाः अनुष्ठातॄणामुपकरिष्यन्ति क्रियायाः। एवमिमानि सर्वाण्येव पदानि कञ्चिदर्थं स्तुवन्ति विदधति। अतः प्रमाणं एवंजातीयकानि वायुर्वै क्षेपिष्ठा देवता इति।

तुल्यं च साम्प्रदायिकम् ॥ ८ ॥ (उ० १)

अथोच्येत,—प्राक् स्तुतिपदेभ्यः, निराकाङ्क्षाणि विधायकानि, विधिस्वरूपत्वात्, स्तुतिपदानि तु प्रमादपाठः इति । तत् न एवम्, अर्थावगमात्, तुल्यञ्च साम्प्रदायिकं, सम्प्रदायः प्रयोजनं येषां धर्म्माणां, सर्वे ते विधिपदानां अर्थवादपदानां च तुल्याः । अध्यायानध्यायते, गुरुमुखात्प्रतिपत्तिः, शिष्योपाध्यायता च सर्वस्मिन्नेवंजातीयके अविप्रार्थे तुल्यमाद्रियन्ते, स्मरणं च दृढम् । अतो न प्रमादपाठः इति ।

अप्राप्ता चानुपपत्तिः प्रयोगे हि विरोधः स्याच्छब्दार्थस्त्वप्रयोगभूतस्तस्मादुपपद्येत ॥९॥ (उ० २)

अपि च, या एषा अनुपपत्तिरुक्ता (४४।१५) शास्त्रदृष्टविरोधात् इत्येवमाद्या सा सोऽरोदीत् इत्येवमादिषु न प्राप्नोति । कुतः ? । प्रयोगे हि स्तेयादीनामुच्यमाने विरोधः स्यात्, शब्दार्थस्तु अप्रयोगभूतः, तस्मादुपपद्येत स्तेनं मनः, अनृतवादिनी वाक् इति ।

गुणवादस्तु ॥ १० ॥ (उ०३)

यदुक्तं (४७।१५) विधेयस्य प्ररोचनार्था स्तुतिः इति । तदिह कथमवकल्प्येत ?, यदान्यद्विधेयम्, अन्यच्च स्तूयते, यथा, वेतसशाखयाऽवकाभिश्चाग्निं विकर्षति इति वेतसावके विधीयेते, आपश्च स्तूयन्ते, आपो वै शान्ताः इति । तदुच्यते, गुणवादस्तु, गौण एष वादो भवति, यत्

सम्बन्धिनि स्तोतव्ये सम्बन्ध्यन्तरं स्तूयते। अभिजनो ह्येष वेतसावकयोः, ततस्ते जाते। अभिजनसंस्तवेन चाभिजातः स्तुतो भवति। यथा, अस्माकाभिजनो देवदत्तोऽस्माकेषु स्तूयमानेषु स्तुतमात्मानं मन्यते, एवमत्रापि द्रष्टव्यम्। (१व्या०)।

अथ सोऽरोदीत् कस्य विधेः शेषः ?। तस्माद्वर्हिषि रजतं न देयम्, इत्यस्य। कुतः ?। साकाङ्क्षत्वात्पदानां, सोऽरोदीत्, यदरोदीत्, तत्, रुद्रस्य रुद्रत्वमित्यत्र सः—इति प्रकृतापेक्षः, तत्प्रत्ययात्। तस्य यदश्रु अशीर्य्यत इति तस्य इति पूर्वप्रकृतापेक्ष एव। उपपत्तिश्चोपरितनस्य, यो वर्हिषि रजतं दद्यात्, पुराऽस्य संवत्सरात्, गृहे रोदनं भवतीत्यस्य हेतुत्वेनायं प्रतिनिर्दिश्यते, तस्माद्वर्हिषि रजतं न देयम् इति। एवं सर्वाणि साकाङ्क्षाणि ' कथं विधेरुपकुर्वन्तीति ?। गुणवादेन, रोदनप्रभवं रजतं वर्हिषि ददतो रोदनमापद्यते। तत् प्रतिषेधस्य गुणः। यत् अरोदनमिति। कथं पुनररुदिति अरोदीत् इति भवति ? (१)। कथं वा अनश्रुप्रभवे रजतेऽश्रुप्रभवमिति वचनम् ? (२)। पुराऽस्य संवत्सरादसति रोदने, कथं रोदनं भवतीति ? (३)। तदुच्यते, गुणवादस्तु, गौणा एते शब्दाः, रुद्रः इति रोदननिमित्तस्य शब्दस्य दर्शनात् यदरोदीत् इत्युच्यते (१)। वर्णसारूप्यात् निन्दन् अनश्रुप्रभवमप्यश्रुप्रभवमित्याह (२)। निन्दन्नेव च धनत्यागे दुःखदर्शनात् पुराऽस्य संवत्सरात् गृहे रोदनं भवतीत्याह (३)। (२ व्या०)।

तथा, यः प्रजाकामः पशुकामो वा स्यात्, स एतं

प्राजापत्यं तूपरमालभेत इति, आकाङ्क्षितत्वादस्य विधेः शेषोऽयं, स आत्मनो वपामुदक्खिदत् इति कथं गुणवादः ?। इत्थं नाम न आसन् पशवः, यत्, आत्मनो वपामुदक्खिदद्दिति। एतच्च कर्म्मणः सामर्थ्यं, यत्, अग्नौ प्रहृतमात्रायां वपायामजस्तूपर उदगात्, इत्थं बहवः पशवो भवन्तीति। कथं पुनरनुत्खिन्नायां वपायां प्रजापतिरात्मनो वपामुदक्खिदत् इत्याह ?। उच्यते, असद्वृत्तान्तान्वाख्यानं, स्तुत्यर्थेन प्रशंसाया गम्यमानत्वात्। वृत्तान्वाख्याने वर्त्तमाने, द्वयं निष्पद्यते, यच्च वृत्तान्तज्ञानं, (१) यच्च कस्मिंश्चित् प्ररोचना, द्वेषो वा (२)। तत्र वृत्तान्तान्वाख्यानं न प्रवर्त्तकं, न निवर्त्तकं च इति प्रयोजनाभावात् अनर्थकम् इति अविवक्षितम्। प्ररोचनया तु प्रवर्त्तते, द्वेषात् निवर्त्तते इति तयोर्विवक्षा। वृत्तान्तान्वाख्यानेऽपि विधीयमाने आदिमत्ता दोषो वेदस्य प्रसज्येत। कथं पुनरिदं निरालम्बनमन्वाख्यायते ? इति। उच्यते, नित्यः कश्चिदर्थः प्रजापतिः स्यात्, वायुः (१) आकाशः (२) आदित्यो वा (३)। स आत्मनो वपामुदक्खिदत् इति वृष्टिं (१) वायुं (२) रश्मिं वा (३)। तामग्नौ प्रागृह्णात्, वैद्युते (१) आर्चीषे (२) लौकिके वा (३)। ततोऽजइत्यन्नं, (१) बीजं, (२) विरुत् (३) वा तमालभ्य तमुपयुज्य प्रजाः पशून् प्राप्नोतीति गौणाः शब्दाः। (३ व्या०)।

आदित्यः प्रायणीयश्चरुरादित्य उदयनीयश्चरुः इत्यस्य विधेः शेषो देवा वै देवयजनमध्यवसाय दिशो न प्रजानन् इति, आकाङ्क्षितत्वात्। सर्वव्यामोहानामादित्यश्चरुर्नाश-

यिता, अपि दिङ्मोहस्येति स्तुतिः। कथमसति दिङ्मोहे दिङ्मोहशब्दः इति। उच्यते, अप्राकृतस्य बहोः कर्म्मसमूहस्योपस्थितत्वात् गौणो मोहशब्दोऽवधारणावकाशदानादिभिर्ज्ञापयतीति गौणता (४व्या०)।

रूपात्प्रायात् ॥ ११ ॥ (उ०४)

हिरण्यं हस्ते भवति, अथ गृह्णाति इति, साकाङ्क्षत्वादस्य विधेः शेषः स्तेनं मनोऽनृतवादिनी वाक् इति। निन्दावचनं हिरण्यस्तुत्यर्थेन, यथा, किं ऋषिणा, देवदत्त एव भोजयितव्यः। कथं पुनरस्तेनं मनः निन्दितुमपि स्तेनशब्देनोच्यते, वाचं चाननृतवादिनीम् अपि अनृतवादिनीं इति ब्रूयात् ?। गुणवादस्तु रूपात्, यथा, स्तेनाः प्रच्छन्नरूपाः, एवं च मनः इति गौणः शब्दः। प्रायात् च अनृतवादिनी वागिति।

दूरभूयस्त्वात् ॥ १२ ॥ (उ०५)

दृष्टविरोधे उदाहरणं (४४।२२) तस्माद्धूम एवाग्नेर्दिवा ददृशे, नार्चिः, तस्मादर्चिरेवाग्नेर्नक्तं ददृशे, न धूमः इति, अग्निर्ज्योतिर्ज्योतिरग्निः स्वाहा इति सायं जुहोति, सूर्यो ज्योतिर्ज्योतिः सूर्यः स्वाहा इति प्रातः, इति मिश्रलिङ्गमन्त्रयोर्विधानस्याकाङ्क्षितत्वाच्छेषः। उभयोर्दैवतयोः सन्निधाने होमः इति स्तुतेरुपपत्तिः। दूरभूयस्त्वात्, धूमस्याग्नेश्चादर्शने गौणः शब्दः।

अपराधात् कर्त्तुश्च पुत्रदर्शनम् ॥१३॥ (उ०६

दृष्टविरोध एव उदाहरणं (४५।४) न चैतद्विद्मः इति,

तत्, प्रवरे प्रव्रियमाणे देवाः पितर इति ब्रूयात् इत्याकाङ्क्षितत्वादस्य विधेः शेषः। अब्राह्मणोऽपि ब्राह्मणः प्रवरानुमन्त्रणेन स्यादिति स्तुतिः। दुर्ज्ञानत्वादज्ञानवचनं गौणं, स्वापराधेन कर्त्तुश्च पुत्रदर्शनेन, अप्रमत्ता रक्षत तन्तुमेनम् इत्यादिना दुर्ज्ञानम्।

आकालिकेप्सा ॥ १४ ॥ (उ० ७)

शास्त्रदृष्टविरोधे उदाहरणं (४५।७) को हि तद्वेद इति, दिक्षतो काशान् करोति इति साकाङ्क्षत्वादस्य विधेः शेषः। प्रत्यक्षफलत्वेन स्तुतिः। अनवक्लृप्तिवचनं विप्रकृष्टकालफलत्वाद्गौणम्।

विद्याप्रशंसा ॥ १५ ॥ (उ० ८)

तथाफलाभावात् (२ पा० ३ सू० इत्यत्र उदाहृतं शोभतेऽस्य मुखम् इति गर्गत्रिरात्रविधेराकाङ्क्षितत्वाच्छेषः। वेदानुमन्त्रणस्य च आऽस्य प्रजायां वाजी जायते इति शेषः। मुखशोभा वाजिमत्त्वं च गुणवचनत्वाद् गौणः शब्दः, शोभते इव शिष्यैरुद्वीक्ष्यमाणम्। कुले सन्तताध्ययनश्रवणान्मेधावी जायते इति स प्रतिग्रहाद्धनं प्राप्नोति इति।

सर्वत्वमाधिकारिकम् ॥ १६ ॥ (उ० ९)

अन्यानर्थक्यवाक्ये उदाहरणं, पूर्णाहुत्या सर्वान् कामानवाप्नोति इति, पूर्णाहुतिं जुहोति इत्याकाङ्क्षितत्वादस्य विधेः शेषः। य उ चैनमेवं वेद इति, तरति मृत्युम् इत्यस्याकाङ्क्षितत्वाच्छेषः। फलवचनं स्तुतिः, सर्वकाम-

फलस्य निमित्ते सर्वकामावाप्तिवचनं गौणम्। असर्वेषु सर्व-वचनम् अधिकृतापेक्षम्।

फलस्य कर्मनिष्पत्तेस्तेषां लोकवत्परिमाणत: फलविशेष: स्यात्॥ १७॥ (उ० १०)

अन्वारब्ध वचनमिदं (५।३।२०) यद्यपि विधि: तथापि अर्थवशा परिमाणत: सारतो वा फलविशेषा:।

अन्त्ययोर्यथोक्तम्॥ १८॥ (उ०११)

अभागिप्रतिषेधात् इत्यादावुदाहृतं न पृथिव्यामग्नि-श्चेतव्यो नान्तरिक्षे न दिवि इति, हिरण्यं निधाय चेतव्यम् इत्याकाङ्क्षितत्वात् अस्य विधे: शेष:। पृथिव्यादीनां निन्दा हिरण्यस्तुत्यर्था। असति प्रसङ्गे प्रतिषेधो नित्यानु-वाद:। यच्च (६पू०) अनित्यदर्शनं बबर: प्रावाहणिरका-मयत इति, तत् परिहृतम्, अर्थवादाक्षेपेण पुनरुत्थितम्, इदानीमर्थवादप्रामाण्ये तेनैव परिहरिष्यते इति।

(इति अर्थवादाधिकरणं, १ अ०। २ पा०। १ अधि०).

अथ विधिवन्निगदाधिकरणम्।

विधिर्वा स्यादपूर्वत्वाद्वादमात्रं ह्यनर्थकम्॥१९॥ (पू०)

इह ये विधिवत् निगदा अर्थवादा:, ते उदाहरणं, औदुम्बरो यूपो भवत्यूर्ग्वा उदुम्बर ऊर्क् पशव ऊर्जैवास्मा ऊर्जं पशूनाप्नोति ऊर्जोऽवरुध्यै इति। किमस्य विधि: कार्य्यम् उतास्यापि स्तुतिरिति? किं तावत् प्राप्तं विधिर्वा स्यादपूर्वत्वाद्वादमात्रं ह्यनर्थकम्। विधिवन्निगदेष्वेवंजातीय-केषु फलविधि: स्यात्, फलं ह्यवगम्यते, तथा हि अपूर्वम्

अर्थं विधास्यति, इतरथा स्तुतिवादमात्रम् अनर्थकं स्यात्, स्तुतश्च अस्तुतश्च तावानेव सोऽर्थः। अपि च ऊर्जोऽवरुध्यै इति प्रयोजनं श्रूयते। न च, प्रशस्तोऽयमर्थः इति कश्चिच्छब्दोऽस्ति। लक्षणया तु स्तुतिर्गम्यते, श्रुतिश्च लक्षणायाः ज्यायसीति।

लोकवदिति चेत् ॥ २० ॥ (पूर्वपक्षे आशङ्का)

इति चेत् पश्यसि, स्तुतिरनर्थिका, न च शब्देनावगम्यते इति। लौकिकानि वाक्यानि भवन्ति विदांकुर्वन्ति। तत् यथा, इयं गौः क्रेतव्या देवदत्तीया, एषा हि बहुक्षीरा स्त्र्यपत्या अनष्टप्रजा च इति। क्रेतव्या—इत्यप्युक्ते गुणाभिधानात् प्रवर्त्तन्तेतरां क्रेतारः बहुक्षीरेति च गुणाभिधानमवगम्यते। तद्वत् वेदेऽपि भविष्यति।

न पूर्वत्वात् ॥ २१ ॥ (आशङ्का निरासः ॥)

नैतदेवं, लोके विदितपूर्वा अर्था उच्यन्ते बहुक्षीरादयः, तेषां विज्ञानमेव न प्रयोजनम्, अतः प्रशंसा गम्यते। अविदितवादे न श्रद्दधीरन्। पूर्ववचनादिव। विदितत्वादेव च प्ररोचयन्ते। वैदिकेषु पुनर्यदि विधिशब्देन न प्ररोचयन्ते, न तरामर्थवादेन। जाताशङ्को हि विधिशब्दे स तदानीम्। अथ विधिशब्देन प्ररोचितः, किं अर्थवादशब्देन? अपि च वेदे व्यक्तमसंवादः, ऊर्जोऽवरुध्यै इति अप्रसिद्धं वचनम्, ऊर्ग्वा उदुम्बरः इति हेतुत्वं चाप्रसिद्धं, यस्मात् ऊर्गुदुम्बरः, तस्मात् तन्मयो यूपः कर्त्तव्य इति। ऊर्गुदुम्बरः इति अनृतवचनात् अन्यदप्यानृतम् इति परिकल्प्येत।

उक्तन्तु वाक्यशेषत्वम् ॥ २२ ॥ (सि०)

उक्तम् (४।७।१) अस्माभिर्वाक्यशेषत्वं, विधिना त्वेकवाक्यत्वात् इति। ननूक्तं (५।५।२) फलवचनम् इह गम्यते, न स्तुतिः इति। यत् इह फलवचनं तत् औदुम्बरस्य यूपस्य, न च, अविहित औदुम्बरी यूपोऽस्ति। तत्र फलवचनमेवानर्थकम्। स्तुतिवचनः शब्दो नास्ति इति चेत्। इह फलवचने फलवत्ता प्रतीयते, फलवांश्च प्रशस्त इति, तत्र फलवत्तायामानर्थक्यमिति यो द्वितीयोऽर्थः, प्रशंसा नाम स गम्यते। लक्षणेति चेत्। न लक्षणायामपि स्तुता भवत्येव लक्षणापि हि लौकिकी। ननूक्तम् (५।५।२) असंवादो वेदे, न ह्यूर्गुदुम्बर इति। गुणवादेन प्ररोचनार्थतां ब्रूमहे, गौणत्वात् संवादः। किम्?। सादृश्यं, यथाऽन्नं प्रीतिः साधनम्, एवमिदपि प्रीतिसाधनशक्तियुक्तं प्रशंसितुं प्रशंसावाचिना शब्देन उच्यते, शक्यते हि तत् पक्वफलसम्बन्धादूर्गिति वक्तुम्।

विधिश्चानर्थकः क्वचित्, तस्मात् स्तुतिः प्रतीयेत, तत्सामान्यादितरेषु तथात्वम् ॥२३॥सि०युक्तिः१॥

अप्सुयोनिर्वा अश्वो अप्सुजो वेतसः इति, अप्सुयोनिरश्वः कर्त्तव्यः इति विधिरशक्यत्वादानर्थक्यं, तत्रावश्यं स्तुतिः कल्पयितव्या, शमयित्रीभिरद्भिरश्वस्य अवकानां च सम्बन्धो यजमानस्य कष्टं शमयतीति। तत्सामान्यादितरेषु तथात्वं, तथेति यावत्, तावत् तथात्वमिति। किं तत् सामान्यम्?। विध्यसम्भवः स्तुतिसम्भवश्च।

प्रकरणे सम्भवन् अपकर्षो न कल्प्येत, विध्यानर्थक्यं हि तं प्रति ॥२४॥ (सि० यु० २)

इतश्च पश्यामः स्तुतिरिति । कुतः ? । इदं समामनन्ति, यो विदग्धः, स नैर्ऋतः । योऽशृतः, स रौद्रः । यः शृतः स दैवतः । तस्मादविदहता श्रपयितव्यः, स दैवतत्वाय इति, यदि स्तुतिः, दर्शपूर्णमासयोरेव शृतः स्तावियते । तथा सम्भवन् अपकर्षो न कल्प्येत, अपकृष्यते इत्यपकर्षः । विधिपक्षे तु यत्र नैर्ऋतः, तत्र विदग्धता नीयेत । तथा सति प्रकरणं बाधितं भवेत् । दर्शपूर्णमासकर्म्म प्रति नैर्ऋताभावात् विदग्धविधानम् अनर्थकं स्यात्, तस्मात् स्तुतिरेव ।

विधौ च वाक्यभेदः स्यात् ॥२५॥ (सि०यु०३)

औदुम्बरो यूपो भवति—इति विधावतस्मिन्नाश्रीयमाणे ऊर्जोऽवरुद्ध्यै इत्येतस्मिंश्च वाक्यं भिद्येत । इत्थम् औदुम्बरो यूपः प्रशस्तः, स चोर्जोऽवरुद्ध्यै इति । तस्मात् विधिवन्निगदानामपि स्तुतिरेव कार्य्यमर्थवादानाम् इति ।

(इति विधिवन्निगदाधिकरणम् । १ अ० । २ पा० । २ अ०)

अथ हेतुवन्निगदाधिकरणम् ।

हेतुर्वा स्यादर्थवत्त्वोपपत्तिभ्याम् ॥२६॥ (पू०)

अथ ये हेतुवन्निगदाः शूर्पेण जुहोति, तेन ह्यन्नं क्रियते इत्येवमादयः । तेषु सन्देहः, किं स्तुतिस्तेषां

कार्य्यम्, उत हेतुः ? इति । किं प्राप्तम् ? हेतुः स्यादन्नकरणं होमस्य । ननु अप्रसिद्धे कार्य्यकारणभावे न हेतूपदेशः । सत्यमेवं लोके, विधायिष्यति तु वचनेन वेदे, सूर्पेण होमे कर्त्तव्ये अन्नकरणं हेतुरित्युपदिश्यते । किं प्रयोजनम् ? । अन्यदपि दर्विपिठरादि अन्नकरणम् यत्, तेनापि नाम कथं होमः क्रियेत इति । कुतः ? । तस्याप्यन्नक्रियायामर्थवत्ता, शक्यते च तेनाप्यन्नं कर्त्तुम्, एतद्धि क्रियते (५७।२१) इत्युच्यते । न हि, वर्त्तमानकालः कश्चिदस्ति । यस्याऽयं प्रतिनिर्देशः । हेतौ च श्रुतिः शब्दः, स्तुतौ लक्षणा । यदि च, दर्विपिठरादि न साक्षादन्नं करोतीति नान्नकरणम् इत्युच्यते । व्यर्थे तस्मिन् सूर्पस्तुतिरनर्थिका स्यात् । सूर्पमपि हि न साक्षादन्नं करोतीति तेन विनाऽर्थेन सूर्पस्य स्तुतिर्नोपपद्यते ।

स्तुतिस्तु शब्दपूर्वत्वात्, अचोदना च तस्य॥२७॥सि०

न तु एतदस्ति, शब्दपूर्वकोऽयमर्थः, अन्नकरणं हेतुः इति, शब्दस्य अन्नकरणं सूर्पहोमे हेतुः इत्याह, न च दर्वि-पिठरहोमे । तेन शब्दपूर्वं सूर्पं, न च दर्विपिठरादेश्चोदना

व्यर्थे स्तुतिरन्याय्येति चेत् ॥२८॥ (सि०आ०)

इति पुनर्यदुक्तं (५८।११) तत् परिहर्त्तव्यम् ।

अर्थस्तु, विधिशेषत्वात्, यथा लोके ॥२९॥ (आ०नि०)

अस्मत्पक्षेऽर्थोऽस्ति, वाक्यशेषो हि स विधेस्तदा भवति । संवादश्च स्तुतिवचनत्वेन, यथा वयं सूर्पेण अन्नं क्रियमाणं जानीमः, तथा सूर्पेणान्नं क्रियते इत्येव गम्यते । तदा च

अवर्त्तमानं स्तोतुं वर्त्तमानमित्युपदिशति। त्वत्पक्षे एष दोषः, यस्य ते हेतुविधिः। विधौ हि न परः शब्दार्थः प्रतीयते। न च, वर्त्तमानम् उपदिशन् वेदः शक्यमर्थं विदध्यात्। अस्मत्पक्षे तु एष परशब्दः परत्र वर्त्तते। यथा लोके, बलवान् देवदत्तो यज्ञदत्तादीन् प्रसहते इति प्रकृष्टबलेऽपि बलवच्छब्दो वर्त्तमानो न सिंहं शार्दूलं वा अपेक्ष्य प्रयुज्यते। ये देवदत्तात्तु निकृष्टबलाः,तान् अपेक्ष्य भवति। एवं, तेन हि अन्नं क्रियते इति प्रकृष्टान्नकरणेन संस्तवः सूर्पस्य,निकृष्टानि अन्यानि अन्नकरणानि अपेक्ष्य भविष्यति।

यदि च हेतुः,अवतिष्ठेत निर्देशात्,सामान्यादिति चेत्, अव्यवस्था विधीनां स्यात् ॥३०॥ (सि०यु०)

यद्यपि च भवेदन्नकरणं हेतुः दर्विपिठरप्रकाराणां, तथापि सूर्प एवावतिष्ठेत, शब्दात् अन्नकरणं हेतुः इति विज्ञायते, शब्दश्च सूर्पस्याह, न दर्विपिठरादीनाम्। तद्धि निर्दिश्यते, यस्मात् सूर्पेणान्नं क्रियते, तस्मात् सूर्पेण जुहोति इति यथा, यस्मात् बलवदुपध्मातोऽग्निः, तेन मे गृहं दग्धमिति, न, अनग्निरपि बलवदुपध्मातो दहति इति गम्यते। अथ मतं, येन येन अन्नं क्रियते प्रणाड्या, सूर्पादन्येनापि तेन तेनापि होमः क्रियते इति। अव्यवस्था विधीनां स्यात्, न केनचित्। प्रणाड्याऽन्नं क्रियते, तत्र यावदुक्तं स्यात्, जुहोति इति तावदेवान्नकरणेन जुहोति इति। अस्मत्पक्षे पुनः सूर्पं स्तूयते। तेन ह्यन्नं क्रियते इति वृत्तान्तान्वाख्यानं न च वृत्तान्तज्ञापनाय, किं तर्हि

प्ररोचनायैव। तस्माद्धेतुवन्निगदस्यापि स्तुतिरेव कार्य्यम् इति।

(इति हेतुवन्निगदाधिकरणम्। १ अ०। २ पा०। ३ अ०)

अथ मन्त्रलिङ्गाधिकरणम्।

तदर्थशास्त्रात् ॥ ३१ ॥ (पू० १)

अथ इदानीं, किं विवक्षितवचना मन्त्राः, उताविवक्षितवचनाः ? (१) किमर्थप्रकाशनेन यागस्य उपकुर्वन्ति, उत उच्चारणमात्रेण ? (२) इति। यद्युच्चारणमात्रेण, तदा न नियोगतो बर्हिर्देवसदनन्दामि इत्येष बर्हिर्लवने विनियुज्येत। अभिधानेन चेत्, प्रकरणेन विज्ञाताङ्गभावो नान्यत्रोपकर्तुं शक्नोति इत्यन्तरेणापि वचनं, बर्हिर्लवन एव विनियुज्येत। इति तदेवमवगच्छामः, उच्चारणमात्रेणैवोपकुर्वन्तीति। कुत ?। तदर्थशास्त्रात्, यदभिधानसमर्थो मन्त्रः, तत्रैवैनं शास्त्रं निबध्नाति, उरुप्रथा उरु प्रथस्व इति पुरोडाशं प्रथयति इति, वचनमिदं अनर्थकं यदि अर्थाभिधानेनोपकुर्वन्ति। अथोच्चारणमात्रेण, ततो वक्तव्यो विनियोगः उक्तश्च। अतो नार्थाभिधानेन। यथा, साक्षः पुरुषः परेण नेनीयते, नूनमक्षिभ्यां न पश्यति इति गम्यते।

नन्वर्थवादार्थं भविष्यतीति चेत्। न हि येन विधीयते, तस्य वाक्यशेषोऽर्थवादः इत्युक्तम्। न च निरपेक्षेण विहिते अर्थवादेन किञ्चिदपि प्रयोजनं क्रियते। अतो नार्थवादार्थं वचनम् (१)।

तथाऽश्वादानसमर्था मन्त्राः उदाहरणम् । लिङ्गादेव आदाने प्राप्ता वचनेन विधीयन्ते, तां चतुर्भिरादत्ते इति । चतुःसंख्यार्थमिति चेत् । न समुच्चयशब्दाभावात् (२) ।

तथा इमामगृभ्णन् रसनामृतस्य इत्यश्वाभिधानीमादत्ते इत्युदाहरणं, रसनादाने प्राप्तस्य रसनादाने एव शास्त्रं विनियोजकं, तत् विवक्षितार्थत्वे न घटेत । इति ।

ननु गर्दभरशनां परिसंख्यास्यति । न शक्नोति परिसंख्यातुं, परिसञ्चक्षाणो हि स्वार्थं च जह्यात्, परार्थञ्च कल्पयेत, प्राप्तं च बाधेत । (३) ।

तस्मात् न विवक्षितवचना मन्त्राः, अतो न प्रमाणं, बर्हिर्देवसदनं दामि इत्यस्य रूपं बर्हिर्लवने विनियोगस्य ।

वाक्यनियमात् ॥ ३२ ॥ (पू०२)

नियतपदक्रमा हि मन्त्रा भवन्ति, अग्निर्मूर्द्धा दिवः इति, न विपर्य्ययेण । यद्यर्थप्रत्यायनार्थाः, विपर्य्ययेणाप्यर्थः प्रतीयते, इति नियमोऽनर्थकः स्यात् । अथ उच्चारणविशेषार्थाः, विपर्य्यये अन्यदुच्चारणम् इति नियम आश्रीयेत । तेन यतरस्मिन् पक्षे नियमो अर्थवान्, स नूनं पक्ष इति । ननु अर्थवत्स्वपि नियमो दृश्यते, यथा, इन्द्राग्नी इति । युक्तं तत्र तत्, विपर्य्ययेऽर्थप्रत्ययाभावात् ।

बुद्धशास्त्रात् ॥ ३३ ॥ (पू०३)

बुद्धे खल्वपि पाठादर्थे तदभिधानसमर्थो मन्त्रो भवति अग्नीद् अग्नीद् विहरेत्, इति । स बुद्धे किं बोधयेत् ? ।

अथ नु उच्चारणविशेषार्थाः, वृद्धेऽप्युच्चारणविशेषोऽवकल्पतेति। ननु पुनर्वचनात् संस्कारविशेषो भविष्यति। एवम्, अस्मत्पक्षमेवाश्रितोऽसि, वचनमुच्चारणं, तद्धि शक्यते कर्तुं नार्थप्रत्यायनं, तत् प्रतीतेऽशक्यम्। यथा, सोपानत्के पादे द्वितीयामुपानहमशक्यत्वान्नोपादत्ते।

अविद्यमानवचनात् ॥ ३४ ॥ (पू॰ ४)

यज्ञे साधनभूतः प्रकाशयितव्यः, न च, तादृशोऽर्थोऽस्ति। यादृशमभिदधति, यथा चत्वारि शृङ्गा इति। न हि, चतुःशृङ्गं त्रिपादं द्विशिरस्कं सप्तहस्तं किञ्चित् यज्ञसाधनमस्ति। तदृत्ताभिधानार्थः किमभिदध्यात्?। उच्चारणार्थे त्ववकल्पते। तथा मा मा हिंसीः इत्यसत्यामपि हिंसायां किमभिदध्यात्?।

अचेतनेऽर्थबन्धनात् ॥ ३५ ॥ (पू॰ ५)

अचेतनेऽर्थे खल्वर्थं निबध्नन्ति, ओषधे त्रायस्वैनम् इति, अभिधानेनोपकुर्वन्त एवं जातीयका ओषधिं पशुत्राणाय प्रतिपादयेयुः, न च असावचेतना शक्या प्रतिपादयितुम्। उच्चारणार्थे तु नैष दोषो भवति। तस्मात् उच्चारणार्थाः। शृणोत ग्रावाणः इति च उदाहरणम्।

अर्थविप्रतिषेधात् ॥ ३६ ॥ (पू॰ ६)

अर्थविप्रतिषेधोऽपि भवति, अदितिर्द्यौरदितिरन्तरीक्षम् इति, सैव द्यौः तदेवान्तरीक्षम् इति को जातुचिदवधारयेत्?। अनवधारयंश्च किमभिधानेनोपकुर्य्यात्?। उच्चारणमात्रे तु नैष विरोधो भवति। तस्मात् उच्चार-

णार्था मन्त्राः। एको रुद्रः, न द्वितीयोऽवतस्थे, असंख्याताः सहस्राणि ये रुद्रा अधिभूम्याम् इति चोदाहरणम्।

स्वाध्यायवदवचनात् ॥ ३७ ॥ (पू० ७)

स्वाध्यायकाले पूर्णिकाऽवहन्तिं करोति, माणवकोऽवहन्तिमन्त्रमधीते, नासौ तेन मन्त्रेण तदभिधानमभ्यस्यति, अक्षरानुपूर्व्याः अवधारणे एव यतते, येन च नाम प्रयोजनं, तदभ्यसितव्यम्, अत उच्चारणाभ्यासात् उच्चारणेन प्रयोजनम् इत्यवगच्छामः।

अविज्ञेयात् ॥ ३८ ॥ (पू० ८)

अपि च केषाञ्चिन्मन्त्राणाम् अशक्य एवार्थो वेदितुं, यथा, अम्यक् सात इन्द्र ऋष्टिरस्मे इति, सृण्येव जर्भरी तुर्फरीतू इति, इन्द्रः सोमस्य काणुका इति च। एते किं प्रत्याययेयुः ?। उच्चारणार्थे तु न दोषः। तस्मात् उच्चारणार्था मन्त्रा इति।

अनित्यसंयोगान्मन्त्रानर्थक्यम् ॥३९॥ (पू०५)

अनित्यसंयोगः खल्वपि भवेत् मन्त्रेष्वभिधानार्थेषु। यथा, किं ते कृण्वन्ति कीकटेषु गावः इति, कीकटा नाम जनपदाः (१)। नैचाशाखं नाम नगरं प्रमगन्दो राजा इति यदि अभिधानार्थाः, प्राक् प्रमगन्दात् नाऽयं मन्त्रोऽनुभूतपूर्व इति (२) गम्यते। तदेतैस्तदर्थशास्त्रादिभिः कारणैर्मन्त्राणाम् अविवक्षितवचनता।

अविशिष्टस्तु वाक्यार्थः ॥ ४० ॥ (सि०)

अविशिष्टस्तु लोके प्रयुज्यमानानां वेदे च पदानामर्थः। स यथैव लोके विवक्षितः, तथैव वेदेऽपि भवितुमर्हति। नैवं लोके तैरर्थैरवबुद्धैः संव्यवहारः, इह देवताभिरप्रत्याभिर्यज्ञाङ्गैश्चाचेतनैः संलापे न कश्चित् यज्ञस्योपकारः। यदि अदृष्टं परिकल्प्येत, उच्चारणादेव तद्भवितुमर्हति। यद्धि कर्त्तव्यं तत् प्रयोजनवत्, उच्चारणं च न कथञ्चित् न कर्त्तव्यं, यद्यपूर्वाय। यद्यर्थाय, यद्यर्थो न प्रत्याय्यते, न किञ्चित् अनर्थकं, यदि न प्रयुज्यते, समाम्नानानर्थक्यम्। तस्मात् उच्चारणादपूर्वं, तथा च तदर्थशास्त्रादि (पू०) उक्तम्। तदुच्यते, अर्थप्रत्यायनार्थमेव यज्ञे मन्त्रोच्चारणम्। यदुक्तं न देवताभिर्यज्ञाङ्गैश्च संलापे प्रयोजनमस्ति इति यज्ञे यज्ञाङ्गप्रकाशनमेव प्रयोजनम्। कथम्?। न हि अप्रकाशिते यज्ञे यज्ञाङ्गे च यागः शक्योऽभिनिर्वर्त्तयितुम्। तस्मात्तन्निर्वृत्त्यर्थमर्थप्रकाशनं महानुपकारः कर्मणः, तच्च करोतीत्यवगम्यते। तस्मादस्त्यस्य प्रयोजनम्। ननु दृष्टं न शक्यमपवदितुं, न अर्थाभिधानं प्रयोजनम् इति। ननु अर्थाभिधानेनोपकुर्वन्तस्तु, तां चतुर्भिरादत्ते इत्येवमादि अनर्थकं भवति। काममनर्थकं भवतु, न जातुचित् अपजानीमहे दृष्टम् अर्थाभिधानस्योपकारकत्वम्।

अथ किं तच्छास्त्रम् अनर्थकमेव?। न हि,

गुणार्थेन पुनः श्रुतिः ॥ ४१ ॥ (उ० १)

यदुक्तं (१६।२) तां चतुर्भिरादत्ते इति समुच्चयशब्दाभावात् न समुच्चयार्थम् इति। चतुःसंख्याविशिष्टमादानं

कर्त्तव्यम् इति वाक्यादवगम्यते, तदेकेन मन्त्रेण गृह्णन् न यथाश्रुतं गृह्णीयादिति ।

परिसंख्या ॥ ४२ ॥ (उ० २)

परिसङ्ख्यानि च इमामगृभ्णन्रशनामृतस्येत्यश्वाभिधानीमादत्ते इयि त्रयो दोषाः (६।१।४) प्रादुःष्युः इति । नैवं सम्बन्धः, इत्यादत्ते इति । कथं तर्हि ? । इत्यश्वाभिधानीम् इति । लिङ्गाद्रशनामात्रे, शब्दात्तु विशेषे अश्वाभिधान्याम् इति । सति च वाक्ये लिङ्गं विनियोजकं, तच्चास्य प्रकरणान्मानानुमितं वाक्यं नास्ति । कतरत्तत् ? । एतेन मन्त्रेणादानं कुर्य्यादिति, यस्मिन् सति रशनामात्रे लिङ्गात् प्राप्नोति । अश्वाभिधान्यान्तु प्रत्यक्षमेव वचनम् अस्मिन् सति तत् आनुमानिकं नास्ति । तेन गर्दभरशनायां न प्राप्तिरेवेति ।

अर्थवादो वा ॥ ४३ ॥ (उ० ३)

उरुप्रथा उरुप्रथस्वेति पुरोडाशं प्रथयति इति अर्थवादार्थेन पुनः श्रुतिः, यज्ञपतिमेव तत् प्रथयति इति । ननु नायं मन्त्रस्य वाक्यशेषः, न च प्राप्तस्य स्तुत्या प्रयोजनम् । सत्यं, नायं मन्त्रस्य विधिः, न संस्तवः, प्रथनमेव तत्र स्तूयते । मन्त्रः पुनः रूपादेव प्राप्त इहानूद्यते प्रथनं स्तोतुम्, इत्थं प्रथनं प्रशस्तं यत् क्रियमाणम् एवं रूपेण मन्त्रेण क्रियते । कस्तस्या भवति गुणः ? । यज्ञपतिमेव तत् प्रजया पशुभिः प्रथयति । किमेतदेवास्य फलं भवति ? । नेति ब्रूमः, स्तुतिः कथं भविष्यति ? इति एवमुच्यते कथ-

प्रथति प्रथने प्रथयतीति शब्दः १। मन्त्राभिधानात्, मन्त्रेण पुरोडाशम् अध्वर्युः प्रथस्वेति ब्रूते, यश्चैवं प्रथस्वेति ब्रूते, स प्रथयति, यथा, यः कुर्विति ब्रूते, स कारयति।

अविरुद्धं परम् ॥ ४४ ॥ (उ० ४)

यदुक्तं, (२पू०) पदनियमस्यार्थवत्त्वाद्विवक्षितार्था मन्त्रा इति। काममनर्थको नियमः, न दृष्टमप्रमाणम्। नियतोच्चारणमदृष्टाय इति चेत्, अविरुद्धाऽदृष्टकल्पना अस्मत्पक्षेऽपि, एवं प्रत्याय्यमानमभ्युदयकारि भवति इति।

संप्रैषे कर्मगर्हानुपालम्भः संस्कारत्वात् ॥४५॥ (उ० ५

अथ यदुक्तं, (३ पू०) प्रोक्षणीरासादयेति बुद्धबोधनमशक्यम् अत उच्चारणाददृष्टम् इति। तत्र, कर्त्तव्यम् इत्यपि विज्ञाते अनुष्ठानकाले स्मृत्या प्रयोजनम् उपायान्तरेणापि सा प्राप्नोति, अतोऽनेनोपायेन कर्तव्येति नियमार्थमाम्नानं संस्कारत्वात्।

अभिधानेऽर्थवादः ॥ ४६ ॥ (० ६)

चत्वारि शृङ्गा (४पू०) इत्यसदभि[illegible] गौणः शब्दः, गौणीकल्पनाप्रमाणवत्त्वात्। उच्चारणा[illegible]दृष्टमप्रमाणम्। चतस्रो होत्राः शृङ्गाणीवास्य। त्रयोऽस्य पादाः इति सवनाभिप्रायम्। द्वे शीर्षे इति पत्नीयजमानौ। सप्त हस्तास इति छन्दांसि अभिप्रेत्य। त्रिधा बद्धः इति त्रिभिर्वेदैर्बद्धः। वृषभः कामान् वर्षतीति रोरवीति शब्दकर्म्मा महो देवो मर्त्यान् आविवेश इति मनु[illegible]भिप्रायम्।

तत् यथा, चक्रवाकस्तनी हंसदन्तावली काशवस्त्रा शैवालकेशी नदी इति नद्याः स्तुतिः।

यज्ञसमृद्धये साधनानां चेतनसादृश्यम् उपपादयितुकाम आमन्त्रणशब्देन लक्षयति, औषधे! त्रायस्वैनम् इति (५ पू०) शृणोत ग्रावाणः इति, अतःपरं प्रातरनुवाकानुवचनं भविष्यति, यत्राचेतना सन्तो ग्रावाणोऽपि शृणुयुः, किं पुनर्विद्वांसोऽपि ब्राह्मणाः इति, इत्थं च अचेतना अपि ग्रावाण आमन्त्र्यन्ते।

गुणादविप्रतिषेधः स्यात् ॥ ४७ ॥ (उ० ७)

अदितिर्द्यौः इति (६पू०) गौण एषः शब्दः अतो न विप्रतिषेधः। यथा त्वमेव माता, पितेति। तथैकरुद्रदैवत्ये एको रुद्रः, शतरुद्रदैवत्ये शतं रुद्रा इति अविरोधः।

विद्यावचनमसंयोगात् ॥ ४८ ॥ (उ० ८)

यत्तु (पू० ७) अकर्मकालेऽवहन्तिमन्त्रेण माणवका न पूर्णिकाऽवहन्ति प्रकाशयितुमिच्छन्ति इति। अयज्ञसंयोगात्, न यज्ञोपकारायैतत् प्रकाशयितुमिच्छति। ननु प्रकाशनानभ्यासोऽक्षराभ्यासश्च परिचोदितः उच्यते सौकर्यात् प्रकाशनानभ्यासः, दुर्ग्रहत्वाच्चाक्षराभ्यासः।

सतः परमविज्ञानम् ॥ ४९ ॥ (उ० ९)

विद्यमानोऽप्यर्थः प्रमादालस्यादिभिर्नोपलभ्यते निगमनिरुक्तव्याकरणवशेन धातुतोऽर्थः कल्पयितव्यः, यथा सृण्येव जर्भरी तुर्फरीतू इत्येवमादीनि (८पू०) अश्विनोरभिधानानि द्विवचनान्तानि लक्ष्यन्ते। अंहः कांक्षतो: काम-

मप्रा इत्याम्विनं सूक्तमवगम्यते। देवताभिधानानि च घटन्ते, जर्भरीत्येवमादीनि। अवयवप्रसिद्धया च लौकिकेनार्थेन विशेष्यन्ते, एवं सर्वत्र।

उक्तश्चानित्यसंयोगः ॥ ५० ॥ (उ० १०)

परन्तु श्रुतिसामान्यमात्रं (१अ०। १पा०। ३५ सू०) इत्यत्र इति।

लिङ्गोपदेशश्च तदर्थवत् ॥ ५१ ॥ (सि० यु० १)

आग्नेय्याऽग्नीध्रमुपतिष्ठते इति विधानात्, विवक्षितार्थानामेव मन्त्राणां भवति लिङ्गेनोपदेशः, यदि तेऽग्निप्रयोजनाः, ततस्ते आग्नेय्याः, नाग्निशब्दसन्निधानात्।

ऊहः ॥ ५२ ॥ (सि० यु० २)

ऊहदर्शनं च विवक्षितार्थानामेव भवति। किमूहदर्शनम्?। न पिता वर्द्धते, न माता इति। अन्ये वर्द्धन्ते इति गम्यते, प्रत्यक्षं कौमारयौवनस्थाविरैः वर्द्धन्ते मात्रादयः, शब्दो न वर्द्धते इति ब्रूते। का पुनः शब्दस्य वृद्धिः। यद्द्विवचन बहुवचनसंयोगः।

विधि-शब्दाश्च ॥ ५३ ॥ सि० यु० ३)

विधिशब्दाश्च विवक्षितार्थानेव मन्त्राननुवदन्ति, शतं हिमाः शतं वर्षाणि जीव्यासमित्येतदेवाह इति।

इति मन्त्रलिङ्गाधिकरणम्। १अ०। २पा०। ४अ०।

इति श्रीमदाचार्य-श्रीशबरस्वामिकृतौ मीमांसाभाष्ये प्रथमस्य द्वितीयपादः। अर्थवादपादोऽयम्।

अथ तृतीयः पादः ।

अथ स्मृतिप्रामाण्याधिकरणम् ।

धर्मस्य शब्दमूलत्वात् अशब्दमनपेक्षं स्यात् ॥ १ ॥
(पू०)

एवन्तावत्कृत्स्नस्य वेदस्य प्रामाण्यमुक्तम्, अथ इदानीं यत्र न वैदिकं शब्दं उपलभेमहि, अथ च स्मरन्ति, एवमयमर्थोऽनुष्ठातव्यः, एतस्मै च प्रयोजनाय इति । किम् असौ तथैव स्यात्, न वा ? इति । यथा अष्टकाः कर्त्तव्याः गुरुरनुगन्तव्यः तड़ागं खनितव्यं प्रपा प्रवर्त्तयितव्या शिखाकर्म्म कर्त्तव्यम् इत्येवमादयः । तदुच्यते, धर्मस्य शब्दमूलत्वादशब्दमनपेक्ष्यं स्यात् इति । शब्दलक्षणो धर्म्मः इत्युक्तं चोदनालक्षणोऽर्थो धर्म्मः इति, अतो निर्मूलत्वान्नापेक्षितव्यमिति । ननु ये विदुः इत्यम् असौ पदार्थः कर्त्तव्य इति, कथमिव ते वदिष्यन्ति, अकर्त्तव्य एवायम् इति ? । स्मरणानुपपत्त्या, न हि अननुभूतोऽश्रुतो वाऽर्थः स्मर्य्यते । न च, अस्यावैदिकस्यालौकिकस्य च स्मरणमुपपद्यते । पूर्वविज्ञानकारणाभावादिति, या हि वन्ध्या स्मरेत, इदं मे दौहित्रकृतमिति, न मे दुहिताऽस्ति इति मत्वा, न जातुचिदसौ प्रतीयात्, सम्यगेतत् ज्ञानम् इति । एवमपि यथैव पारम्पर्य्येणाविच्छेदात् अयं वेदः इति प्रमाणमेषां स्मृतिः, एवम् इयमपि प्रमाणं भविष्यति इति । नैतदेवं, प्रत्यक्षेणोपलब्धत्वात् ग्रन्थस्य, नानुपपन्नं पूर्वविज्ञानम्, अष्ट

कादिषु त्वदृष्टार्थेषु पूर्वविज्ञानकारणाभावात् व्यामोह-स्मृतिरेव गम्यते। तत् यथा, कश्चित् जात्यन्धो वदेत्, स्मराम्यहम् अस्य रूपविशेषस्य इति, कुतस्ते पूर्वविज्ञानम्? इति च पर्यनुयुक्तो जात्यन्धमेवाऽपरं विनिर्दिशेत्। तस्य कुतः? जात्यन्धान्तरात्, एवं जात्यन्धपरम्परायामपि सत्यां नैव जातुचित्सं प्रतीयुर्विद्वांसः सम्यगदर्शनमेतत् इति। अतो न आदर्त्तव्यमेवं जातीयकमनपेक्ष्यं स्यादिति।

अपि वा कर्तृसामान्यात्प्रमाणमनुमानं स्यात् ॥२॥
(सि०)

अपि वा इति पक्षो व्यावर्त्त्यते। प्रमाणं स्मृतिः, विज्ञानं हि तत्, किमिति अन्यथा भविष्यति?। पूर्ववि-ज्ञानस्य नास्ति, कारणाभावात् इति चेत्। अस्या एव स्मृतेर्दृढिम्नः कारणम् अनुमास्यामहे। तत्तु न अनुभव-नम्, अनुपपत्त्या, न हि, मनुष्या इहैव जन्मनि एवं जातीयकमर्थमनुभवितुं शक्नुवन्ति। जन्मान्तरानुभूतं च न स्मर्य्यते। ग्रन्थस्तु अनुमीयेत, कर्तृसामान्यात् स्मृतिवैदिकपदार्थयोः। तेन उपपन्नो वेदसंयोगस्त्रैवर्णिकानाम्।

ननु नोपलभ्यन्ते एवंजातीयकं ग्रन्थम्। अनुपलभ-माना अप्यनुमिमीरन्, विस्मरणमप्युपपद्यते इति, तदुप-पन्नत्वात् पूर्वविज्ञानस्य त्रैवर्णिकानां स्मरतां, विस्मरणस्य च उपपन्नत्वात् ग्रन्थानुमानमुपपद्यते इति प्रमाणं स्मृतिः।

अष्टकालिङ्गाश्च मन्त्रा वेदे दृश्यन्ते, यां जनाः प्रति-नन्दन्ति इत्येवमादयः। तथा प्रत्युपस्थितनियमाना-

माचाराणां दृष्टार्थत्वादेव प्रामाण्यं गुरोरनुगमात् प्रीतो गुरुः अध्यापयिष्यति,, ग्रन्थ ग्रन्थिभेदिनश्च न्यायान् परितुष्टो वक्ष्यति इति। तथा च दर्शयति, तस्मात् श्रेयांसं पूर्वं यन्तं पापीयान् पश्चादन्वेति इति। प्रपास्तड़ागानि च परोपकाराय, न धर्म्माय, इत्येवावगम्यते तथा च दर्शनं, धन्वन्निव प्रपा असि इति तथा स्थलयोदकं परिगृह्णन्ति इति च। गोत्रचिह्नं शिखाकर्म्म, दर्शनञ्च, यत्र बाणाः सम्पतन्ति इति। तेन ये दृष्टार्थाः, ते तत एव प्रमाणं, ये त्वदृष्टार्थाः, तेषु वैदिकशब्दानुमानमिति

(इति स्मृतिप्रामाण्याधिकरणम्। १अ०। ३पा०। १अ०)।

अथ श्रुतिप्राबल्याधिकरणम्।

विरोधे त्वनपेक्ष्यं स्यात्, असति ह्यनुमानम् ॥३॥

अथ यत्र श्रुतिविरोधः, तत्र कथम्?। यथा, औदुम्बर्य्याः सर्ववेष्टनम् औदुम्बरीं स्पृष्ट्वोद्गायेत् इति श्रुत्या विरुद्धम्। अष्टाचत्वारिंशद्वर्षाणि वेदब्रह्मचर्य्यचरणं जातपुत्रः कृष्णकेशोऽग्नीनादधीत इत्यनेन विरुद्धम् (२)। क्रीतराजको भोज्यान्नः इति तस्मात् अग्नीषोमीये संस्थिते यजमानस्य गृहेऽशितव्यम् इत्यनेन विरुद्धम् (३)। तत् प्रमाणं कर्तृसामान्यात्, इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः, अशक्यत्वाद्व्यामोहः, इत्यवगम्यते। कथमशक्यता?। स्पर्शविधानात् न सर्वा शक्या वेष्टयितुम् उद्गायता स्पृष्ट्वा। तामुद्गायता स्पृष्ट-

व्यामवगच्छन्तः केनेमं संप्रत्ययं बाधेमहि सर्ववेष्टनस्मरणेन? इति ब्रूमः।

ननु निर्मूलत्वाद्व्यामोहः तत् स्मरणम् इति वैदिकं वचनं मूलं भविष्यति इति। भवेद्वैदिकं वचनं मूलं, यदि स्पर्शनं व्यामोहः। अव्यामोहे त्वबाधकत्वात् अनुपपन्नम्। यथा, अनुभवनम् अनुपपन्नम् इति न कल्प्यते, तथा वैदिकमपि वचनम्। कथं तर्हि सर्ववेष्टनस्मरणम्?। व्यामोहः कथं व्यामोहकल्पना?। श्रौतविज्ञानविरोधात्। अथ किमर्थं नेमौ विधी विकल्प्येते व्रीहियववत् बृहद्रथन्तरवद्वा?। नासति व्यामोहविज्ञाने विकल्पो भवति, यदि सर्ववेष्टनविज्ञानं प्रमाणं, स्पर्शनं व्यामोहः, यदि स्पर्शनं प्रमाणं, स्मृतिर्व्यामोहः। विकल्पन्तु वदन् स्पर्शनस्य पक्षे तावत्प्रामाण्यमनुमन्यते, तस्य च मूलं श्रुतिः, सा चेत् प्रमाणमनुमता, न पाक्षिकी। पाक्षिकं च सर्ववेष्टनस्मरणं पक्षे तावन्न शक्नोति श्रुतिं परिकल्पयितुं स्पर्शविज्ञानेन बाधितत्वात्। ततश्च अव्यामोहे च तस्मिन्न शक्या श्रुतिः कल्पयितुम्। न चाऽसावव्यामोहः पक्षे, पक्षे व्यामोहो भविष्यति इति, यदेव हि तस्यैकस्मिन् पक्षे मूलं तदेवेतरस्मिन्नपि एकस्मिंश्चेत्पक्षे न व्यामोहः श्रुतिप्रामाण्यतुल्यत्वादितरत्राप्यव्यामोहः। न च, असावेकस्मिन् पक्षे श्रुतिनिबद्धाचरा हि सा न प्रमादपाठः इति शक्या गदितुम्। तेन, न एतत्पक्षे विज्ञानं व्यामोहात् पक्षान्तरं संक्रान्तम् इत्यवगम्यते। तत्र दुःश्रुतस्वप्नादिविज्ञानमूलत्वं तु सर्ववेष्टनस्य इति विरोधात् कल्प्यते। न हि, तस्य सति

विरोधे प्रामाण्यमभ्युपगन्तव्यम् इति किञ्चिदस्ति प्रमाणम्। तस्मात् यथैवैकस्मिन् पक्षे न शक्या श्रुतिः कल्पयितुम्, एवम् अपरस्मिन् पक्षे, तुल्यकारणत्वात्।

अपि चेतरेतराश्रयेऽन्यतः परिच्छेदात्। केयमितरेतराश्रयता ?। प्रमाणायां स्मृतौ स्पर्शनं व्यामोहः, स्पर्शने प्रमाणे स्मृतिर्व्यामोहः, तदेतदितरेतराश्रयं भवति। तत्र स्पर्शनस्य क्लृप्तं मूलं, कल्प्यं स्मृतेः, सोऽसावन्यतःपरिच्छेदः, कल्प्यमूलत्वात् स्मृतिप्रामाण्यमनवक्लृप्तम्। तदप्रामाण्यात् स्पर्शनं न व्यामोहः, तदव्यामोहात् स्मार्त्तश्रुतिकल्पनाऽनुपपन्ना प्रमाणाभावात्। ननु एवं सति व्रीहिसाधनत्वविज्ञानस्यापि अव्यामोहात् यवश्रुतिर्नोपपद्येत। सत्यं नोपपद्यते, यद्यप्रत्यक्षा स्यात् प्रत्यक्षा त्वेषा, न हि, प्रत्यक्षमनुपपन्नं नामास्ति द्वयोस्तु श्रुत्योर्भावात्, द्वे ह्येते वाक्ये, तत्रैकेन केवलयवसाधनता गम्यते, एकेन केवलव्रीहिसाधनता। न च, वाक्येनावगतोऽर्थोऽपह्नूयते। तस्मात् व्रीहियवयोरुपपन्नो विकल्पः, बृहद्रथन्तरयोश्च। तस्मात् उक्तं श्रुतिविरुद्धा स्मृतिरप्रमाणम् इति। अतश्च सर्ववेष्टनादि नादरणीयम्।

(इति श्रुतिप्राबल्याधिकरणम्। १अ०। ३पा०। २अ०)।

अथ दृष्टमूलकस्मृत्यप्रामाण्याधिकरणम्।

हेतु-दर्शनाच्च ॥ ४ ॥

लोभाद्वास आदित्समाना औदुम्बरीं कृत्स्नां वेष्टित-

वन्तः केचित्, तत् स्मृतेर्बीजम् (१)। बुभुक्षमाणाः केचित् क्रीतराजकस्य भोजनमाचरितवन्तः (२)। अपुंस्त्वं प्रच्छादयन्तश्चाष्टाचत्वारिंशद्वर्षाणि देवब्रह्मचर्यं चरितवन्तः (३)। तत एषा स्मृतिः इत्यवगम्यते।

अधिकरणान्तरं वा, वैसर्जनहोमीयं वासोऽध्वर्युर्गृह्णाति इति, यूपहस्तिनो दानमाचरन्ति इति, तत् कर्त्तृसामान्यात् प्रमाणम् इति प्राप्ते प्रमाणं स्मृतिः, अत्रान्यमूलं, लोभादाचरितवन्तः केचित् तत एषा स्मृतिः। उपपन्नतरश्चैतत् वैदिकवचनकल्पनात्।

(इति दृष्टमूलकस्मृत्यप्रामाण्याधिकरणम्। १अ०। ३पा०। ३अ०)।

अथ पदार्थप्राबल्याधिकरणम्।

शिष्टाकोपेऽविरुद्धमिति ॥ ५ ॥ (पूर्वपक्ष पू०)

आचान्तेन कर्त्तव्यं यज्ञोपवीतिना कर्त्तव्यं दक्षिणाचारेण कर्तव्यम् इत्येवं लक्षणानि उदाहरणानि। किमेतानि श्रुतिविरुद्धानि न कर्त्तव्यानि, उताविरुद्धानि कार्य्याणि? इति। इति चेत् पश्यसि, तैरप्यनुष्ठीयमानैर्वैदिकं किञ्चिन्न कुप्यति। तस्मात् अविरुद्धानि इति।

न, शास्त्रपरिमाणत्वात् ॥ ६ ॥ (पू०)

नैतदेवं, शास्त्रपरिच्छिन्नं हि क्रमं बाधेरन्। कथम्?। वेदं कृत्वा वेदिं कुर्वीत इतीमां श्रुतिमुपरुन्ध्यात्। अन्तरा वेदं वेदिं च, अनुष्ठीयमानमाचमनादि। दक्षिणेन चैकहस्तेनानुष्ठीयमानेषु पदार्थेषु कदाचित् प्रधानं स्वकालम्

अतिक्रामेत्, उभाभ्यां हस्ताभ्याम् अनुतिष्ठन् प्रधानकालं सम्भावयिष्यति ।

अपि वा कारणाग्रहणे प्रयुक्तानि प्रतीयेरन्॥ ७ ॥

(सि०)

अपि वा इति पक्षव्यावृत्तिः । अगृह्यमाणकारणा एवं जातीयकाः प्रमाणम् । ननु क्रमकालौ विरुद्धन्ति। विरुद्धन्तु, नैष दोषः, आचमनं पदार्थः, पदार्थानां च गुणः क्रमः, न च, गुणानुरोधेन पदार्थो न कर्त्तव्यो भवति । अपि च प्राप्तानां पदार्थानाम् उत्तरकालं क्रम आपतति, यदा पदार्थः प्राप्नोति, तदा क्रम एव नास्ति केन सह विरोधो भविष्यति? इति । तथा यदि दक्षिणेन नाचर्य्येत, कालो मा विरोधीत् इति, तत्र कालानुरोधेन पदार्थो नाऽन्यथात्वमभ्युपगच्छेत् । प्रयोगाङ्गं हि कालः पदार्थानामुपकारकः, अतो न कालानुरोधेन व्यवयितव्यः पदार्थः अपि च शौचं दक्षिणाचारता यज्ञोपवीतित्वं च एवंजातीयका अर्थाः व्यवधातारो न भवन्ति, सर्वपदार्थानां शेषभूतत्वात् । तस्मात् आचमनादीनां प्रामाण्यम् ।

(इति पदार्थप्राबल्याधिकरणम् । १अ०। ३पा०। ४अ०) ।

अथ शास्त्रप्रसिद्धपदार्थप्रामाण्याधिकरणम् ।

तेष्वदर्शनाद्विरोधस्य समा विप्रतिपत्तिः स्यात् ॥८॥

(पू०)

यवमयश्चरुः वाराही उपानहौ वैतसे कटे प्राजापत्यान्

संचिनोति इति यववराहवेतसशब्दान् समामनन्ति। तत्र केचिद्दीर्घशूकेषु यवशब्दं प्रयुञ्जन्ते, केचित् प्रियङ्गुषु। वराहशब्दं केचित् शूकरे, केचित् कृष्णशकुनौ। वेतसशब्दं केचित् वञ्जुलके, केचित् जम्ब्वाम्। तत्रोभयथा पदार्थविगमादविकल्पः।

शास्त्रस्था वा तन्निमित्तत्वात् ॥ ९ ॥ (सि०)

वाशब्दः पक्षं व्यावर्त्तयति। यवशब्दो यदि दीर्घशूकेषु साहश्यात् प्रियङ्गुषु भविष्यति, यदि प्रियङ्गुषु, साहश्यात् यवेषु। किं साहश्यम्?। पूर्वसस्ये क्षीणे भवन्ति दीर्घशूकाः प्रियङ्गवश्च, एतत् तयोः साहश्यम्। कः पुनरत्र निश्चयः?। यः शास्त्रस्थानां, स शब्दार्थः। के शास्त्रस्थाः?। शिष्टाः, तेषामविच्छिन्ना स्मृतिः शब्देषु वेदेषु च। तेन शिष्टा निमित्तं श्रुतिस्मृत्यवधारणे। ते ह्येवं समामनन्ति, यवमयेषु करम्भपात्रेषु विहितेषु वाक्यशेषं, यत्रान्या ओषधयो म्लायन्ते, अथैते मोदमाना इवोत्तिष्ठन्ति इति, दीर्घशूकान् यवान् दर्शयति वेदः। वेदे दर्शनात् अविच्छिन्नपारम्पर्यो दीर्घशूकेषु यवशब्दः इति गम्यते। तस्मात् प्रियङ्गुषु गौणः, तस्मात् दीर्घशूकानां पुरोडाशः कर्त्तव्यः। तस्माद्वराहं गावोऽनुधावन्ति इति शूकरे वराहशब्दं दर्शयति, अप्सुजो वेतसः इति वञ्जुले वेतसशब्दम्। शूकरं हि गावोऽनुधावन्ति, वञ्जुलोऽप्सु जायते, जम्बूवृक्षः स्थले गिरिनदीषु वा।

(इति शास्त्रप्रसिद्धपदार्थप्रामाण्याधिकरणम्। १अ०। ३पा०। ५अ०)

अथ म्लेच्छप्रसिद्धार्थप्रामाण्याधिकरणम्।

चोदितन्तु प्रतीयेताविरोधात् प्रमाणेन ॥१०॥

अथ यान् शब्दान् आर्य्या न कस्मिंश्चिदर्थे आचरन्ति, म्लेच्छास्तु कस्मिंश्चित् प्रयुञ्जन्ते, यथा पिक-नेम-सत-तामरसादिशब्दाः, तेषु सन्देहः, किं निगमनिरुक्तव्याकरणवशेन धातुतोऽर्थः कल्पयितव्यः, उत यत्र म्लेच्छा आचरन्ति, स शब्दार्थः ? इति। शिष्टाचारस्य प्रामाण्यम् उक्तं, नाशिष्टस्मृतेः। तस्मान्निगमादिवशेनार्थकल्पना, निगमादीनां चैवं अर्थवत्ता भविष्यति। अनभियोगश्च शब्दार्थेष्वशिष्टानाम्, अभियोगश्चेतरेषाम्। तस्माद्धातुतोऽर्थः कल्पयितव्यः इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः, चोदितमशिष्टैरपि शिष्टानवगतं प्रतीयेत, यत् प्रमाणेनाविरुद्धं, तत् अवगम्यमानं न न्याय्यं त्यक्तुम्। यत्तु शिष्टाचारः प्रमाणम् इति, तत् प्रत्यक्षानवगतेऽर्थे। यत्तु अभियुक्ताः शब्दार्थेषु शिष्टाः इति, तत्रोच्यते,अभियुक्ततराः पक्षिणां पोषणे बन्धने च म्लेच्छाः। यत्तु निगमनिरुक्तव्याकरणानामर्थवत्तेति, तत्रैषामर्थवत्ता भविष्यति, न यत्र म्लेच्छैरप्यवगतः शब्दार्थः। अपि च निगमादिभिरर्थे कल्प्यमानेऽव्यवस्थितः शब्दार्थो भवेत्, तत्र अनिश्चयः स्यात्। तस्मात् पिक इति कोकिलो ग्राह्यः, नेमोऽर्द्धं, तामरसं पद्मं, सत इति दारुमयं पात्रं, परिमण्डलं शतच्छिद्रम्।

(इति म्लेच्छप्रसिद्धार्थप्रामाण्याधिकरणम्। १अ०। ३पा०। ६अ०)।

अथ कल्पसूत्रास्वतःप्रामाण्याधिकरणम् ।

प्रयोगशास्त्रमिति चेत् ॥ ११ ॥ (पू०)

इह कल्पसूत्राण्युदाहरणं, माशकं, हास्तिकं, कौण्डिन्यकम् इति, एवं लक्षणकानि किं प्रमाणमप्रमाणं वा ? इति सन्दिग्धानि । किं प्राप्तं ? प्रयोगस्य शास्त्रं प्रमाणमिवं जातीयकम् इति ब्रूमः । सत्यवाचामेतानि वचनानि । कथमवगम्यते ? । वैदिकैरेषां संवादो भवति, य एव हि वेदे यज्ञाः, त एवेह, या एव वेदे इष्टकाः, ता एवेह । तस्मात् सत्यवाच आचार्य्याः, आचार्य्यवचः प्रमाणम् इति च श्रुतिः । प्रत्यक्षतः प्रामाण्यमनवगतम् इति यद्युच्येत, प्रमाणान्तरेण वचनेनावगतम् इति न दोषः । वेदवाक्यैश्चैषां तुल्य आदरः तस्मात् प्रमाणम् ।

न, असन्नियमात् ॥ १२ ॥ (सि०)

नैतदेवम्, असन्नियमात् न एतत्सम्यन्निबन्धनं, स्वराभावात् ।

अवाक्यशेषाच्च ॥ १३ ॥ (सि०यु०)

ऋत्विजो वृणीते, हुता यजन्ति, देवयजनमध्यवस्यन्ति इति, नात्र विधिर्गम्यते वर्त्तमानकालप्रत्ययनिर्देशात्, न चात्र वाक्यशेषः स्तावकोऽस्ति । तस्मात् अप्रमाणम् । यत्र आदर उक्तः, स नान्तरीयकत्वात्, वेदवाक्यमिश्रसमाम्नानात् । यत्तु श्रुतिः इति, नैतत्, अर्थवादत्वात् । कथमर्थवादः ? । विध्यन्तरं हि अस्ति, आग्नेयोऽष्टाकपालः इति । अत्राचार्यो वेदोऽभिप्रेतः, आचिनोत्यस्य बुद्धिम्

इति यदा आचार्य्यवचनं प्रमाणं तदपेक्षम्। कतरत्तत्?। यत् प्रमाणगम्यम्।

यदुक्तं, सत्यवाचामेतानि वचनानि इति। तत्र,

सर्व्वत्र च प्रयोगात् सन्निधान-शास्त्राच्च ॥१४॥ (उ०)

आचार्य्यवचनं हि भवति पूर्व्वपक्षे सर्व्वासु तिथिष्वमावास्या इति, सन्निहितञ्च शास्त्रं, पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेत, अमावास्यायाममावास्यया यजेत इति, तेन श्रुतिविरुद्धवचनान्न सत्यवाचः, तस्मात् अप्रमाणम्।

(इति कल्पसूत्रास्वतःप्रामाण्याधिकरणम्। १ अ०। ३ पा०। ७अ०।)

अथ होलाकाधिकरणम्।

(सामान्याश्रुतिकल्पनाधिकरणम्)

अनुमानव्यवस्थानात्तत्संयुक्तं प्रमाणं स्यात् ॥१५॥

(पू०)

अनुमानात् स्मृतिराचाराणां च प्रामाण्यमिष्यते, येनैव हेतुना ते प्रमाणं, तेनैव व्यवस्थिताः प्रामाण्यमर्हन्ति। तस्मात् होलाकादयः प्राच्यैरेव कर्त्तव्याः, आह्नीनैबुकादयो दाक्षिणात्यैरेव, उदृषभयज्ञादयो उदीच्यैरेव। यथा शिखाकल्पो व्यवतिष्ठते, केचित् त्रिशिखाः, केचित् पञ्चशिखाः इति।

अपि वा सर्व्वधर्म्मः स्यात्, तन्न्यायत्वाद्विधानस्य ॥१६॥

(सि०)

अपि वा इति पक्षव्यावृत्तिः, एवंजातीयकः सर्वधर्म्मः स्यात्। कुतः ?। तन्न्यायत्वात् विधानस्य, (विधीयतेऽनेन इति) विधानं शब्दः, सोऽनुमीयते स्मृत्या। न च तत्राऽऽकृतिवचनता न्याय्या, न च व्यक्तिवचनता, न सर्वेषामनुष्ठातॄणां यदेकं सामान्यं, तस्य वाचकः कश्चित् शब्दोऽस्ति, योऽनुमीयेत। तस्मात् सर्वधर्म्मता विधेर्न्याय्या कुतः ?। पदार्थाः कर्त्तव्याः इति प्रमाणमस्ति, व्यवस्थायान्तु न किञ्चित् प्रमाणमस्ति।

अथ यदुक्तं, यथा शिखाकल्पो व्यवतिष्ठते इति,

दर्शनाद्विनियोगः स्यात् ॥ १७ ॥ (उ० १)

गोत्रव्यवस्थया शिखाकल्पव्यवस्थायां दर्शनं स्पष्टम्।

लिङ्गाभावाच्च नित्यस्य ॥ १८ ॥ (सि० यु०)

इदं पदेभ्यः केभ्यश्चिदुत्तरं सूत्रम्। कानि तानि पदानि ?। अथ किमर्थं न लिङ्गाद्व्यवस्था ? यथा, शुक्लो होता इति। नास्ति तत् नित्यमेषां लिङ्गं, यत् [illegible] दर्शनमनुवर्त्तते। येऽपि श्यामा बृहन्तो लोहिताक्षाः, तेऽपि न सर्वे आङ्गीनेवुकादीन् कुर्वते। अनेवंलिङ्गा अपि चानुतिष्ठन्ति। तस्मान्न व्यवस्था। शुक्लो होता इति तु प्रत्यक्षा श्रुतिः।

आख्या हि [illegible]संयोगात् ॥ १९ ॥ (सि०आ०नि०

अथ कस्मान्न समाख्यया नियमः ? ये दाक्षिणात्याः इति समाख्याताः, ते आङ्गीनेवुकादीन् करिष्यन्ति। ये उदीच्याः इति समाख्याताः, ते उदवृषभयज्ञादीन्। ये

प्राच्याः इति, ते होलाकादीन्। यथा, राजा राजसूयेन इति नैवदेवं, देशसंयोगात् आख्या भवति, दक्षिणदेशाद्विर्गतः प्राच्यु वा उदच्चु वाऽवस्थितः आह्नीनैबुकादीन् करोत्येव। उदीच्याश्च देशान्तरे उद्वृषभयज्ञादीन्, प्राच्याश्च होलाकादीन्, अन्यदेशश्च देशान्तरगतो न नियोगतः परपदार्थान् करोति। तस्मात् व्यवस्था। राजा राजसूयेन इति तु नियता जातिः।

न स्याद्देशान्तरेष्विति चेत्॥२०॥ (सि०आ०)

इति चेत् पश्यसि, यदि देशसंयोगात् आख्या भवेत्, देशान्तरस्थस्य न भवेत्। भवति च देशान्तरस्थस्य माथुरः इत्यसंबद्धस्यापि मथुरया। तस्मान्न देशसंयोगात् आख्या।

स्याद्योगाख्या हि माथुरवत्॥ २१॥ (आ०नि०)

देशसंयोगनिमित्तायामप्याख्यायां देशान्निर्गतस्य तदाख्या न विरुद्धा, यत एषा योगाख्या (योगमात्रापेक्षा), न भूतवर्त्तमानभविष्यत्सम्बन्धापेक्षा, यतो दृश्यते, मथुरामभिप्रस्थितो माथुरः इति, मथुरायां वसन्, मथुराया निर्गतश्च। यस्य तु अतोऽन्यतमः सम्बन्धो नास्ति, न स माथुरः, तस्मान्न समाख्यया व्यवस्था।

कर्मधर्मो वा प्रवणावत्॥ २२॥ (आ०)

अथ कस्मान्न कर्माङ्गं देशः?। यः कृष्णमृत्तिकाप्रायः, स आह्नीनैबुकादीनां, यथा प्राचीनप्रवणे वैश्वदेवेन यजेत इति।

तुल्यन्तु कर्तृधर्मेण ॥ २३ ॥ (आ० नि०)

यथा कर्त्तरि अव्यवस्थितं लिङ्गं श्यामादि न पदार्थैः संवादमुपैति, तद्वत् देशलिङ्गम् अव्यवस्थितम्। कृष्णमृत्तिकाप्रायेऽप्यन्ये न कुर्वन्ति, तथा अन्यलिङ्गेऽपि कुर्वन्ति। तस्मान्न देशतो व्यवस्था। प्राचीनप्रवणन्तु श्रुत्या नियतं वैश्वदेवस्य।

(इति होलाकाधिकरणम् ॥ १अ०। ३पा०। ८अ०)।

अथ साधुपदप्रयुक्ताधिकरणम्।

प्रयोगोत्पत्त्यशास्त्रत्वाच्छब्देषु न व्यवस्था स्यात् ॥ २४ ॥ (पू०)

गौ गावी गोणी गोपोतलिका इत्येवमादयः शब्दा उदाहरणम्। गोशब्दो यथा सास्नादिमति प्रमाणं, किं तथा गाव्यादयोऽपि, उत न? इति सन्देहः। किमेकः शब्दोऽविच्छिन्नपारम्पर्योऽर्थाभिधायी, इतरे अपभ्रंशाः, उत सर्वेऽनादयः?। सर्वे इति ब्रूमः। कुतः?। प्रत्ययात्, प्रतीयते हि गाव्यादिभ्यः सास्नादिमान् अर्थः। तस्मात् इतो वर्षशतेऽप्यस्यार्थस्य सम्बन्ध आसीदेव, ततः परेण, ततश्च परतरेणेति अनादिता, कर्त्ता चाऽस्य सम्बन्धस्य नास्ति इति व्यवस्थितमेव। तस्मात् सर्वे साधवः सर्वैर्भाषितव्याः, सर्वे हि साधयन्त्यर्थं, यथा, हस्तः करः पाणिः इति। अर्थाय ह्येते उच्चार्य्यन्ते, न अदृष्टाय, न हि, एषामुच्चारणे

शास्त्रमस्ति। तस्मान्न व्यवतिष्ठेत, कश्चिदेक एव साधुः, इतरेऽसाधवः इति।

शब्दे प्रयत्ननिष्पत्तेरपराधस्य भागित्वम् ॥२५॥(सि०)

महता प्रयत्नेन शब्दं उच्चरन्ति, वायुर्नाभेरुत्थितः, उरसि विस्तीर्णः कण्ठे विवर्त्तितः, मूर्द्धानमाहत्य, परावृत्तः, वक्रे विचरन् विविधान् शब्दानभिव्यनक्ति। तत्रापराध्येताऽपि उच्चारयिता, यथा शुष्के पतिष्यामि इति कर्दमे पतति, सकृत् उपस्प्रक्ष्यामि इति द्विः उपस्पृशति। ततोऽपराधात् प्रवृत्ता गाव्यादयो भवेयुः, न नियोगतोऽविच्छिन्नपारम्पर्य्या इति।

अन्यायश्चानेकशब्दत्वम् ॥ २६ ॥ (सि०यु०)

न चैष न्यायः, यत्, सदृशाः शब्दाः एकमर्थम् अभिनिविशमानाः, सर्वेऽविच्छिन्नपारम्पर्य्या एव इति, प्रत्ययमात्रदर्शनादभ्युपगम्यते, सादृश्यात् साधुशब्देऽप्यवगते प्रत्ययोऽवकल्पते। तस्मात् अमीषामेकोऽनादिः, अन्येऽपभ्रंशाः। हस्तः करः पाणिः इत्येवमादिषु तु अभियुक्तोपदेशात् अनादिरमीषामर्थेन सम्बन्धः इति।

तत्र तत्त्वमभियोगविशेषात् स्यात् ॥ २७ ॥

(आ०नि०)

कथं पुनः तत्र तत्त्वं शक्यं विज्ञातुम्?। शक्यम् इत्याह अर्थिनो हि अभियुक्ता भवन्ति, दृश्यते चाभियुक्तानां गुणयतामविस्मरणम् उपपन्नम्। प्रत्यक्षञ्चैतत् गुण्यमानं न

भ्रश्यते इति। तस्मात् यमभियुक्ता उपदिशन्ति, एष एव साधुः इति, साधुः इत्यवगन्तव्यः।

तदशक्तिश्चानुरूपत्वात् ॥ २८ ॥ (उ० १)

अथ यदुक्तं, (२६।८) अर्थोऽवगम्यते गाव्यादिभ्यः, अतः एषामप्यनादिरर्थेन सम्बन्धः इति, तदशक्तिरेषां गम्यते, गोशब्दमुच्चारयितुकामेन केनचित् अशक्त्या गावी इत्युच्चारितम्, अपरेण ज्ञातं, सास्नादिमान् अस्य विवक्षितः, तदर्थं गौः इत्युच्चारयितुकामो गावी इति उच्चारयति, ततः शिक्षित्वा अपरेऽपि सास्नादिमति विवक्षिते गावी इति उच्चारयन्ति। तेन गाव्यादिभ्यः सास्नादिमान् अवगम्यते। अनुरूपो हि गाव्यादिर्गोशब्दस्य।

एकदेशत्वाच्च विभक्तिव्यत्यये स्यात् ॥२९॥ (उ०यु०)

अतएव हि विभक्तिव्यत्ययेऽपि प्रत्ययो भवति, अश्मकेरागच्छामि इति अश्मकशब्दैकदेशे उपलब्धे अश्मकेभ्य इत्येव शब्दः स्मर्यते, ततः अश्मकेभ्यः इत्येषोऽर्थ उप॰॰म्यते इति, एवं गाव्यादिदर्शनात् गोशब्दस्मरणं, ततः सास्नादिमान् अवगम्यते।

(इति साधुपदप्रयुक्त्यधिकरणम्। १ अ०। ३ पा०। ८ अ०)

अथ लोकवेदयोः शब्दैक्याधिकरणम्।

आकृतिशक्त्यधिकरण-प्रारम्भः।

प्रयोगचोदनाभावादर्थैकत्वमविभागात् ॥३०॥(पू०१)

अथ गौः इत्येवमादयः शब्दाः किमाकृतेः प्रमाणं, उत

ग्नौ: ? इति सन्देहः। उच्यते। इदं तावत् परीक्ष्यतां, किं य एव लौकिका: शब्दाः, त एव वैदिकाः, उतान्ये ? इति। यदा त एव, तदाऽपि किं त एवैषामर्थाः, ये लोके, उतान्ये ? इति संशयः। तत्रान्ये लौकिकाः शब्दाः, अन्ये वैदिकाः, अन्ये चैषामर्थाः इति ब्रूमः। कुतः ?। व्यपदेशभेदात्, रूपभेदाच्च। इमे लौकिकाः, इमे वैदिकाः, इति व्यपदेशभेदः। अग्निर्वृत्राणि जङ्घनत् इत्यन्यत् इदं रूपं लौकिकात् अग्निशब्दात्। शब्दान्यत्वाच्च न त एवार्थाः। अपि च समामनन्ति, उत्ताना वै देवगवा वहन्ति इति, ये देवानां गावः, त उत्ताना वहन्ति इत्युक्ते गम्यते एव ये उत्ताना वहन्ति, ते गोशब्देन उच्यन्ते इति। तस्मात् अन्यो वैदिकगोशब्दस्यार्थः। तथा देवेभ्यो वनस्पते हवींषि हिरण्यपर्ण प्रदिवस्ते अर्थम् इति। हिरण्यपर्णो देवो वनस्पतिर्वेदे एतत् वै दैव्यं मधु, यत् घृतम् इति वेदे घृते मधुशब्दः तस्मादमीषामन्येऽर्थाः इति प्राप्ते,

ब्रूमः, य एव लौकिका शब्दाः, त एव वैदिकाः, त एवैषामर्था इति। कुतः ?। प्रयोगचोदनाभावात्, एवं, प्रयोगचोदना सम्भवति, यदि त एव शब्दाः। त एवार्थाः, इतरथा शब्दान्यत्वेऽर्थो न प्रतीयेत। तस्मादेकशब्दत्वमिति। उच्यते प्रयोजनमिदं, हेतुर्व्यपदिश्यताम् ? इति। ततो हेतुः उच्यते, अविभागात् इति, न तेषां एषाञ्च विभागम् उपलभामहे। अत एव एकशब्दत्वं, तांश्च तांश्चार्थान् अवगच्छामः। अतो नान्यत्वञ्च वदामः। यच्चोक्तं (८५।८)

ये उत्ताना वहन्ति, ते देवगवाः, यत् घृतं, तन्मधु, यो हिरण्यपर्णः, स वनस्पतिः इति। नास्ति वचनं, यत् उत्तानानां वहतां गोत्वं ब्रूयात्, ये गावः, ते उत्ताना वहन्ति इत्येवं तत्। यदि च अनेन वचनेन गोत्वं, विधीयते, उत्ताना वहन्ति इत्यनुवादः स्यात्। न च, उत्ताना वहन्तः प्रसिद्धाः केचित्। ते नियोगतो विधातव्याः, तेषु विधीयमानेषु न शक्यं गोत्वं विधातुं, भिद्यते हि तथा वाक्यम्। यदि चान्ये वैदिकाः, तत उत्तानादीनामर्थो न गम्येत, तत्र नतरां शक्येताऽविज्ञातलक्षणं गोत्वं विज्ञातम्। न चोत्तानवहनवचनमप्यनर्थकं, स्तुत्यर्थेनार्थवत् भविष्यति इति। एवं घृतस्य मधुत्वं, हिरण्यपर्णता च वनस्पतेः। तस्मात् त एव शब्दा अर्थाश्च।

(इति लोकवेदयोः शब्दैक्याधिकरणम्। १अ०। ३पा०। १०अ० अन्तर्गतम्)।

यदि, लौकिकास्त एवार्थाः, तदा सन्देहः, किमाकृतिः शब्दार्थोऽथ व्यक्तिः? इति। (का पुनराकृतिः, का व्यक्तिः? इति। द्रव्यगुणकर्मणां सामान्यमात्रमाकृतिः, असाधारणविशेषा व्यक्तिः।) कुतः संशयः?। गौः इत्युक्ते सामान्यप्रत्ययात्, व्यक्तौ च क्रियासम्बन्धात्।

तदुच्यते, व्यक्तिः शब्दार्थः इति। कुतः?। प्रयोगचोदनाभावात्, आलम्भनप्रोक्षणविशसनादीनां प्रयोगचोदना आकृत्यर्थे न सम्भवेयुः। यथोच्चारणानर्थक्यं, तत्र व्यक्त्यर्थः, अतोऽन्यथाकृतिवचनः इति चेत्। उक्तं (८३। ११) अन्याय्यश्चानेकार्थत्वम् इति। कथं सामान्यावगतिः? इति चेत्।

व्यक्तिपदार्थकस्याकृतिश्चिह्नभूता भविष्यति, य एवमाकृतिकः, स गौरिति, यथा यस्य दण्डोऽस्ति, स दण्डी इति, न च दण्डवचनो दण्डिशब्दः, एवम् इहाऽपि ।

अद्रव्यशब्दत्वात् ॥ ३१ ॥ (पू० २)

द्रव्याश्रयस्य शब्दो द्रव्यशब्दः, न तत्र द्रव्याश्रयवचनः शब्दो भवेत्, यद्याकृतिः शब्दार्थो भवेत्, षड्देया द्वादश देया चतुर्विंशतिर्देया इति । न हि, आकृतिः षडादिभिः संख्याभियुज्यते । तस्मान्नाकृतिवचनः ।

अन्यदर्शनाच्च ॥ ३२ ॥ (पू०३)

यदि पशुरुपाकृतः पलायेत, अन्यं तद्वर्णं तद्वयसमालभेत इति । यद्याकृतिवचनः शब्दो भवेत्, अन्यस्यालम्भो नोपपद्येत । अन्यस्यापि पशुद्रव्यस्य सैवाकृतिः । तस्मात् व्यक्तिवचन इति ।

आकृतिस्तु क्रियार्थत्वात् ॥ ३३ ॥ (सि०)

तुशब्दः पक्षं व्यावर्त्तयति । आकृतिः शब्दार्थः । कुतः ? क्रियार्थत्वात् श्येनचितं चिन्वीत इति वचनमाकृतौ सम्भवति, यद्याकृत्यर्थः श्येनशब्दः । व्यक्तिवचने तु न चयनेन श्येनव्यक्तिरुत्पादयितुं शक्यते इति अशक्यार्थवचनात् अनर्थकः । तस्मात् आकृतिवचनः ।

ननु श्येनव्यक्तिभिश्चयनमनुष्ठास्यते । न साधकतमः श्येनशब्दार्थः, ईप्सिततमो ह्यसौ श्येनशब्देन निर्दिश्यते । अतश्चयनेन श्येनो निर्वर्त्तयितव्यः, स आकृतिवचनत्वेऽवकल्प्यते ।

ननु उभयत्र क्रियाया असम्भव एव व्यपदिश्यते, नाकृतिः शब्दार्थः, कुतः ? क्रिया न सम्भवेदाकृतौ शब्दार्थे व्रीहीन् प्रोक्षति इति। तथा न व्यक्तिः शब्दार्थः क्रियैव न सम्भवेत् व्यक्तेः शब्दार्थत्वे श्येनचितं चिन्वीत इति। यदप्युच्येत, व्रीहीन् प्रोक्षति इति व्यक्तिलक्षणार्था आकृतिः इति। शक्यमन्यत्रापि श्येनचितं चिन्वीत इति वदितुम् आकृतिलक्षणार्था व्यक्तिः इति। किं पुनरत्र ज्यायः ?

आकृतिः शब्दार्थः इति। यदि व्यक्तिशब्दार्थो भवेत् व्यक्त्यन्तरे न प्रयुज्येत। अथ व्यक्त्यन्तरे प्रयुज्यते, न तर्हि व्यक्तिः शब्दार्थः, सर्वसामान्यविशेषविनिर्मुक्ता हि व्यक्तिरिति। उच्यते, नैष दोषः, व्यक्त्यन्तरे सर्वसामान्यविशेषविनिर्मुक्ते एव प्रवर्त्स्यते। यदि व्यक्त्यन्तरे सर्वसामान्यविशेषवियुक्ते प्रवर्त्स्यत, सामान्यमेव तर्हि तत्। न इत्युच्यते, यो हि अर्थः सामान्यस्य विशेषाणाञ्चाश्रयः, सा व्यक्तिः, व्यक्तिवचनश्च शब्दो न सामान्ये, न विशेषे वर्त्तते तेषां त्वाश्रयमेवाभिदधाति, तेन व्यक्त्यन्तरे वृत्तिरदो.., न हि तत् सामान्यम्।

यदि व्यक्त्यन्तरेष्वपि भवति, सर्वसामान्यविशेषवियुक्तायाम् अश्वव्यक्तौ गोशब्दः किमिति न वर्त्तते ? आह, येष्वेव प्रयोगो दृष्टः, तेषु वर्त्स्यते, न सर्वत्र। न च, अश्वव्यक्तौ गोशब्दस्य प्रयोगो दृष्टः। तस्मात्तत्र न वर्त्स्यते। यदि यत्र प्रयोगो दृष्टः, तत्र वृत्तिः। अद्यजातायां गवि प्रथमप्रयोगो न प्राप्नोति। तत्रादृष्टत्वात् सामान्यप्रत्ययश्च न प्राप्नोति, इयमपि गौः इति इयमपि गौरिति।

इयं वा गौरिति, इयं वा गौरिति स्यात्। भवति तु सामान्यप्रत्ययः अदृष्टपूर्वायामपि गोव्यक्तौ, तस्मान्न प्रयोगापेक्षो गोशब्दो व्यक्तिवचनः इति शक्यते आश्रयितुम्। एवं तर्हि शक्तेः स्वभाव एषः, यत्, कस्याञ्चिद् व्यक्तौ वर्त्तते, कस्याञ्चिन्न। यथा, अग्निरुष्णः उदकं शीतम्, एवमेतत् भविष्यति इति। नैवं सिध्यति, न हि, एतत् गम्यते कस्याञ्चिद्व्यक्तौ वर्त्तते, कस्याञ्चित् न इति।

सत्यमेतत्, गोत्वं लक्षणं भविष्यतीति, यत्र गोत्वं तस्यां व्यक्ताविति। एवं तर्हि विशिष्टा व्यक्तिः प्रतीयेत। यदि च विशिष्टा, पूर्वतरं विशेषणम् अवगम्येत। न हि, अप्रतीते विशेषणे विशिष्टं केचन प्रत्येतुमर्हन्ति। इति। अस्तु विशेषणत्वेनाकृतिं वक्ष्यति, विशेष्यत्वेन व्यक्तिं, न हि, आकृतिपदार्थकस्य व्यक्तिर्न पदार्थः, व्यक्तिपदार्थकस्य वा न आकृतिः। उभयमुभयस्य पदार्थः, कस्यचित् किञ्चित् प्राधान्येन विवक्षितं भवति, तेन अत्राकृतिर्गुणभावेन, व्यक्तिः प्रधानभावेन विवक्ष्यते इति।

नैतदेवम्, उभयोरुच्यमानयोर्गुणप्रधानभावः स्यात्, यदि चात्राकृतिः प्रतीयते शब्देन, तदा व्यक्तिरपि पदार्थः इति न शक्यते वदितुम्। कुतः? आकृतिर्हि व्यक्त्या नित्यसंबद्धा, सम्बन्धिन्याञ्च तस्यामवगतायां सम्बन्ध्यन्तरमवगम्यते। तदेतत् आत्मप्रत्यक्षं, यत्, शब्दे उच्चरिते व्यक्तिः, प्रतीयते इति। किं शब्दात् उत आकृतेः? इति विभागो न प्रत्यक्षः। सोऽन्वयव्यतिरेकाभ्यामवगम्यते, अन्तरेणापि शब्दं, य आकृतिमवबुध्येत, अवबुध्येतैवासौ व्यक्तिम्। यस्तु

उच्चरितेऽपि शब्दे मानसादपचारात् कदाचिदाकृतिं नोपलभेत, न जातुचिदसौ इमां व्यक्तिमवगच्छेत । ननु व्यक्तिविशिष्टायाम् आकृतौ वर्त्तेते । व्यक्तिविशिष्टायाञ्चेत् वर्त्तेत, व्यक्त्यन्तरविशिष्टा न प्रतीयेत । तस्मात् शब्द आकृतिप्रत्ययस्य निमित्तम्, आकृतिप्रत्ययो व्यक्तिप्रत्ययस्य इति ।

ननु गुणभूता प्रतीयते इत्युक्तं (८९।१५)। न गुणभावोऽस्मत्पक्षस्य बाधकः, सर्वथा तावत् प्रतीयते, अर्थात गुणभावः प्रधानभावो वा, स्वार्थं चेत् उच्चार्य्येते, प्रधानभूता अथ न स्वार्थं, परार्थमेव । ततो गुणभूता, न तत्र शब्दव्यापारोऽस्ति ।

ननु च दण्डी इति न तावत् दण्डिशब्देन दण्डोऽभिधीयते, अथ च दण्डविशिष्टोऽवगम्यते, एवमिहापि न तावदाकृतिरभिधीयेत, अथ चाकृतिविशिष्टा व्यक्तिर्गम्येत इति नैतत् साधु उच्यते । सत्यं दण्डिशब्देन दण्डो नाभिधीयते नत्वप्रतीते दण्डे दण्डिप्रत्ययोऽस्ति, अस्ति तु दण्डिशब्दैकदेशभूतो दण्डशब्दः, येन दण्डः प्रत्यायितः । तस्मात् साधु एतत्, यत्, प्रतीते विशेषणे विशिष्टः प्रतीयते इति ।

ननु गोशब्दावयवः कश्चिदाकृतेः प्रत्यायकः, अन्यो व्यक्तेः । यत उच्येत, तत आकृतिरवगता । न गोशब्द आकृतिवचनः इति । न च, यथा दण्डिशब्दो न दण्डे प्रयुक्तः, एवं गोशब्दो न आकृतौ । तदर्थमेव निदर्शित (८७।५) केवलाकृत्यभिधानः श्येनशब्दः इति, तदेवमन्वयव्यतिरेकाभ्याम् असति श्येनव्यक्तिसम्बन्धे श्येनशब्दोच्चारणात् आकृतिवचन इति गम्यते । न तु व्रीह्याकृतिसम्बन्

मन्तरेण व्रीहिव्यक्तौ शब्दस्य प्रयोगो दृष्टः। तस्मात् आकृतिवचनः शब्दः इत्येतन्न्यायः।

न क्रिया स्यादिति चेदर्थान्तरे विधानं न द्रव्यमिति चेत् ॥ ३४ ॥ (उ० १)

अथ यदुक्तं न क्रिया सम्भवेत्, व्रीहीन् प्रोक्षति इति (१ पू०)। न द्रव्यशब्दः स्यात् षड् देया इति (२ पू०) ; अन्यदर्शनवचनञ्च न स्यात् अन्यं तद्रूपम् इति (३ पू०)। तत् परिहर्त्तव्यम्।

तदर्थत्वात् प्रयोगस्याविभागः ॥३५॥ (उ० २)

आकृत्यर्थत्वात् शब्दस्य, यस्याः व्यक्तेराकृत्या सम्बन्धः, तत्र प्रयोगः, प्रोक्षणं हि द्रव्यस्य कर्त्तव्यतया श्रूयते, कतमस्य ? यत् यजतिसाधनम्। अपूर्वप्रयुक्तत्वात्तस्य, न आकृतेः, अशक्यत्वात्। तत्र व्रीहिशब्द आकृतिवचनः प्रयुज्यते प्रोक्षणाश्रयविशेषणाय। स हि आकृतिं प्रत्याययिष्यति आकृतिः प्रतीता सती प्रोक्षणाश्रयं विशेष्यति इति, तेनाकृतिवचनं न विरुध्यते इति। एवं षड् देया गावो दक्षिणा इति दक्षिणा द्रव्ये संख्याया प्रयोक्तव्ये गाव इत्याकृतिवचनो विशेषकः। तथा अन्यम् इति विनष्टस्य प्रतिनिधेरन्यत्वसम्बन्धः, तत्र पशुशब्द आकृतिवचनः, आकृत्या विशेष्यति इति। तस्माद्गौरश्वः इत्येवमादयः शब्दाः आकृतेरभिधायका इति सिद्धम्।

(इति आकृतिशक्ताधिकरणम् । १अ० ३पा० १०अ०)।

इति श्रीशबरस्वामिकृतौ मीमांसाभाष्ये प्रथमाध्यायस्य तृतीयः पादः। स्मृतिपादोऽयम्।

चतुर्थ पादः ।

अथ उद्भिदादिशब्दानां यागनामताधिकरणम् ।

उक्तं समाम्नायैदमर्थ्यं तस्मात् सर्वं तदर्थं स्यात् ॥ १ ॥ (पू०)

उद्भिदा यजेत बलभिदा यजेत अभिजिता यजेत विश्वजिता यजेत इति समामनन्ति । तत्र सन्देहः, किं उद्भिदादयो गुणविधयः, आहोस्वित् कर्म्मनामधेयानि ? इति । कुतः संशयः ? उभयथाऽपि प्रतिभातो वाक्यात्, उद्भिदा इत्येष शब्दो यजेत इत्यनेन सम्बध्यते, स किं वैयधिकरण्येन सम्बन्धमुपैति, उद्भिदा द्रव्येण यागमभिनिर्वर्त्तयेदिति, उत सामानाधिकरण्येन, उद्भिदा यागेन यजेत इति द्वेधाऽपि एतस्मिन् प्रतिभाति वाक्ये, सम्भवति संशयः ।

किं तावत् प्राप्तम् ? उक्तमस्माभिः, समाम्नायस्यैदमर्थ्यम्, कश्चिदस्य भागो विधिः, योऽविदितमर्थं वेद[illegible], यथा सोमेन यजेत इति । कश्चिदर्थवादः, यः प्ररोचयन् विधिं स्तौति, यथा वायुर्वै चेपिष्ठा देवता इति । कश्चिन्मन्त्रः, यो विहितमर्थं प्रयोगकाले प्रकाशयति, यथा वर्हिर्देवसदनन्दामि इत्येवमादि । तस्मादुद्भिदादयोऽमीषां प्रयोजनानामन्यस्मै प्रयोजनाय भवेयुः, तत्र तावन्नार्थवादः, वाक्यशेषो हि स भवति विधातव्यस्य । न च मन्त्रः, एवं जातीयकस्य प्रकाशयितव्यस्य अभावात्, परिशेषात् गुणविधिः, उद्भिद्गुणता यागस्य विधीयते ।

कुतः? प्रसिद्धेरनुग्रहात्, गुणविधेरर्थवत्त्वात्, प्रवृत्ति-विशेषकरत्वाच्च। न च, एषां यागार्थता लोकेऽवगम्यते। न च, वेदेन परिभाष्यते। अतो गुणविधयः। यदि गुणविधिः, न तर्हि कर्म्म विधीयते, अविहिते च कर्म्मणि तत्र गुणविधानमनर्थकम्। न इति ब्रूमः, प्रकृतौ ज्योतिष्टोमे गुणविधानमर्थवद्भविष्यति, यदि नामधेयं स्यात्, यावदेव यजेत इति, तावदेव उद्भिदा यजेत इति, न प्रवृत्तौ कश्चिद् गुणविशेषः स्यात्। गुणविधौ च गुणसंयोगात् अभ्यधिकमर्थं विदधतः उद्भिदादयः शब्दा अर्थवन्तो भविष्यन्ति। तस्मात् गुणविधय इत्येवं प्राप्तम्।

एवं प्राप्ते ब्रूमः,

अपि वा नामधेयं स्यात् यदुत्पत्तावपूर्वमविधायकत्वात् ॥ २ ॥ (सि०)

अपि वा इति पक्षो विपरिवर्त्तते। नामधेयं स्यात् इति प्रतिजानीमहे, एवमविहितमर्थं विधास्यति ज्योतिष्टोमात् यागान्तरं श्रुतिश्चैवं यागमभिधास्यति। इतरथा श्रुतिरुद्भिदादीन् वच्यन्ती उद्भिदादिमतो लक्षयेत्। उद्भिदता यागेन कुर्य्यादिति। यागेन कुर्य्यादिति यजेत इत्यस्यार्थः, करणं हि यागः, उद्भिदाद्यपि तृतीयानिर्देशात् करणं, तत्र उद्भिदा यागेन इति कर्म्मनामधेयत्वेन सामानाधिकरण्यसामञ्जस्यं, द्रव्यवचनत्वे मत्वर्थलक्षणया सामानाधिकरण्यं स्यात्। श्रुतिलक्षणाविषये च श्रुतिर्ज्यायसी। तस्मात् कर्म्मनामधेयम्। ननु प्रसिद्धं द्रव्यवचनत्वमपङ्क्

येत, अप्रसिद्धं कर्म्मवचनत्वं प्रतिज्ञायेत। उच्यते, तृतीया निर्देशात् कर्म्मवचनता। कुतः? करणवाचिनो हि प्रातिपदिकात् तृतीया भवन्ति, करणं च यागः, तेन यागवचनमिममनुमास्यामहे।

नैतद्युक्तं, यदि तृतीयानिर्देशे सति उद्भिदादिभ्यः शब्देभ्यो यागे बुद्धिरुत्पद्येत, स्यादेतदेवम्। न हि नो बुद्धिरुत्पद्यते, तस्मात् अयुक्तम्। तृतीयावचनम् अन्यथा नोपपद्यते इति चेत्। कामं नोपपादि, न जातुचित् अनवगम्यमानेऽपि यागवचनो भविष्यति, तस्मात् गुणविधयः। लक्षणेति चेत्, वरं लक्षणा कल्पिता, न यागाभिधानं, लौकिकी हि लक्षणा, हठोऽप्रसिद्धकल्पनेति। अपि च यदि नामधेयं विधीयते, न यागः। अथ यागः, न नामधेयम्। उभयविधाने वाक्यभेदः इति उच्यते, न नामधेयं विधायिष्यते, अनुवादा हि उद्भिदादयः। कुतः प्राप्तिः? इति चेत्। ततोऽभिधीयते, उच्छब्दसामर्थ्यात् भिच्छब्दसामर्थ्याच्च उद्भिच्छब्दः क्रियावचनः, उद्भेदनं प्रकाशनं पशू‥मनेन क्रियते इत्युद्भित् यागः, एवमाभिमुख्येन जयात् अभिजित्, विश्वजयात् विश्वजित्, एवं सर्वत्र। अतः कर्म्मनामधेयम्। यत्त्वप्रवृत्तिविशेषकरोऽनर्थकः इति, नामधेयमपि गुणफलोपबन्धे नार्थवत्। तस्मात् कर्म्मनामधेयान्येवंजातीयकानि इति सिद्धम्।

(इति उद्भिदादिशब्दानां यागनामधेयताधिकरणम्। १अ०। ४पा०। १अ०।)

——

अथ चित्रादिशब्दानां यागनामधेयताधिकरणम् ।

यस्मिन् गुणोपदेशः प्राधानतोऽभिसम्बन्धः ॥ ३ ॥

चित्रया यजेत पशुकामः त्रिवृद्बहिष्पवमानम् पञ्चदशान्याज्यानि सप्तदश पृष्ठानि इत्युदाहरणम् । किं चित्राशब्दः, पवमानशब्दः, आज्यशब्दः, पृष्ठशब्दश्च गुणविधयः, उत कर्मनामधेयानि ? इति संशयः । प्रसिद्धेः अर्थवत्त्वात्, प्रवृत्तिविशेषकरत्वाच्च गुणविधयः । न चैते कर्मणि प्रसिद्धाः, न चामी यौगिकाः । जातिशब्दा ह्येते चित्रा इति च गुणशब्दः । चित्रया यजेत इति च यागानुवादः, विज्ञातत्वात् न यागविधिः । गुणे फलकल्पनायां यजतेर्न विवक्षा, तथा आज्यानि भवन्ति, पृष्ठानि भवन्ति इति च । गुणविधिकल्पनायामपि न लक्षणा । तस्मात् गुणविधयः इत्येवं प्राप्तम् ।

एवं प्राप्ते ब्रूमः, यस्मिन् गुणविधिर्नामधेयम् इति सन्दिग्धे गुणोऽपरः उपदिश्यते, प्रधानेन कर्मणा तस्य सम्बन्धः, कर्मनामधेयम् इत्यर्थः । गुणविधौ हि सति वाक्यं भिद्येत । पुंपशौ प्राप्ते स्त्रीपशुः, पशवः फलम्, चित्रो गुणः इति न शक्यमेकेन वाक्येन विधातुम् । चित्रो गुणो विधीयमानः स्त्रियां विधीयेत, नासावग्नीषोमीये पशुकामे च विधीयेत, सोऽपि नाग्नीषोमीये । तथा पञ्चदशानि आज्यानि भवन्तीति आज्येषु पञ्चदशता । न चाविहितानि स्तोत्रेष्वाज्यानि भवन्ति, न चान्यद्विधायकं वाक्यम्, तच्चैतदाज्यानि विदध्यात्, विहितेषु च पञ्चदशताम् । गम्यते च पञ्चदशताया आज्यानां च

सम्बन्धः। स्तोत्रसम्बन्धश्चाज्यानामविज्ञातः पञ्चदशता-सम्बन्धश्च, द्वावेतावर्थावेकवाक्यस्याशक्यौ विधातुम्। अथ नु कर्म्मनामधेयं, नैष विरोधो भवति, केवलं संख्यासंबन्धस्तदानीं विधीयते। अपि चाज्यानि स्तोत्राणीत्यनेन शब्देन लक्षणयैव गुणो विधीयेत। अतः कर्म्मणां नामधेयानि (वाक्यान्तरैः आज्यैः स्तुवते, पृष्ठैः स्तुवते इत्येवमादिभिर्विहितानाम्)। यत्तु अप्रसिद्धं कर्म्मणां नामधेयम् इति, अवयवप्रसिद्धया आजिगमनादाज्यानि। कथमाजिगमनम्? इति। अर्थवादवचनात्, यदाजिमीयुस्तदाज्यानामाज्यत्वम् इति स्पर्शवचनात् पृष्ठानि। पवमानार्थमन्त्रकत्वाद्बहिःसम्बन्धाच्च बहिष्पवमानम्। दधि मधु पयोघृतं धानास्तण्डुला उदकम् इति नानाविधद्रव्यत्वाच्चित्रा। तस्मादेवंजातीयकानि कर्म्मनामधेयानि इति। अथ कस्मान्न पञ्चदशसंख्याविशिष्टानि आज्यानि स्तोत्रकर्म्मसु विधीयन्ते? विशिष्टानां वाचकस्य शब्दस्याभावात्।

ननु पदद्वयमिदं वाचकं भविष्यति, पञ्चदशान्याज्यानि इति विशिष्टानां, तदेतेषु स्तोत्रेषु विधास्यति। न एतत् पदद्वयमपि विधायकम्, एकमत्र विधायकम्, एकमुद्देशकम्, उभयस्मिन् विधायके परस्परेण सम्बन्धो न स्यात्। अविधायके स्तोत्रसम्बन्धो न विधीयते, न च अत्रैकं पदं विशेषणं प्रति उद्देशकं, स्तोत्रं प्रति विधायकं भवितुमर्हति। वचनव्यक्तिभेदादतोऽयमसमाधिः। (१।४।२अ०)

अथ अग्निहोत्रादिशब्दानां यागनामधेयताधिकरणम्। (तत्प्रख्यन्यायः)

तत्प्रख्यञ्चान्यशास्त्रम् ॥ ४ ॥

अग्निहोत्रं जुहोति स्वर्गकामः इति आघारमाघारयति इति च समामनन्ति। तत्र संशयः, किम् अग्निहोत्रशब्दः आघारशब्दश्च गुणविधी, उत कर्मनामधेये? इति। गुणविधी इति ब्रूमः। कुतः? गम्यते हि अग्नये होत्रमस्मिन् इति, तथा क्षरणसमर्थं द्रव्यं घृतादि आघारमाघारयति इति, प्रसिद्धिरेवमनुग्रहीष्यते। गुणविधिश्च दर्विहोमे, आघारश्चोपांशुयाजे, तत्रैतयोरर्थवत्ता प्रवृत्तिविशेषकरत्वञ्च। न च गुणविधिपक्षे लक्षणा भवति, यथोद्भिदा यजेत इति। अग्निहोत्रे समासेन अवगतं गुणविधानम्। आघारेऽपि आघारं निर्वर्त्तयति इति श्रुत्यैव गुणो विधीयते। तस्मात् गुणविधी इत्येवं प्राप्ते

ब्रूमः, तत्प्रख्यञ्चान्यशास्त्रं, यौ गुणावेताभ्यां वि[illegible]ेते त्याशङ्क्यते, तावन्यत एव अवगतौ, यदग्नये च प्रजापतये व सायं जुहोति इति देवताविधानम्। चतुर्गृहीतं वा [illegible]तद्भूत्तस्याघारमाघार्य्या इति आघारे च द्रव्यविधिः। [illegible]विदितवेदनञ्च विधिः इत्युच्यते, विदितं चात्रान्यतो गुणविधानम्। तस्मान्न गुणविधी, कर्मनामधेये तु सम्भवतः, [illegible]स्मिन्नग्नये होत्रं होमो भवति, तदग्निहोत्रम्। दीर्घ[illegible]ारा क्षरणक्रिया प्रसिद्ध एवाघारः, तस्मात् कर्मनामधेये। [illegible]सिद्धा[illegible]दयशोक्तो[illegible]. (१। ४। १ अ० २अ०)। प्रजा[illegible]तिनिवृत्त्यर्थमग्निविधानं भविष्यति इति चेत्। नैतदेवम्,

अग्निं हि एष विधातुं शक्नोति, न प्रजापतिं प्रतिषेद्धुम्। प्रतिषिध्यमानस्य च प्रजापतेर्विधानमनर्थकं स्यात्। प्रजापतिर्देवता इति गम्यते, गम्यमानं च न शक्यं मिथ्येति कल्पयितुम्। अतोऽयमसमाधिः। उच्यते, आघारमाघारयति इति द्रव्यपरा चोदना, येन द्रव्यं चिकीर्ष्यते इति, द्रव्यं ह्यनया क्रियया चार्य्यते, चारितं च यागं साधयति। तत्कस्य प्रधानस्य कर्म्मणो नामधेयम्? इति। उच्यते, एतदेवाघारणं प्रधानकर्म्म। नन्वस्य द्रव्यदेवतं नास्ति। अस्ति इति ब्रूमः, तस्याघारमाघार्य्या इति आज्यं द्रव्यं, मान्त्रवर्णिकी देवता, इन्द्र ऊर्द्ध्वोऽध्वर इत्याघारमाघारयति इति मन्त्रो हि अभिदधत् कर्म्म, तत्साधनं वा कर्म्मणि समवैति। एष च मन्त्र इन्द्रमभिधातुं शक्नोति, स यदि इन्द्रः तत्साधनं भवेत्, एवम् अनेन मन्त्रेणाघारः शक्यते कर्त्तुम्। तस्मात् इन्द्रो देवता, द्रव्यदेवतासंयुक्तम् आघारणम्। तस्मात् यजतिः, तस्य यजतेर्नामधेयम् इति। (१।४।३अ०)।

अथ श्येनादिशब्दानाम् यागनामधेयताधिकरणम्। (तद्व्यपदेशन्यायः)

तद्व्यपदेशं च ॥ ५ ॥

अथैष श्येनेन अभिचरन्यजेत अथैष सन्दंशेन अभिचरन्यजेत अथैष गवाऽभिचरन्यजेत इति समाम्नायन्ते। तत्र गुणविधिः, कर्म्मनामधेयम् इति सन्देहः। प्रसिद्ध्यादिभिः पूर्वपक्षः, उद्भिदादीनामिव। ते तूद्भिदादयः क्रियानिमित्ताः शक्नुवन्ति यागं वदितुम्। इमे पुनर्जातिनिमित्ता न

मकुर्वन्ति, तेन गुणविधयः इत्येवं प्राप्तम् । एवं प्राप्ते ब्रूमः, तद्व्यपदेशश्च, तेन श्येनादिना (प्रसिद्धेन) यस्य व्यपदेशः, तच्च कर्म्मनामधेयं, श्रुतिर्हि नामधेयत्वे, लक्षणा गुणविधौ । यत्तु जातिशब्दा इमे न यागमभिवदन्ति इति, सादृश्य-व्यपदेशादभिवदिष्यन्ति, एवं हि व्यपदेशो भवति, यथा वै श्येनो निपत्यादत्ते, एवमयं द्विषन्तं भ्रातृव्यं निपत्या-दत्ते, यमभिचरन्ति श्येनेन इति, निपत्यादत्ते इत्यनेन सादृश्येन श्येनशब्दो यागे । यथा सिंहो देवदत्तः इति, तस्मात् कर्म्मनामधेयम् । सन्दंशे सन्दंशेन यथा ददादान-मादत्ते इति, गवि यथा गावो गोपायन्ति इति, तस्मात् सन्दंशशब्दोऽपि कर्म्मनामधेयं, गोशब्दोऽपि । (१।४।४ अ०)

अथ वाजपेयादिशब्दानां नामधेयताधिकरणम् ।

नामधेये गुणश्रुतेः स्याद्विधानम् इति चेत्॥६॥ (पू०)

वाजपेयेन स्वाराज्यकामो यजेत इति श्रूयते । तत्र किं गुणविधिः, कर्मनामधेयम् इति सन्देहः । एवं चेत् सन्देहः, दृश्यते गुणविधिः न सन्देहः श्रूयते हि गुणः, सो-ऽवगम्यमानो न शक्यो नास्ति इति वदितुं, तस्मात् गुण-विधिः ।

तुल्यत्वात् क्रिययोर्न ॥ ७ ॥ (सि०)

नैतदेवं, तुल्ये हि इमे क्रिये स्यातां, या च वाजपेय-क्रिया, या च दर्शपूर्णमासक्रिया, उभयत्र दार्शपौर्णमासिकी

विंध्यन्तः स्यात्, तथा च दीक्षाणामुपसदाञ्च दर्शनं नावकल्पेत। सप्तदशदीक्षो वाजपेयः इति, सप्तदशोपसत्को वाजपेयः इति।

अथ वा तुल्यत्वात् क्रिययोर्न इति यदि न गुणविधिः. ततस्तुल्यैषा वाजपेयक्रिया ज्योतिष्टोमक्रियया। तत्र दीक्षाणामुपसदाञ्च दर्शनमुपपन्नम्। तस्मात् कर्म्मनामधेयमिति, लिङ्गं त्वेतत्प्राप्तिः पुनरुत्तरसूत्रेण।

ऐकशब्द्ये परार्थवत् ॥ ८ ॥ (सि०यु०)

यदि गुणविधिः स्यात्, स्वार्थवत् परार्थवच्चाभिधानं विप्रतिषिध्येत यजेतेत्यस्य शब्दस्य। यदि स्वाराज्यकामो यजेत इति स्वाराज्यकामस्य यागं विधातुं स्वार्थमुच्यते, न तर्हि वाजपेयेन गुणेन संबद्धं परार्थमनूद्येत। यागेन वाजपेयगुणकेन इति भिद्येत हि तथा वाक्यम्। ननु द्वे एवैते वाक्ये प्रत्यक्षमुपलभामहे, स्वाराज्यकामो यजेत इत्येतदेकं प्रत्यक्षं पदद्वयं, यजेत वाजपेयेन इत्येतदपि प्रत्यक्षमेव। नैतदेवम्, एवं सति चत्वारि पदान्युपलभेमहि, त्रीणि चैतान्युलभ्यन्ते। उच्यते, यजेत इत्येतदुभाभ्यां संभंत्स्यते। कथं सकृदुच्चारितं संबन्धमुभाभ्यामेष्यति? इति। रूपाभेदात्, ईदृशमेवास्य रूपं स्वाराज्यकामेन संबध्यमानस्य, ईदृशमेव वाजपेयेन, अतः तन्त्रेणोभाभ्यां संभंत्स्यते इति। नैतदस्ति, ईदृशेनैव रूपेण इति यद्यज्ञातः, ततो विधिः, यदि ज्ञातः, ततोऽनुवादः, न च ज्ञातोऽज्ञातश्च युगपत् सम्भवति इति। आह, यदिद-

मुक्तं गुणविधिपक्षेऽनुवादो यजेत इति। यद्ययमनुवादः, केन इदानीं गुणो विधीयते। वाजपेयशब्देन इति भावोचः, न ह्याख्यातमन्तरेण कृत्यं वा नाम शब्दार्थस्य व्यापारो विधीयते। यस्मादाख्यातशब्दो यजेत इति, सोऽनुवादः इत्युक्तम्। केन इदानीं तस्य व्यापारो विधीयते? अतः स्वाराज्यकामं गुणं च प्रति यजेत इति विधिः। तस्मादुभाभ्यां संबध्यते इति। यद्युभयत्र विधिः वाजपेयो न स्वाराज्यकामस्य यागेन संबध्येत। द्वे ह्येते तदा वाक्ये, न स्वाराज्यकामस्य यागेन सह गुणविधेरेकवाक्यता। प्रकरणात् संबन्धः स्वाराज्यकामस्य यागेन इति चेत्, न, वाक्येन यागमात्रे विधानात्। अस्तु यागमात्रेण संबन्धः इति चेत्, न, स्वाराज्यकामस्य यागेन सह एकवाक्यताया गम्यमानत्वात्, तदेवं प्रकरणस्य वाक्यस्य च बाधो युज्यते, यदि कर्मनामधेयं, गुणविधिपक्षे हि सर्वे इमे वाक्यभेदादयो दोषाः प्रादुर्भवेयुः। तस्मात् कर्मनामधेयं वाजपेयशब्दः इति सिद्धम्। (१।४।५ अ०)

अथाग्नेयादीनामननामताधिकरणम्।

तद्गुणास्तु विधीयेरन्नविभागाद्विधानार्थे न चेदन्येन शिष्टाः॥ ८॥

यथाग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्यायां पौर्णमास्यां चाच्युतो भवति इत्येवमादयः श्रूयन्ते। तत्र सन्देहः, किम् आग्ने-

योऽग्नीषोमीयः इत्येवमादयो गुणविधयः, कर्मनामधेयानि। इति। किं तावत् प्राप्तम्। गुणविधौ सत्यनेको गुणो विधीयेत, अग्निपुरोडाशाष्टाकपालाः इति, तस्मान्न गुणविधयः इत्येवं प्राप्ते

ब्रूमः, तत्र कर्म, गुणाश्चास्य विधीयेरन्, अविभक्ता हि ते कर्मणो विधानार्थे तद्धितान्ते शब्दे। तत्र हि अष्टाकपालस्याग्नेयता विधीयते, स एष एवमाग्नेयो भवति, यद्यग्नये सङ्कल्प्य दीयते, तेनायम् अनेन प्रकारेण यागो विहितो भवति, स एवंविधीयमानो न शक्यतेऽग्निमष्टाकपालं चाविधाय विधातुम्, सम्बन्धो हि विधीयमानो न शक्यते सम्बन्धिनावविधाय विहित इति वक्तुम्। तस्मात् गुणविधयः, अष्टसु कपालेषु संस्क्रियमाणो व्रीहिमयो यवमयो वा पुरोडाश एव भवति, सोऽनुवादः, सिद्धश्चाष्टाकपाल उच्यते, कपालेषु श्रययति इति वचनात् नान्येन अर्पितं गृह्णन्ति, तेनास्मिन् पक्षे न वाक्यभेदो भवति, न चेदन्येन शिष्टाः। यत्र पुनरन्येन वचनेन शिष्टा गुणा भवन्ति, भवति तत्र नामधेयं, यथा अग्निहोत्रं जुहोति इति। (१।४। ६अ०)

अथ बर्हिरादिशब्दानां जातिवाचिताधिकरणम्।

बर्हिराज्ययोरसंस्कारे शब्दलाभादतच्छब्दः ॥१०॥

बर्हिराज्ययोः पुरोडाशे च सन्देहः, किमेते संस्कारशब्दाः, उत जातिशब्दाः? इति। संस्कारशब्दाः इति ब्रूमः,

संस्कृतेषु द्रव्येषु बर्हिःशब्दमुपचरन्ति सर्वत्र, नासंस्कृतेषु, संस्कृते च घृते आज्यशब्दं, तथा संस्कृते पिष्टे पुरोडाशशब्दम्। ननु असंस्कृतेऽपि कस्मिंश्चिद्देशे उपचर्य्यते, यथा बर्हिरादाय गावो गताः इति भवन्ति वक्तारः। तथा आज्यं क्रय्यम् इति, पुरोडाशेन मे माता प्रहेलकं ददाति इति। सादृश्यान्तेषु प्रयोगः यथोपशये यूपशब्दः। कुतः एतत्? यत एकदेशे हि शब्दप्रयोगः, तस्मात् संस्कारशब्दाः इत्येवं प्राप्तम्।

एवं प्राप्ते ब्रूमः, बर्हिरादिष्वसंस्कृतेष्वपि शब्दलाभात् न संस्कारशब्दाः। ननु उक्तं सादृश्यादेकदेशे भविष्यन्ति। तत्र, प्रसिद्धे हि संस्कारशब्दत्वे सादृश्यात् इति शक्यते वक्तुम्, तच्चाप्रसिद्धम्। कथम्? बर्हिरादिशब्दैरुद्दिश्य संस्कारा विधीयन्ते, तेन सत्सु शब्देषु संस्कारैर्भवितव्यं, सति च संस्कारे शब्दलाभः इति इतरेतराश्रयं भवति। न च, अविहिताः संस्कारा भवन्ति। यानालोच्य लोकः प्रयुञ्जीत। तस्मान्न लोकाः संस्कृतेषु बर्हिरादीन् प्रयुञ्जते, तत एकदेशेऽपि जातिनिमित्ता दृष्टाः सर्वत्र जातिनिमित्ता भवितुम् अर्हन्ति। न च, अलौकिकानां सतां वेदादेव पूर्वोत्तरपदसम्बन्धमनपेक्ष्य शक्यतेऽर्थोऽध्यवसातुम्। पूर्वोत्तरपदे अनर्थके माभूताम् इत्येवं स परिकल्पयेत, अशक्यस्त्वनवगम्यमानः परिकल्पयितुम्, अर्थवती च ते पदे पूर्वोत्तरे लौकिकेनासंस्कृतप्रयोगेन भविष्यतः। तस्मात् जातिशब्दा एवंजातीयकाः। प्रयोजनं, बर्हिषा यूपावटमवस्तृणाति इति संस्कृतैरेव स्तरितव्यं, यदि पूर्वः पक्षः, विपरीतं सिद्धान्ते। (१।४। ७अ०)

प्रोक्षण्यादिपदानां यौगिकताधिकरणम् ।

प्रोक्षणीष्वर्थसंयोगात् ॥ ११ ॥

प्रोक्षणीरासादय: इति श्रूयते । तत्र प्रोक्षणीशब्दं प्रति सन्देह:, किं संस्कारनिमित्त:, उत जातिनिमित्त:, उत यौगिक: ? इति । तत्र संस्कारेषु सत्सु दर्शनात् संस्कारशब्दतायामवगम्यमानायाम् असंस्कृते शब्दलाभाज्जातिशब्द:, असंस्कृतास्वेवाप्सु प्रोक्षणीभिरुद्देजिता: स्म: इति कस्मिंश्चिद्देशे भवन्ति वक्तार:, तेन जातिशब्द: इति प्राप्ते।

यौगिक: इत्युच्यते । कुत: ? अर्थसंयोगात् । प्रोक्षण्य: इत्युपसर्गधातुप्रत्ययसमुदायस्य जातिनिमित्तता प्रयोगादनुमीयते, सेचनसंयोगात्तूपसर्गधातुकरणप्रत्ययसहितोऽप्सु प्रवर्त्तते इति प्रसिद्धिरनुगृहीता भविष्यति । यदाऽन्यदपि सेचनं प्रोक्षणशब्देन उच्यते, तदा तत्संयोगादेवाप्सु भविष्यति इति समुदायार्थ: कल्पयितुं शक्यते । तस्मात् यौगिक: । प्रयोजनं, घृतं प्रोक्षणं भवतीति । यदि संस्कारशब्द:, प्रोक्षणीरासादय इति प्रैष: । यदि जातिशब्द:, घृतमासादय इति । यदि यौगिक:, प्रोक्षणमिति । (१।४।८अ:

अथ निर्मन्थ्याशब्दस्य यौगिकत्वाधिकरणम् ।

तथा निर्मन्थ्ये ॥ १२ ॥

निर्मन्थ्येनेष्टका: पचन्ति इति संस्कृते दर्शनात् संस्कारशब्दो निर्मन्थ्य: इति असंस्कारेऽपि दृश्यते, निर्मन्थ्यमानय, ओदनं पक्ष्याम: इति, निर्मन्थनयोगात् पूर्ववत् यौ-

गिकः इति संस्थितम् । प्रयोजनं, संस्कारनिमित्ते संस्कृतेन इष्टकाः पक्तव्याः, जातिशब्दे यथोपपन्नेन, यौगिके अचिरनिर्मथितेन यथा नावनीतेन, भुङ्क्ते इत्यचिरनिर्वृत्तेन इति गम्यते । (१।४।८ अ०)

अथ वैश्वदेवादिशब्दानां नामधेयताधिकरणम् ।

वैश्वदेवे विकल्प इति चेत् ॥ १३ ॥ (पू०१)

चातुर्मास्येषु प्रथमे पर्वणि वैश्वदेवे सन्देहः, वैश्वदेवेन यजेत इति किं वैश्वदेवशब्दो गुणविधिः, उत कर्मनामधेयम् ? इति । इति यदि सन्देहो न सन्देहः, वैश्वदेवे विकल्पः, गुणविधिर्वैश्वदेवशब्दः, गम्यते हि गुणविधानं, विश्वे देवा विधीयन्ते आग्नेयादिषु यागेषु, तत्राग्न्यादीनां विश्वैर्देवैर्विकल्पः, एवं प्रसिद्धिरर्थवती भविष्यति ।

न वा, प्रकरणात् प्रत्यक्षविधानाच्च न हि प्रकरणं द्रव्यस्य ॥ १४ ॥ (सि०)

नैतदेवम्, प्रत्यक्षश्रुतिविहिता अग्न्यादयः तेषां यागानां, विश्वे देवा वाक्येन, प्रकरणात्तेनैव नाम्नेन इति गम्यते । न च इयं विषमशिष्टो विकल्पो भवितुमर्हति, न हि प्रकरणं श्रुतस्य द्रव्यस्य बाधने समर्थम् । तस्मात् कर्म्मनामधेयम् ।

मिथश्चानर्थसम्बन्धः ॥ १५ ॥ (आ०नि०)

अथोच्येत, वैश्वदेवः इत्यनेन शब्देन प्रत्यक्षम् अग्न्या-

द्गुणविशिष्टो यागगणो लक्ष्यते, वैश्वदेवी हि तत्रामिक्षा समवैति। यदि वैश्वदेवशब्देन यागगणो लक्ष्यते, न तर्हि विश्वे देवा विधीयन्ते, कथं सकृदुच्चरितो वैश्वदेवशब्दो यागगणं लक्षयिष्यति, विश्वांश्च देवान्विधास्यति ? इति नाश वैश्वदेवशब्दस्य विश्वैर्देवैर्मिथ:संबन्धो घटते। तस्मात् कर्म-नामधेयमेव, न गुणविधिः इति।

परार्थत्वात् गुणानाम् ॥ १६ ॥ (सि०यु०)

परार्थाश्च गुणा: ते न शक्नुवन्ति प्रधानमावर्त्तयितुम्, तेन सकृद्यागः कर्तव्यः, न गुणानुरोधेनावर्त्तितुमर्हति। सम्प्रतिपन्नदेवतत्वाच्च न विरोधः, तत्रैकस्याम्प्रधानाहुतौ विंशदाहुतयो हूयन्ते इति त्रिंशत्संख्यासम्पत्तिराहवनीयाहुतीनां न अवकल्पते। तस्मात् कर्मनामधेयमिति सिद्धम्। (१।४।१० अ०)

वैश्वानरेऽष्टत्वाद्यर्थवादताधिकरणम्।

पूर्ववन्तोऽविधानार्थास्तत्सामर्थ्यं समाम्नाये ॥ १७ ॥ (पू०)

वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत् पुत्रे जाते इति श्रूयते, तत्र यदष्टाकपालो भवति गायत्र्यैवैनं ब्रह्मवर्चसेन पुनाति इत्येवमादयः कपालविकल्पा: श्रूयन्ते। तेषु सन्देहः, किमष्टत्वादयो गुणविधयः, उतार्थवादा: ? इति। तत्र गुणविधयः इत्येव ब्रूमः। कथम् ? ये हि पूर्ववन्तो (विदितपूर्व-

र्थमभिवदन्ति) ते अविधानार्थाः, तदेतत् अस्य वाक्यस्य समाम्नाये सामर्थ्यं, यदविहितपूर्वकाभिधानम्। किं तत्? विधानसामर्थ्यम्। एवमविहितमर्थं विधास्यति, इतरथा अर्थवादाः सन्तोऽनर्थकाः स्युः। न च, द्वादशकपालस्य शेषभावमुपगन्तुमर्हति। प्रत्यक्षा ह्यष्टानां कपालानां स्तुतिः, परोक्षा द्वादशानाम्, प्रत्यक्षाभावे च परोक्षा स्यात्। तस्मात् गुणविधयः॥

गुणस्य तु विधानार्थेतद्गुणाः प्रयोगे स्युरनर्थका न हि तं प्रत्यर्थवत्ताऽस्ति॥ १८॥ (सि०)

नैतदस्ति गुणविधयः इति, गुणस्य विधानार्था एते सन्तः पुरोडाशस्य कपालेषु संख्यां विदध्युः, न शक्नुवन्ति यागप्रयोगस्य विधातुम्, द्वादशकपालता हि यागस्य वाक्येन, अष्टाकपालादयः प्रकरणेन, तेन ते यागे न भविष्यन्ति। अपि च अष्टत्वादयः पुरोडाशेनैकवाक्यभूताः प्रकरणं वाधित्वा न यागस्य भविष्यन्ति। यागासम्बन्धे च अनर्थकाः, पुरोडाशसम्बन्धे फलाभावात्। अर्थवादत्वेन तु वैश्वानरयागस्य स्तुतिरुपपद्यते। तस्मात् अर्थवादाः इति।

तच्छेषो नोपपद्यते॥ १९॥ (उ० आभासः)

इति यदुक्तं, तत्परिहर्त्तव्यम् इत्याभाषान्तं सूत्रम्।

अविभागाद्विधानार्थे स्तुत्यर्थेनोपपद्येरन्॥२०॥(उ०)

यदा तु अष्टाकपालादिप्ररोचनार्था अनर्थकाः इत्यवगतं, तदा लक्षणया द्वादशकपालस्य स्तुतिर्वैश्वानरयाग-

प्ररोचनार्थी भविष्यति। सन्ति हि द्वादशसंख्यायामष्टत्वादयसंख्याविशेषा अविभक्ताः, अतो द्वादशकपालस्य स्तुत्यर्थत्वेनावयवस्तुतिरुपपद्यते। यथा शोभनमस्य चक्रस्य नेमितुम्बारं, शोभनमस्याः सेनायाः हस्त्यश्वरथपादातमिति। तस्मात् उपपन्ना स्तुतिः इति।

कारणं स्यात्? इति चेत्॥ २१॥ (आ०)

इति चेत् भवान् पश्यति, अर्थवादाः इति, कारणमष्टत्वादीनां ब्रह्मवर्चसादि कस्मान्न भवति? ब्रह्मवर्चसकामस्याष्टाकपालः, एवमुत्तरेषु यथाकामम्। किमेवं भविष्यति? पुरोडाशस्य गुणविधानेऽप्यानर्थक्यं न भविष्यति, न च लक्षणया द्वादशकपालस्य स्तुतिः कल्पिता भविष्यति। तस्मात् कामेभ्यो विधयो भविष्यन्ति।

आनर्थक्यादकारणं कर्तुर्हि कारणानि गुणार्थो हि विधीयते॥ २२॥ (आ०नि०)

यदि कामाय विधयः, भिन्नानि वाक्यानि भवेयुः। एकं चेदं वाक्यं वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत् पुत्रे जाते इत्येवमुपक्रान्तं, यत् द्वादशकपालो भवति, जगत्यैवास्मिन्पशून् दधाति, यस्मिन् जाते एतां इष्टिं निर्वपति, पूत एव स तेजस्व्यन्नाद इन्द्रियावी पशुमान् भवति इत्येवमन्तम्। तस्य मध्येऽष्टत्वादयः श्रूयमाणाः यदि न संबध्येरन् ततो वाक्यान्तराणि भवेयुः। कर्तुर्हि कारणानि पूतत्वादीनि भवेयुः। स एष गुणार्थोऽत्र विधीयते वैश्वानरयागे पूत एव इत्येवमादिः। तेन चैतेऽष्टत्वादयः साक्षाद्वे तुत्वेन संब-

श्यन्ते, यस्मात् गायत्र्यैवैनं ब्रह्मवर्चसेन पुनाति, तेन पूत एव सः। यस्मात्त्रिवृतैवाऽस्मिं स्तेजो दधाति, तेन तेजस्वी। यस्मात् विराजैवास्मिन्नन्नाद्यं दधाति, तेनान्नादः। यस्मात्त्रिष्टुभैवाऽस्मिन् इन्द्रियं दधाति, तेन इन्द्रियावी। यस्माज्जगत्यैवाऽस्मिन्पशून्दधाति, तेन पशुमान् इति। ततः कामाय विधयोऽसम्भवन्तो यद्यर्थवादा अपि न भवेयुः, आनर्थक्यमेवैषां स्यात्। तस्मात् अकारणं ब्रह्मवर्चसत्वादयोऽष्टत्वादीनाम् तस्मादष्टत्वादयोऽर्थवादाः इति। (१।४ ११ अ०)

अथ यजमानशब्दस्य प्रस्तरादिस्तुत्यर्थताधिकरणम्।

तत्सिद्धिः ॥ २३ ॥

यजमानः प्रस्तरः यजमान एककपालः इत्यादि समाम्नायते। तत्र सन्देहः, किं यजमानः प्रस्तरः इत्येष गुणविधिः, किमर्थवादः? इति। तथा यजमान एककपालः इति। किं तावत् प्राप्तम्? गुणविधिः इति। किमेवं भविष्यति? एवम् अपूर्वमर्थं विधास्यति। इतरथाऽर्थवादोऽनर्थकः स्यात्। अर्थवत्त्वञ्च न्याय्यं, तस्मात् विधिः।

नैतदेवं, यदि विधिः स्यात्, प्रस्तरकार्ये यजमानो नियम्येत, यजमानकार्ये वा प्रस्तरः। प्रस्तरे जुहूमासादयति, सर्वा वा स्रुवः इति यजमाने जुहूरासाद्येत। सर्वा वा स्रुवः इति। तथा सति न याजमानं शक्यते कर्तुम्, दृश्यतो ब्रह्मयजमानावासाते कर्मणः क्रियमाणस्य इति।

न च प्रस्तरो याजमानं शक्नोति कर्तुम्। तथा, यदि यजमान एककपालकार्य्ये विनियुज्येत, सर्वहुतः क्रियेत। तत्र सर्वतन्त्रपरिलोपः स्यात्। न च, एककपालो याजमानं शक्नोति कर्तुम्। तस्मान्न विधिः। विध्यन्तरं चास्ति, प्रस्तरमुत्तरं बर्हिषः सादयति, एककपालं सर्वहुतं करोति इति। तस्मादपि न विधिः। किं तर्हि ? अर्थवादः, यजमानो स्तूयत एव प्रस्तरः, एककपालः इति च।

कथं पुनरनयोः सामानाधिकरण्यं स्तूयते ? न हि प्रस्तर एककपालो वा यजमानः, न च यजमानः एकस्मिन् कपाले संस्कृतः पुरोडाशः, प्रथमो वा कुशमुष्टिर्लूनः। कथं परशब्दः परत्र वर्त्तते ? किमर्थं वा स्तूयमानस्य सङ्कीर्त्तनम् ? इति।

उच्यते, स्तूयमानः सङ्कीर्त्यते स्तोतुम्, प्रस्तर उत्तरो बर्हिषः सादयितव्यो यजमानत्वात्। तथा यजमान एककपालः सर्वहुतः कर्त्तव्यः, स्वर्गं आहवनीयस्तत्र प्रतिष्ठापितो भवति इति।

कथं परत्र वर्त्तते परशब्दः ? इति। गुणवादस्तु, गुणाद्देष वादः। कथमगुणवचनो गुणं ब्रूयात् ? स्वार्थभिधानेन इति ब्रूमः, सर्वे एवैते गौणाः शब्दाः न स्वार्थं हित्वा गुणेषु वर्त्तन्ते। प्रसिद्धहानिर्हि तथा स्यात्, अप्रसिद्धकल्पना च। न च सर्वे गुणसमुदायवचनाः, गुणहीनेऽपि तच्छब्ददर्शनात्। अप्रसह्यकार्य्येपि हि कदाचिद्रोगेणोपहतः सिंहः पुनः सिंह एव। समुदायवाची च नावयवे प्रवर्त्तितुमर्हति, सर्वसिंहव्यक्तिषु यत् सामान्यं तद्वचनः शब्दः इति स्थितो

न्यायः प्रत्युप्रियेत। न च, असति सिंहे परिकल्पनया प्रवर्त्तेत। कल्पनाया अप्रमाणत्वात्। कथं नु स्वार्थाभिधानेन प्रत्ययव्यवस्था? इति चेत्। अर्थसम्बन्धात्, सिंहः इति निर्ज्ञाते प्रसह्यकारिता तत्र प्रायेण इति प्रसह्यकारी इति गम्यते, अर्थप्रत्ययसामर्थ्यात्। यो हि मन्यते, प्रसह्यकारित्वं प्रत्याययेयम् इति, स यदि सिंहशब्दमुच्चारयति, सिद्धमस्याभिप्रेतं, सिंहार्थः प्रतीतः प्रसह्यकारी इति सम्बन्धादितरमर्थं प्रत्याययति। एवं स्वार्थाभिधानेन तद्गुणसम्बन्धः प्रतीयते।

इह तु यजमानः प्रस्तरः, यजमान एककपालः इति कीदृशो गुणसम्बन्धः प्रतीयते? तस्मिन्निकरः इति, सर्वो ह्यात्मनः कार्य्यसिद्धिं करोति, अन्योऽपि यः तस्य कार्य्यसिद्धिं करोति, स तस्मिन् उच्चरिते हृदयमागच्छति, यथा राजा पत्तिगणकः इति, पत्तिगणको राज्ञः कार्यं साधयति, स राजशब्दे उच्चरिते प्रतीयते, एवमिहापि यजमानकार्यं प्रस्तरैककपालौ साधयतः, तौ यजमाने प्रतीते प्रतीयेते, तस्मात्तौ यजमानशब्देन प्रत्याय्येते। कथम्? स्रुतौ स्यातां बर्हिष उपरिसादने सर्वहोमे च इति। तस्मादेवंजातीयका अर्थवादा न विधयः इति। (१।४।१२ अ०)।

अथार्थे यादिशब्दानां ब्राह्मणादिसु पर्यताधिकरणम्

जातिः ॥ २४ ॥

आग्नेयो वै ब्राह्मणः, ऐन्द्रो राजन्यः, वैश्यो वैश्वदेवः

इत्येवमादयः श्रूयन्ते। तत्र किं गुणविधयः, अर्थवादाः? इति सन्देहः। गुणविधयः इति ब्रूमः, एवमपूर्वमर्थं विधास्यन्ति, इतरथा अर्थवादाः सन्तोऽनर्थका स्युः। न विधिः, विध्यन्तरस्य भावात्, तस्मात् संवादः, तस्य संकीर्त्तनं विधिस्तुत्यर्थम्। अनाग्नेयादिषु आग्नेयादिशब्दाः केन प्रकारेण? गुणवादेन। को गुणवादः? अग्निसम्बन्धः। कथम्। एकजातीयकत्वात्। किमेकजातीयकत्वम्? प्रजापतिरकामयत, प्रजाः सृजेयम् इति, स मुखतस्त्रिवृतं निरमिमीत, तमग्निर्देवता अन्वसृज्यत, गायत्रीच्छन्दः, रथन्तरं साम, ब्राह्मणो मनुष्याणाम्, अजः पशूनाम्। तस्मात्ते मुख्याः, मुखतो हि असृज्यन्त। उरसो बाहुभ्यां पञ्चदशं निरमिमीत, तं इन्द्रो देवताऽन्वसृज्यत, त्रिष्टुप्छन्दः, बृहत् साम, राजन्यो मनुष्याणाम् अविः पशूनाम्। तस्मात्ते वीर्य्यवन्तः, वीर्य्याद्धि असृज्यन्त। ऊरुभ्यां मध्यतः सप्तदशं निरमिमीत, तं विश्वेदेवा देवता अन्वसृज्यन्त, जगती छन्दः, वैरूपं साम, वैश्यो मनुष्याणाम्, गावः पशूनाम् एवमुक्ते सति एकस्मिन्नेवंजातीयके विज्ञाते अन्योऽपि तज्जातीयको हृदयमागच्छति। तस्मादर्थवादशब्दाः। (१।४। १३ अ०)।

अथ यूपादिशब्दानां यजमानस्तुत्यर्थताधिकरणम्।

सारूप्यात् ॥ २५ ॥

यजमानो यूपः, आदित्यो यूपः इत्यादि श्रूयते। तत्र

गुणविधिः, अर्थवादः ? इति सन्देहः । अर्थवत्त्वात् गुणविधिः । अशक्यत्वात् यूपकार्य्यसाधने यजमानस्य, यजमानकार्यसाधने वा यूपस्य, विध्यन्तरभावाच्च न विधिः, विधिस्तुत्यर्थं संवादः । गुणवादात् सामानाधिकरण्यम् । को गुणः ? सारूप्यम् । किं सारूप्यम् ? ऊर्द्ध्वता, तेजस्विता च । तस्मादेवंजातीयका अर्थवादाः । (१।४। १४ग०) ।

अथापश्वादिशब्दानां गवादिप्रशंसार्थताधिकरणम् ।

प्रशंसा ॥ २६ ॥

अपशवो वा अन्ये गोऽश्वेभ्यः पशवो गो अश्वाः, अयज्ञो वा एष योऽसामा, असत्रं वा एतत् यदच्छन्दोमम् इति श्रूयते । तत्र विध्यर्थवादसन्देहे अर्थवत्त्वाद्विधयः इति प्राप्ते, अभिधीयते, यदि विधयो भवेयुः । गोअश्वा एव पशवः स्युः, सामवानेव यज्ञः, छन्दोमवदेव सत्रम् । अन्येषां पशूनां, यज्ञानां, सत्राणां चोत्पत्तिरनर्थिका स्यात् । विध्यन्तरञ्च नावकल्पेत । अतः स्तुत्यर्थं संवादः, गोऽश्वान् प्रशंसितुमन्येषां पशूनां निन्दा, सामवतः प्रशंसितुमसाम्नां निन्दा, छन्दोमवन्ति प्रशंसितुमच्छन्दोमकानि निन्द्यन्ते । यथा, यत् अघृतम्, अभोजनं तत् । यन्मलिनम् अवासस्तत् इति । (१ । ४ । १५ग०) ।

अथ बाहुल्येन व्यपदेशाधिकरणम् । (भूमाधिकरणम्) ।

भूमा ॥ २७ ॥

सृष्टीरुपदधाति इति श्रूयते । तत्र गुणविधिः, अर्थ

वादः ? इति सन्देहे अपूर्वत्वात् विधिः, इति प्राप्ते उच्यते, यदि विधिः, सृष्टिमन्त्रका उपदधातीष्टकाः इत्यर्थः तत्र न इष्टकानां विशेषः कश्चिदाश्रीयते, एवंरूपाः सृष्टिमन्त्रकाः, नैवंरूपाः इति। तत्र सर्वासां सृष्टिलिङ्गा मन्त्राः प्राप्नुयुः। अन्येषामसंयुक्तानां मन्त्राणामानर्थक्यं स्यात्। तस्मात् अनुवादः, मन्त्रसमाम्नानात् प्राप्तानामुपधाने मन्त्राणाम्। सृष्टीनां संकीर्त्तनं सर्जनार्थवादार्थम्। अपि च विधित्वे लक्षणा एकया सुवते इत्यत्र या असृष्टयस्ता लक्षयेत्। ननु अनुवादेऽपि लक्षणा। नानुवादपक्षे लक्षणायां दोषः। कथन्तु असृष्टिषु सृष्टिषु च सृष्टिशब्दः इति। भूम्ना, बहव-स्तत्र सृष्टिलिङ्गा मन्त्राः, अल्पशो विलिङ्गाः इति। (१।४ १६ अ०)।

अथ प्राणभृदादिशब्दानां स्तुत्यर्थताधिकरणम्।

लिङ्गसमवायात् ॥२८॥

प्राणभृत उपदधाति, आज्यानीरुपदधाति इति, विधित्वे प्राणभृन्मन्त्रकासूपधीयमानासु विलिङ्गानां मन्त्राणामानर्थक्यम्। तस्मात् अनुवादः। लिङ्गसमवायात् परशब्दः परत्र वर्त्तते। यथा, छत्रिणो गच्छन्ति इति, एकेन छत्रिणा सर्वे लक्ष्यन्ते। न च अयं प्राणभृच्छब्दः सृष्टिशब्दश्च जहत्स्वार्थं मन्त्रगणं लक्षयेत्, यद्गणे च सृष्टिप्राणभृच्छब्दौ समवेतौ, तावपि परिगृह्येते। यथा, छत्रिशब्देन स्वार्थलक्षणार्थेन सोऽपि छत्री गृह्यते इति। (१।४।१७अ०)

अथ वाक्यशेषेण सन्दिग्धार्थनिरूपणाधिकरणम् ।

सन्दिग्धेषु वाक्यशेषात् ॥ २८ ॥

अक्ताः शर्करा उपदधाति, तेजो वै घृतम् इति श्रूयते । तत्र सन्देहः, किं घृततैलवसानामन्यतमेन द्रव्येणाक्तनीयाः शर्कराः, उत घृतेनैव ? इति । कथं सन्देहः ? अञ्जनसामान्येन वाक्यस्योपक्रमः, घृतेन विशेषेण निगमनं, यथोपक्रमं निगमयितव्यम् एकस्मिन् वाक्ये । तत्र यदा सामान्यमादौ विशेषोपलक्षणार्थं विवक्ष्यते, यदा निगमने विशेषः सामान्यलक्षणार्थः ? तदारम्भनिगमनयोः किं समञ्जसम् ? इति संशयः । एवं सन्दिग्धेषु उपक्रमे सामान्यवचने विरोधाभावात् न विशेषः परिकल्प्यः, निगमने तु उपजातः सामान्यप्रत्ययः इति विरोधात् लक्षणार्थं घृतवचनम् । यथा वृष्टिष्ववृष्टिषु च वृष्टिशब्दः, एवं घृतमघृतं च घृतम् इत्युच्यते ।

सन्दिग्धेषु एवं प्राप्ते ब्रूमः, सामान्यवचनेन विशेषाधित्सया उपक्रमो वाक्यस्य, विशेषे निगमनवशेन । कुतः ? न हि, सामान्यं विहितम् । येन विरोधो निगमनस्य । कथमविहितम् ? सन्दिग्धेषु विधानशब्दाभावात्, न हि विधानशब्दोऽस्ति । अक्ताः शर्करा उपदधाति इति वर्त्तमानकालनिर्देशात् । नापि सामान्यस्य साक्षात् स्तुतिः, प्रत्यक्षन्तु घृतस्य स्तवनम् । श्रुत्या घृतस्य स्तुतिः, लक्षणया सामान्यस्य, श्रुतिश्च लक्षणाया ज्यायसी । तस्मात् घृतविधानम् । एवं वासः परिधत्ते, एतद्वै सर्वदेवत्यं वासः,

यत् सौमम् इति। तथा इमां स्पृष्ट्वोद्गायेत्, इमां हि औदुम्बरीं विश्वाभूतान्युपजीवन्ति इति। (१।४।१८भा०)।

अथ सामर्थ्यानुसारेण अव्यवस्थितानां व्यवस्थाधिकरणम्।

अर्थाद्वा कल्पनैकदेशत्वात् ॥ ३० ॥

स्रुवेणाऽवद्यति, स्वधितिनाऽवद्यति, हस्तेनाऽवद्यति इति श्रूयते। तत्र सन्देहः, किं स्रुवेणावदातव्यं सर्वस्य (द्रवस्य संहतस्य मांसस्य च) तथा स्वधितिना, हस्तेन च उत सर्वेषामर्थतो व्यवस्था (द्रवाणां स्रुवेण, मांसानां स्वधितिना, संहतानां हस्तेन) ? इति। अविशेषाभिधानादव्यवस्था इति।

एवं प्राप्ते ब्रूमः, अर्थाद्वा कल्पना, सामर्थ्यात् कल्पना इति, स्रुवेणावद्येत्, यथा शक्नुयात्। तथा यस्य शक्नुयात् तस्य च इति। आख्यातशब्दानामर्थं ब्रुवतां शक्तिः सहकारिणी, एवं चेत् यथाशक्ति व्यवस्था भवितुमर्हति। तथा अञ्जलिना सक्तून्प्रदाव्ये जुहोति इति, द्विहस्तसंयोगोऽञ्जलिः, स व्याकोशोऽर्थात् कर्त्तव्यः, तथा हि शक्यते होमो निर्वर्त्तयितुम्, तत् यथा, कटे भुङ्क्ते इत्यर्थात् कल्प्यते, कटे समासीनः कांस्यपात्रामोदनं निधाय भुङ्क्ते इति। (१।४।१८भा०)।

इति श्रीशबरस्वामिकृतौ मीमांसाभाष्ये प्रथमाध्यायस्य चतुर्थः पादः। समाप्तोऽयं प्रथमाध्यायः।

द्वितीय अध्याये १ पादः ।

अथापूर्वस्याख्यातपदप्रतिपाद्यत्वाधिकरणम् ।

भावार्थाः कर्मशब्दास्तेभ्यः क्रिया प्रतीयेतैष ह्यर्थो विधीयते ॥ १ ॥

प्रथमेऽध्याये प्रमाणलक्षणं वृत्तम्, तत्र विध्यर्थवादमन्त्रस्मृतयस्तत्त्वतो निर्णीताः, गुणविधिर्नामधेयञ्च परीक्षितं सन्दिग्धानामर्थानां वाक्यशेषादर्थाध्यवसानमुक्तम् । तत्र प्रसक्तव्यम् । अनन्तरं प्रधानाप्रधानानि परीक्षिष्यन्ते, भिन्नान्यभिन्नानि च इति, एष एवाऽर्थे वर्णनीयो मान्यः, एष एव चाध्यायसम्बन्धः । तदिह षड्विधः कर्मभेदो वक्ष्यते, शब्दान्तरम्, अभ्यासः, संख्या, गुणः, प्रक्रिया, नामधेयम् इति वक्ष्यमाणमनुसङ्कीर्त्यते । प्रदर्शितमुच्यमानं सुखं ग्राहयिष्यते इति श्रोतुश्च बुद्धिः समाधीयते, तदेतन्नानाकर्मलक्षणम् इत्यध्यायमाचक्षते, एतत्तात्पर्येण अतोऽन्यदुपोद्घातप्रसक्तानुप्रसक्तं च इति ।

तत्र प्रथमं तावदिदं चिन्त्यते, प्रथमेऽध्याये इदमुक्तम्, चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः इति, चोदना च क्रियाया अभिधायकं वाक्यम्, वाक्ये च पदानामर्थाः, तत्र किं पदेन पदेन धर्म उच्यते, उत सर्वैरेक एव ? इति । किं तावत्प्राप्तम् ? प्रति पदं धर्म इति ।

एवं प्राप्ते उच्यते, यदा एकस्मादपूर्वं, तदाऽन्यत् तदर्थं भविष्यति, एवमल्पीयसी अदृष्टानुमानप्रसङ्गकल्पना भविष्यति । तस्मादेकमपूर्वम् ।

येषामुत्पत्तौ स्वे प्रयोगे रूपोपलब्धिस्तानि नामानि, तस्मात्तेभ्य पराकाङ्क्षा भूतत्वात् स्वे प्रयोगे ॥ ३ ॥ (आ० नि०)।

येषां शब्दानामुच्चारणोत्पत्तौ स्वे अर्थे प्रयुज्यमानानां रूपमुपलभ्यते, यत् सकृदुत्पन्नं कालान्तरन्तिष्ठति, न क्रियेवोत्पन्नमात्रं विनश्यति इत्यर्थः, तानि नामानि, ते द्रव्यगुणशब्दाः, ईदृशो द्रव्यगुणशब्दानामर्थः। (ते द्रव्यगुणशब्दाः इति वक्तव्ये तानि नामानि इति सूचितम्, अतो नामानि इति एषां पर्य्यायशब्दः। कथं गम्यते? यत एषां विभक्तयो नामिक्य उच्यन्ते। कतमास्ताः? वृक्षः वृक्षौ वृक्षाः, शुक्लः शुक्लौ शुक्लाः इत्येवमादयः। तस्मात् सम्यक् सूचितम्। यत एषां न कश्चिदर्थः, ततः तेभ्यः पराकाङ्क्षा प्रधानाकाङ्क्षा न विद्यते इति नैषाम् उत्पत्तिः कर्त्तव्या, भूतत्वात् स्वे प्रयोगे स्वप्रयोगकाले विद्यमानत्वात् इत्यर्थः।

येषां तूत्पत्तावर्थे स्वे प्रयोगो न विद्यते, तान्याख्यातानि। तस्मात्तेभ्यः प्रतीयेताश्रितत्वात् प्रयोगस्य ॥ ४ ॥ (आ०नि० २)।

येषां तु शब्दानामुच्चारणोत्पत्तौ स्वे अर्थे प्रयोगो न विद्यते (प्रयोगकाले येषामर्थो नोपलभ्यते इत्यर्थः), तान्याख्यातानि इति भावशब्दान् पर्य्यायशब्देनोपदिशति। कथं पर्य्यायशब्दता भावशब्दानाम्? यत एषां विभक्तय आख्या-

तिक्थः इत्युच्यन्ते। कतमास्ताः? पचति पचतः पचन्ति इत्येवमादयः। तस्मात्तेभ्योऽपूर्वं प्रतीयेत। भव्यार्थास्ते भूतार्थैः समुच्चरिताः। भूतस्य भव्यार्थतायां दृष्टार्थता, भव्यार्थस्य प्रयोजनवत उत्पत्तिरर्थवती, सा च भूतेन क्रियते इति दृष्टोऽर्थः। भव्यस्य पुनर्भूतार्थतायां न किञ्चित् दृश्यते, कल्प्यते चादृष्टम्। तस्माच्च यागो द्रव्यार्थः।

किञ्च आश्रितत्वात् प्रयोगस्य एतेषां प्रयोगः पुरुषेणाश्रितो भवति, पुरुषसम्बद्धा भावना उच्यते, पुरुषं हि वदति भावयेत् इति, तेन स्वर्गकामो यजेत इति पुरुषोऽपि प्रतीयते, यागोऽपि सम्बन्धोऽपि। स्वर्गकामो द्रव्येण इति द्रव्ये प्रतीयते पुरुषस्य, न तु सम्बन्धः। ननु एतदुक्तम् भवति, अर्थिनश्च द्रव्यस्य च सम्बन्धं यजेत इति वक्ष्यति, द्रव्येण भावयेत् इति। अतो द्रव्येण अर्थस्य भावना गम्येत, आकाङ्क्षा च इति। सत्यं गम्यते, द्रव्येण भावयेत् इति तु वाक्येन, यागेन भावयेत् इति तु श्रुत्या। यदा तु, यागेन भावयेत् इति यागसम्बन्धो विधीयते, न तदा, द्रव्येण भावयेत् इति द्रव्यसम्बन्धः। न च द्रव्यसम्बन्धे विधीयमाने यजेत इत्यनेन सम्बन्धः। अनूद्यमाने तु सम्भवति, न च, यौगपद्येन विध्यनुवादौ सम्भवतः। तस्मात् श्रुतिवाक्ययोर्विरोधः, विरोधे च श्रुतिर्बलीयसी, तेनार्थिना न द्रव्यसम्बन्धः। तत्र द्रव्यमसति स्वर्गकामसम्बन्धे स्वर्गार्थं भविष्यति इत्यनुपपन्नम्, एष विनिगमनायां हेतुः, येन भावशब्दा एवापूर्वस्य चोदकाः, न द्रव्यगुणशब्दाः इति, यदा, यागेन कुर्य्यात् इति, यागवचनमेव भवति। दर्श-

पूर्णमासाभ्याम् इति लक्षणया, दर्शे च पूर्णमासे च यागो विहित: इति। (२।१।१अ०)।

अथ अपूर्वस्यास्तिताधिकरणम्।

कथं पुनरिदमवगम्यते ? अस्ति तदपूर्वम् इति। उच्यते

चोदना पुनरारम्भः ॥ ५ ॥

चोदनेत्यपूर्वं ब्रूमः, अपूर्वं पुनरस्ति, यत आरम्भः क्रियते, स्वर्गकामो यजेत इति, इतरथा हि विधानम् अनर्थकं स्यात्, भङ्गित्वात् यागस्य, यदि अन्यदनुत्पाद्य यागो विनश्येत्, फलम् असति निमित्ते न स्यात्। तस्मात् उत्पादयतीति। यदि पुनः फलवचनसामर्थ्यात्तदेव न विनश्यति इति कल्प्यते। नैवं शक्यम्, न हि कर्मणोऽन्यत् रूपमुपलभामहे, यदाश्रयं देशान्तरं प्रापयति, तत् कर्मेत्युच्यते, न तत् आत्मनि समवेतम्, सर्वगतत्वादात्मनः, सर्वत्र कार्य्योपलम्भः सर्वत्र भावे लिङ्गम्, न तु तदेव देशान्तरादागमनस्य, न हि असति आगमने किञ्चिदिहत्वं दृश्यते। यत्र समवेतमासीत्, तद्विनष्टं द्रव्यम्, तस्य विनाशात्तदपि विनष्टम् इत्यवगम्यते। आश्रयोऽप्यविनष्टः इति चेत्। न, भस्मोपलम्भनात्। सत्यपि भस्मन्यस्ति इति चेत्? न विद्यमानोपलम्भनेऽपि अदर्शनात्। फलक्रिया लिङ्गम् इति चेत्। एवं सत्यदर्शने समाधिर्वक्तव्यः। सौक्ष्म्यादीनामन्यतमद्भविष्यति इति यदि चिन्त्यते, कल्पितमेवं सति किञ्चिद् भवति इति। तत्रापूर्वं वा कल्प्येत, तद्वा ?

इति। अविशेषकल्पनायामस्ति हेतुः, न विशिष्टकल्पनायाम्। अनाश्रितं कर्म्म भविष्यति इति चेत्। तदपि तादृशमेव। स्वभावान्तरकल्पनेन देशान्तरं न प्रापयिष्यति इति। तादृशमेव। तस्मात् भक्तो यजिः, तस्य भक्तित्वात् अपूर्वमस्ति इति। किं चिन्तायाः प्रयोजनम्? यदि द्रव्यगुणशब्दाः अप्यपूर्वं चोदयन्ति, द्रव्यगुणापचारे न प्रतिनिधिरुपादातव्यः, यथा तर्हि पूर्वः पक्षः। यथा तर्हि सिद्धान्तः, द्रव्यं गुणं वा प्रतिनिधाय प्रयोगोऽनुष्ठातव्यः इति। (२।१।२ अ०)

अथ कर्म्मणां गुणप्रधानभावविभागाधिकरणम्।

तानि द्वैधं गुणप्रधानभूतानि ॥ ६ ॥

अवगतमेतत्, भावशब्दाः कर्म्मणो वाचकाः इति, बहुप्रकाराश्च भावशब्दाः, यजति, जुहोति, ददाति इति, एवम्प्रकाराः, दोग्धि, पिनष्टि, विलापयति इत्येवमादयश्च। तेषु सन्देहः, किं सर्वे प्रधानकर्म्मणो विधायकाः, उत केचित् संस्कारकर्म्मणः? इति। भावार्थत्वाविशेषात् सर्वे प्रधानकर्म्मणो वाचकाः इति प्राप्तम्। ततो ब्रूमः, तानि द्वैधं भवितुमर्हन्तीति द्विप्रकाराणि, कानिचित् प्रधानकर्म्मणो वाचकानि, कानिचित् संस्कारकर्म्मणः। एवमपि सर्वाण्यर्थवन्ति, अर्थवत्त्वे सति सर्वेभ्यः न शक्यमपूर्वं कल्पयितुम्। अतो न सर्वाणि प्रधानकर्म्मणो वाचकानि।

अथ प्रधानकर्मलक्षणम् ।

येर्द्रव्यं न चिकीर्ष्यते, तानि प्रधानभूतानि, द्रव्यस्य गुणभूतत्वात् ॥ ७ ॥

एवं सति अल्पीयसी अदृष्टकल्पना न्याय्या, न तु निगमनायां हेतुरवगच्छाम:, कुतोऽपूर्वम्, कुतो न इति तदुच्यते, यैर्भावकर्म्मभिर्न द्रव्यं संस्कर्तुमिष्यते, उत दयितुम् वा, तानि प्रधानभूतानि प्रधानकर्म्मणो वा कानि, द्रव्यस्य गुणभूतत्वात् । द्रव्यं हि गुणभूतम्, क निर्वृत्तेरीप्सिततमत्वात् ।

अथ गुणकर्मलक्षणम् ।

येस्तु द्रव्यं चिकीर्ष्यते गुणस्तत्र प्रतीयेत, तस्य द्रव्यप्रधानत्वात् ॥ ८ ॥

येस्तु द्रव्यं चिकीर्ष्यते, गुणस्तत्र प्रतीयेत कर्म्म कुत तस्य द्रव्यप्रधानत्वात् । प्रत्यक्षं यजेत इत्येव ...दभिर्द्र न चिकीर्ष्यते, तस्मात्तानि प्रधानकर्म्मणो वाचकानि द्रव्यस्य गुणभूतत्वात् । पिनष्टि इत्येवमादिभिर्द्रव्यं स्क्रियते, तस्मात्तानि गुणकर्मवचनानि । एष एव विनि गमनायां हेतु: । प्रयोजनन्तु पूर्वस्मिन् पक्षे प्रेयङ्गवेऽ चरौ व्रीह्य उत्पाद्या अवघातार्थत्वेन । सिद्धान्ते नो पाद्या: । (२ । १ । ३ अ०)

अथ सम्मार्जनादीनामप्रधानताधिकरणम्।

धर्ममात्रे तु कर्म स्यादनिर्वृत्तेः प्रयाजवत्॥ ९॥ (पू० १)

स्रुचः संमार्ष्टि, अग्निं संमार्ष्टि, परिधिं संमार्ष्टि, पुरोडाशं पर्य्यग्निकरोति इति श्रूयते। तत्र सन्देहः, किं पर्य्यग्निकरणम्, सम्मार्जनञ्च प्रधानकर्म्म उत गुणकर्म्म? इति। किं तावत् प्राप्तम्? तत उच्यते, कर्म्ममात्रं एवं जातीयकं अपर्य्याप्तं यत् प्रयोजनस्य दृष्टस्य, तद्धर्म्ममात्रम् इति ब्रूमः, तत्र प्रधानकर्म्मत्वं स्यात्। कस्मात्? अनिर्वृत्तेरुपकारस्य, न हि एवंजातीयकं द्रव्यस्योपकारकम्, द्रव्यं त्वेवं जातीयकं अभिनिर्वर्त्तयद् गुणभूतम्। तस्य गुणभूतत्वादिदं प्रधानभूतम्।

तुल्यश्रुतित्वाद्वा इतरैः सधर्मः स्यात्॥१०॥ (सि०)

वा शब्दः पक्षं व्यावर्त्तयति। इतरैर्गुणकर्म्मभिः सधर्म्मः स्यादेवं जातीयकः, यथा व्रीहीनवहन्ति, तथा। कुतः? तुल्यश्रुतित्वात्, तुल्या हि द्वितीया श्रुतिरेषां द्रव्येषु, यथा व्रीहीनवहन्ति इति, एवम् अग्निं संमार्ष्टि, पुरोडाशं पर्य्यग्निकरोति इति। किं गुणकर्म्मणि द्रव्ये द्वितीया दृष्टा इति? यतो द्वितीयादर्शनादिहापि सामान्यतो दृष्टेन गुणकर्म्मता। नेति ब्रूमः, द्वितीया विभक्तिः कर्त्तुरीप्सिततमे स्मर्य्यते, सा चेह द्वितीया विभक्तिः, तत एव तदीप्सिततममिति गम्यते, तच्चेदीप्सिततमं, कर्म्म

गुणभूतम्। यद्यपि प्रत्यक्षादिभिर्गुणभावो न गम्यते प्रमाणान्तरेण शब्देन गम्यते, तस्माद्गुणभूतमेवं जातीयक इति।

द्रव्योपदेश इति चेत्॥ ११॥ (आ०)

इति चेत् पश्यसि, द्वितीयादर्शनात् प्रधानभूतम द्रव्यमिति। नैतदेवं, गुणभूतेऽपि द्वितीया भवति, तथा दृश्यते, सक्तून् जुहोति, मारुतं जुहोति, एककपा जुहोति इति।

न, तदर्थत्वात् लोकवत्तस्य च शेषभूतत्वात्॥ १२॥ (आ० नि०)

न गुणभूतेऽपि द्वितीया, एवं हि अभियुक्ता उपदि शन्ति, कर्मणि द्वितीया (२। ३। २। पा०), कर्त्तुरीप्सि ततमं कर्म (१। ४। ४८। पा०) इति, न च लोके गुण भूते क्वचित् द्वितीयां पश्यामः। यदपि च तण्डुलानोदन पचेति, ओदनार्थं तण्डुलान् संस्कुरु इति ईप्सिता एव त ण्डुलाः। बल्वजान् शिखण्डकान् कुर्विति, बल्वजा ए तेनाकारेण सम्बद्धा ईप्सिताः इति तत्राभिप्रायः। लौकि कश्च प्रयोगः शब्दार्थपरिच्छेदे हेतुर्न वैदिकः। यत्तु लौ किके जुहोतीति प्रयोगे द्वितीया, शक्यते तत्र वक्तुमी प्सिततमे एव स प्रयोगः इति, तण्डुलानग्नौ जुहुधि, तण्डु लानग्नौ होमेन संबध्नय इति लोके भवति हि बहुप्रका विवक्षा। अन्यायश्चानेकार्थत्वं, तेन प्रधानभावेन सि सती द्वितीया गुणभावेन कल्प्येत। वेदे तु कथं द्विती

निर्दिष्टे गुणभावः इति। द्वितीयानिर्देशात् प्राधान्यमेवा-
वगच्छामः, एवमवगते प्राधान्ये बलीयसा हेतुना नास्ति
प्राधान्यम् इत्यवगम्यते। कुतः? न होमस्य केनचित् प्रका-
रेण सक्त्वर्थताऽवकल्पते कुतः? सक्तूनां निष्प्रयोजनत्वात्,
न सक्तूनामन्यत्प्रयोजनं दृश्यते श्रूयते वा, यदि वा होम-
स्तदर्थो होमोऽपि निष्प्रयोजनः, अथारादुपकारको होमः,
ततः प्रयोजनवान्, ज्योतिष्टोमप्रकरणे पाठात् गम्यते प्रयो-
जनवत्ता, नाप्रयोजनः इति शक्यते वक्तुम्, प्रयोगवचनेन
हि स आकाङ्क्ष्यते। ननु सक्तूनामपि प्रकरणपाठात् प्रयोज-
नवत्त्वं भविष्यति। को वा ब्रूते न इति, प्रयोजनवन्त्येव,
प्रयोजनवत्त्वन्तु होममभिनिर्वर्त्तयताम्, नान्येन प्रकारेण।
ननु तेऽपि प्रयोगवचनेनाकाङ्क्ष्यन्ते। तदुच्यते, न द्रव्यं
तेनाकाङ्क्ष्यते, इति कर्त्तव्यतां हि स आकाङ्क्षति, होमश्च
इतिकर्त्तव्यता, न द्रव्यम्। ननु होमे कृते सक्तुभ्योऽदृष्टं
निष्पत्स्यते। नास्त्यत्र प्रमाणम् ननु द्वितीया विभक्तिः प्र-
माणम्। न हि द्वितीया विभक्तिर्होमस्य सक्त्वर्थताम्
आपयति। न सक्तवः प्रयोजनवन्तः इति भवेत् होमः
सक्त्वर्थः, होमसम्बद्धाः सक्तवः स्युरिति, भवन्ति होमे कृते
सक्तवो होमसम्बद्धाः। न होमस्य सक्त्वर्थता निष्प्रयोज-
नेषु सक्तुषु घटते, सक्त्वर्थतावचनन्तु न पुरुषस्योपकारकं
न कृताः, तदनर्थकमेव स्यात्। यतो न तद्वचनाच्छक्य-
मन्यतरत् कल्पयितुम्। स एष द्वितीयान्तः सक्तूनां होमस्य
च सम्बन्धं करोति, सम्बन्धे च सति द्रव्याणां कर्मसंयोगे
गुणत्वेनाभिसम्बन्धः इति भूतत्वात्, गुणभावे च तृतीया,

तैनोच्यते, तृतीयायाः स्थाने द्वितीया इति, तेन तदर्थत्व होमार्थत्वात् सक्तूनां न प्राधान्यं द्वितीयासंयोगेऽपि । ए सत्यर्थवद्वचनम्, न चार्थवत्त्वे सति आनर्थक्यम् इत्युच्यते तस्य च पुरोडाशादेर्यागादिषु शेषभावः, तेन प्रयोजनवन्त तत्र संस्कारो नानर्थकः । न स दृष्टोपकाराय इति चेत अदृष्टार्थो भविष्यति, अदृष्टोऽपि संस्कारोऽस्ति इति अवः म्यते लोके, यथा ग्रामान्तरादागतानां पुरुषाणां पर्य्यग्निव रणेनादृष्ट उपकारः क्रियते इत्युच्यते । लोके च नानुपपत्तिः

प्रयोजनं च वरुणप्रघासेषु श्रूयते, शमीमय्यः स्रुचो भ वन्ति हिरण्मय्यो वा इति, प्रकृतौ नानाद्रव्यस्रुक्सम्मार्ग साध्यमपूर्वम् इति, नानाद्रव्यस्रुच उत्पादयितव्याः सम्मा गार्थत्वेन यथा पूर्वपक्षः । यथा तर्हि सिद्धान्तः, शमीमय एव हि हिरण्मय्यो वा सम्मार्ष्टव्याः । तथा यत्र बाणवन्त परिधयस्तत्रापि पालाशा उत्पादयितव्याः पूर्वपक्षे । सि द्धान्ते बाणवन्त एव सम्मार्ष्टव्याः । अवभृथे च पूर्वपक्षे उत्पादयितव्योऽग्निः सम्मार्गाय, सिद्धान्ते चापः सम्मार्ज नीयाः । तथा षट्त्रिंशत्संवत्सरेतरसमयाः पुरोडाशाः सवनीयाः इति श्रूयते । तत्रापि पिष्टमयः पुरोडाश उत् पादयितव्यः पर्य्यग्निकरणार्थत्वेन पूर्वपक्षे, सिद्धान्ते मांस मया एव पर्य्यग्निकर्त्तव्याः इति (२ । १ । ४अ०) ।

स्रौवादिप्राधान्याधिकरणम् ।

स्रुतशस्त्रयोस्तु संस्कारो याज्यावद्देवताभि- धानत्वात् ॥ १३ ॥ (पू०)

प्रउगं शंसति, निष्केवल्यं शंसति, आज्येस्तुवते, पृष्ठैः स्तुवते इति गुणवचनं स्तवनं शंसनञ्च, यथा इन्द्रस्य नु वीर्य्याणि प्रवोचम् इति, यदेतद्गुणवचनं श्रूयते, किमेतद्गुणभूतं देवतां प्रति, उत प्रधानम्? इति। तत्रोच्यते, स्तुतशस्त्रे संस्कारकर्म्मणी इति। कुतः? देवताभिधानत्वात्, गुणवचने निर्वर्त्त्यमाने गुणिनी देवता सङ्कीर्त्त्यते, नान्यथा तद्गुणवचनं भवति, तत्र प्रत्यक्षं देवताभिधानं गम्यते, देवताप्रकाशेन च प्रत्यक्ष उपकारो यागसिद्धिः। तस्मात् संस्कारकर्म्मणी याज्यावत् यथा याज्यामन्वाह, पुरोऽनुवाक्यामन्वाह इति स्तुतिवचनं देवताप्रकाशनेनार्थवत्, तद्वदेतदपि इति।

अर्थेन त्वपकृष्येत देवतानामचोदनार्थस्य गुणभूतत्वात् ॥ १४ ॥ (सि०)

यदि संस्कारकर्म्मणी एव स्तोत्रशस्त्रे, अर्थेनापकृष्येत देवतानामचोदनार्थस्य गुणभूतत्वात्, देवतार्थस्य गुणभूतो मन्त्र इति तत्प्रधानभावे यत्र प्रधानं तत्र नीयेत, तत्र क्रमसन्निधी उपरुध्येयाताम्। तस्मादेष दुष्टः पक्षः इति पर्य्युदसितव्यः। कतमः पुनरसौ मन्त्रः? अभित्वा शूरेत्यैन्द्रः प्रगाथो माहेन्द्रस्य ग्रहयजेः सन्निधावाम्नातो यत्र इन्द्रस्तत्रापकृष्येत।

वशावद्वा गुणार्थं स्यात् ॥ १५ ॥ (आ०)

न पर्य्युदसिष्यामः इमं पक्षं, संस्कारकर्म्मणी एव स्तोत्रशस्त्रे, देवताभिधानत्वादेव, यत्तूक्तं, प्रगाथस्योत्कर्षः इति,

तत्र, इन्द्रशब्देन महेन्द्रोऽभिधायिष्यते, स एवेन्द्रो महत्त्वे गुणेन महेन्द्र इत्युच्यते, प्रत्यक्षं हि इन्द्रशब्दं देवतावचनमुपलभामहे, महत्त्ववचनं च महच्छब्दं, यथा राजा महाराजः, ब्राह्मणो महाब्राह्मणः इति, तद्वत्, यथा सा च एषा सर्वदेवत्या यदजावशा, वायव्यामालभेत इत्यजावशाशब्देन चोदिते कर्म्मणि छागशब्देन निगमा भवन्ति, तद्वत्सगुणे चोदिते निर्गुणेनाभिधानं भविष्यति। तेन भविष्यत्युत्कर्षः इति।

न, श्रुतिसमवायित्वात् ॥ १६ ॥

नैतदेवम्, इन्द्रोऽस्य ग्रहस्य देवतेति तद्धितसंयोगेन विज्ञायेत, न चास्य महत्त्वमपेक्षमाणस्य तद्धितसंयोग उपपद्यते, तद्धितसंयोगापेक्षस्य वा महत्त्वसम्बन्धात् समासकल्पना। न च तद्धितार्थे वृत्तस्य महत्त्वसंबन्धः, न च समासार्थे वृत्तस्य तद्धितसम्बन्धः। न चास्मिन्नेव प्रयोगे समासार्थे वृत्तिरिष्यते, एतस्मिन्नेव तद्धितार्थे। न चायमिन्द्रशब्दोऽविहितवत् स्वार्थं तद्धितार्थेन सम्बध्येत, विहितवच्च परार्थं महत्त्वेन संबद्धमनूद्येत। विस्पष्टश्चायमन्योऽर्थो महेन्द्रो भवति, महानिन्द्रो भवतीति महेन्द्रः, अन्यस्येन्द्रो हविषो देवता भवतीति सकृदुच्चारणे च नोभयं शक्येत। तस्मान्नेन्द्रो देवता महत्त्वविशिष्टः, महेन्द्रशब्दात्तु तद्धित उत्पन्नः, तस्मात्तत्प्रातिपदिकमर्थवदिति गम्यते, न त्ववयवसम्बन्धेन। तस्माद्देवतान्तरमिन्द्रान्महेन्द्रः, तेनैन्द्रस्य प्रगाथस्योत्कर्षः प्राप्नोति, अतः पर्य्यवसितव्यः एष पक्षः।

यदप्युच्यते, इन्द्रस्य वृत्रवधोत्तरकालं महेन्द्रत्वं दर्शयति, महान् वाऽयमभूत् यो वृत्रमवधीत् इति, तथा वेदस्यादिमत्त्वादोषः प्रसज्येत अतोऽन्य इन्द्रो महेन्द्रात् ।

व्यपदेशभेदाच्च ॥ १७ ॥ (यु० १)

व्यपदेशभेदश्च भवति, बहुदुग्धीन्द्राय देवेभ्यो हविः इति बहुदुग्धि महेन्द्राय देवेभ्यो हविः इति, अतोऽपि देवतान्तरम्, एकदेवतात्वे मन्त्रविकल्पः स्यात् ।

गुणश्चानर्थकः स्यात् ॥ १८ ॥ (यु० २)

यदा विधिशब्दादवगतमेतद्भवति, इन्द्रो देवतेति, तदाऽस्य गुणान्वाख्याने किं प्रयोजनं, महत्त्वं नाम इन्द्रस्य गुणो भवति इति देवताभिधानम् । कथं तस्यै देवतायै दीयते ? इति । गुणेऽपि हि विहिते सति तस्यै एव देवतायै दीयते, अविहितेऽपि । तस्माद् गुणविधानमनर्थकम् । अर्थोच्येत, योऽस्मिन् ग्रहे इन्द्रः स महान् इति । नैवं, ग्रहसम्बन्धस्याप्रसिद्धत्वात् विशेषणं नात्र कल्प्यते, गुणसम्बन्धस्य चाप्रसिद्धत्वात् गुणेन विशेषणमनवक्लृप्तम् । तस्मादपि देवतान्तरम् ।

तथा याज्यापुरोरुचोः ॥ १९ ॥ (यु० ३)

एवं सति याज्यापुरोऽनुवाक्ययोर्भेदेन दर्शनमुपपद्यते ऐन्द्र सानसिं रयिम् इत्यैन्द्रयाज्यापुरोऽनुवाक्याद्वयं, महान् इन्द्रो य ओजसा इति भेदेन माहेन्द्रं दर्शयति, तदेकत्वे विकल्प्येत । तत्र, पक्षे बाधः स्यात् ।

वशायामर्थसमवायात् ॥ २० ॥ (उप०)

यदुक्तम्, अजावशाशब्देन चोदिते कर्म्मणि छागशब्दे निगमा भवन्ति इति, तत् युक्तम्, वशायामर्थसमवायित्व वयं प्रत्यक्षमवगच्छामः, छागस्य वपाया मेदसोऽनुब्रू इति येव वशा येव छागीति । तस्मात् प्रगाथस्योत्कर्षः स्कारपक्षे, अतः प्रधानकर्म्मणी इति ।

यत्रेति वाऽर्थवत्त्वात् स्यात् ॥ २१ ॥ (आ०)

वाशब्दः पक्षं व्यावर्त्तयति, संस्कारकर्म्मणी एव स्तो शस्त्रे, यत्रेतत्, प्रगाथस्योत्कर्षः इति, उत्कृष्यतां यत्र इ स्तत्र प्रगाथः, लिङ्गेन हि क्रमसन्निधी बाधितव्यौ एव

न त्वाम्नातेषु ॥ २२ ॥ (आ० नि०)

अपरेषां मन्त्राणामुत्कृष्टानामन्यत्रार्थवत्ता नास्ति तेषामानर्थक्यं स्यात्, यथा, याम्याः शंसन्ति, शिपिविष्ट वतीं पितृदेवत्याम् आग्निमारुते, कुषुम्भकसूक्तम्, अक्ष मूषिकासूक्तमित्येवमादीनाम् ।

दृश्यते ॥ २३ ॥ (आ०)

तदुच्यते, सर्वेषामर्थवत्ताऽस्ति, मण्डूकसूक्तस्याग्नि अक्षसूक्तस्य राजसूये, मूषिकासूक्तस्यैकादशि..., सर्वे वाचस्तोमे, सर्वा ऋचः सर्वाणि यजूंषि सर्वाणि सामानि वाचस्तोमे, पारिप्लवम् अश्वमेधे शंसति इति, यथा यस्य छिने शस्यमाने सूर्यो नोदियादपि सर्वा दाशतयीरनु यात् इति, तस्मादस्त्यर्थवत्ता उत्कृष्टानाम् । अतः संस्का रकर्म्मणी स्तोत्रशस्त्रे इति ।

अपि वा श्रुतिसंयोगात्प्रकरणे स्तौतिशंसती क्रिया त्पत्तिं विदध्याताम् ॥ २४ ॥ (आ० नि०)

अपि वा प्रधानकर्म्मणी स्तोत्रशस्त्रे स्याताम्। कुतः?। श्रुतिसंयोगात्, सप्तमीश्रुतिसंयोगो हि भवति, कवतीषु स्तुवते, शिपिविष्टवतीषु स्तुवते इति, यदि स्तुतिः, ततः कवत्यत्तरेषु आश्रिता। यदि प्रकाशनं, ततो देवतायां, तत्र करणं कवत्यस्तृतीयया श्रोष्यं, न सप्तम्या।

अपि च, श्रुतिसंयोगो भवति, प्रउगं शंसति, निष्केवल्यं शंसति इति। अतः स्तुतिरभिनिर्वर्त्तयितव्या तेन मन्त्रेण, गुणवचनः शब्दः स्तुतिनिवर्त्तनार्थोऽदृष्टमर्थं करिष्यति। तस्मात् प्रधानकर्म्मणी।

अपि च श्रुतिसंयोगो भवति षष्ठीविभक्तिसंयोगः, यथा इन्द्रस्य नु वीर्य्याणि प्रवोचम् इति। तेन देवताशब्दः स्तुतिसम्बन्धार्थ इत्युच्यते, देवताभिधानार्थे प्रातिपदिकार्थत्वात् प्रथमा स्यात्। अथ यत् प्रथमान्तं, तद्देवतार्थं भवितुमर्हति, यथा, इन्द्रो यातो वसितस्य राजेति। नेत्युच्यते, तदपि वाक्यसंयोगात् स्तुत्यर्थमेव। ननु वाक्याल्लिङ्गं बलीयः। सत्यम्, एतदपि लिङ्गम्, यत् स्तुतिवाक्यस्य साकाङ्क्षस्य निराकाङ्क्षीकरणसामर्थ्यम्। तथाप्युभयथा लिङ्गेऽनुगृह्यमाणे कुतो निर्णयः? वाक्यशेषादेव न देवताभिधानार्थः इति। देवताभिधानार्थ इत्येतस्मिन् पक्षे स्तुत्यर्थं साकाङ्क्षवचनमनर्थकमेव स्यात्। तस्मात् अदृष्टार्थत्वात् स्तुतिवचनस्य प्रधानकर्म्मणी स्तोत्रशस्त्रे।

अपि च, स्तौतिशंसतीति साक्षाद्गुणवचनौ लक्षणया अभिधानार्थौ स्यातां, तस्मात् क्रियोत्पत्तिं अपूर्वोत्पत्तिं विदध्यातामिति।

शब्दपृथक्त्वाच्च ॥ २५ ॥ (यु० १)

शब्देन पृथक्त्वमेव गम्यते, द्वादशस्तोत्रशस्त्रोऽग्निष्ट इतरथा हि द्वादशत्वं न स्यात्। स्तोत्राणां शस्त्राण एकमेव शंसनं स्तवनञ्च, अथ भेद आश्रीयते, तत द्वादशत्वेऽवतिष्ठते।

अनर्थकञ्च तद्वचनम् ॥ २६ ॥ (यु० २)

अग्निष्टुति श्रूयते, आग्नेया ग्रहा भवन्ति इति, पुनरुच्यते, आग्नेयीषु स्तुवन्ति, आग्नेयीषु शंसन्ति इ तन्न विधातव्यमेव यदि संस्कारकर्म्म। तस्मादपि प्रध कर्मणी इति।

अन्यस्यार्थः प्रतीयते ॥ २७ ॥ (यु० ३)

संबद्धे वै स्तोत्रशस्त्रे वा इति, यद्यन्यत्स्तोत्रमन्यच्छ ततस्तयोः सम्बन्धः। यदि वा अपूर्ववचनेन ततोऽन्यत्स्त त्रमन्यच्छस्त्रं, इतरथा यदेव स्तोत्रं तदेव शस्त्रं स्यात्।

अभिधानं च कर्मवत् ॥ २८ ॥ (यु० ४)

प्रधानकर्म्मण इव चाभिधानं भवति द्वितीयासंयोगेन प्रउगं शंसतीति निष्केवल्यं शंसतीति।

फलनिर्वृत्तिश्च ॥ २९ ॥ (यु० ५)

फलनिर्वृत्तिदर्शनं च भवति, स्तुतस्य स्तुतमसीत्ये मादि, इन्द्रवन्तो मनेमहि भक्षीमहि प्रजामिषं सा सत्याशीर्यजमानस्य भूयात् इति स्तोत्रफलमनूद्यते, न देवताया तस्मात् प्रधानकर्मणी स्तोत्रशस्त्रे। अन्यत्र सूक्तवत् प्रशं

जनं, दशमेऽध्याये ग्रहाणां देवतान्यत्वे स्तुतशस्त्रयोः प्रधानकर्मत्वादधिकारः स्यात्। (२।१।५४०)।

अथ मन्त्राविधायकत्वाधिकरणम्।

विधिमन्त्रयोरैकार्थ्यमैकशब्द्यात् ॥३०॥(पू०)

इदं समाम्नायते, न ता नशन्ति, न दभाति, तस्करो नासाम् आ मित्रोव्यथिरा दधर्षति। देवांश्च याभिर्यजते, ददाति च ज्योग् इत्ताभिः स च ते गोपतिः सह इति। यजते ददातीत्युदाहरणम्, किं यद्वद्ब्राह्मणे भावशब्दो विधायकस्तद्वत् मन्त्रेऽपि, उत मन्त्रेऽभिधायकः? इति। किं तावत् प्राप्तम्, विधौ मन्त्रे चाम्नायमानस्य भावशब्दस्य एक एवार्थः स्यात्, ऐकशब्द्यात्, स एवायमेकः शब्दो ब्राह्मणगतो विधास्यति, मन्त्रगतो न शक्नोति विधातुमित्यनुपपन्नं, तस्मात् विधायकः।

अपि वा प्रयोगसामर्थ्यात् मन्त्रोऽभिधानवाची स्यात् ॥ ३१ ॥ (सि०)

अपि वा इति पक्षो व्यावर्त्त्यते, एवंजातीयको मन्त्रो अभिधानवचनः स्यात्, प्रयोगसामर्थ्यात्, प्रयोगे क्रियमाणे अस्य सामर्थ्यं विद्यते, गोदानं गोयागञ्च प्रत्याययितुम्, न विधातुम्। कुतः? विहितत्वात् गोदानस्य दक्षिणाविधाने, गोयागस्य त्वनुवन्ध्यायाम्। कर्मान्तरं भविष्यति इति चेत्। न, असकृदप्युच्यमाने तत्प्रत्ययादेव। स्तुत्यर्थकल्पनायामप्यानर्थक्यं, परिसमाप्तेन सार्थवादकेन वाक्येन वि-

हितत्वात् यागस्य। तस्मान्न मन्त्रगतो भावशब्द एवंजा
यको विधायकः इति। (२।१।६ अ०)।

अथ मन्त्रनिर्वचनाधिकरणम्।

तच्चोदकेषु मन्त्राख्या ॥ ३२ ॥

मन्त्रगतो भावशब्दो विधायको न इति परीक्षित
कोऽयं मन्त्रो नाम? इति उच्यते। (अज्ञाते मन्त्रे त
भावशब्दः कथं विचारितः? इति, इदमर्थतोऽधिकर
पूर्वं द्रष्टव्यम्।) कथं लक्षणो मन्त्रः? इति, तच्चोद
मन्त्राख्या, अभिधानस्य चोदकेष्वेवंजातीयकेष्वभियुक्ता
दिशन्ति, मन्त्रानधीमहे, मन्त्रानध्यापयामः, मन्त्रा व
इति। प्रायिकमिदं लक्षणं, अनभिधायका अपि के
मन्त्रा इत्युच्यन्ते, यथा वसन्ताय कपिञ्जलानालभते इ
न शक्यं पृष्ठाकोटेन तत्र तत्रोपदेष्टुमिति लक्षणमुक्त
ऋषयोऽपि पदार्थानां नान्तं यान्ति पृथक्कशः लक्षणे
तु सिद्धानामन्तं यान्ति विपश्चितः। उदाहरणम्, मेध
ऽसि इत्येवमादयोऽस्यन्ताः, इषे त्वा इत्येवमादयस्त्वान्ता
आयुर्दा असि इत्याशीः, अग्निर्मूर्द्धा इतिः स्तुतिः, सङ्ख
एको मम इति, प्रलपितम् अक्षी ते इन्द्रपिङ्गले दुलेरि
इति, परिवेदनम् अम्बे अम्बिके इति, प्रैषः अग्नीदग्नी
इति, अन्वेषणं कोऽसि कतमोऽसि इति, पृष्टं पृष्टामि त
इति, आख्यानम् इयं वेदिः इति, अनुषङ्गः अच्छिद्रे
पवित्रेण इति, प्रयोगः त्रैस्वर्यं चातुस्वर्यञ्च, सामर्थ्यमभिध

नम्, तच्चैतद्वृत्तिकारेणोदाहरणोपदेशेनाख्यातम् । एतदपि प्रायिकमेव, अभिमध्या अपि च मन्त्राः भवन्ति, इष्या यासि वन्यस्य वाजिन् इति, त्वामध्याय तत्त्वा यामि इति । आशीर्ब्राह्मणमपि, सोऽकामयत प्रजाः सृजेय इति, स्तुतिरपि वायुर्वै क्षेपिष्ठा देवता इति, प्रलापो नचैतद्विद्मो यदि ब्राह्मणा वा स्मोऽब्राह्मणा स्मो वा इति, परिदेवनम् ये मामयुञ्जन्त ते मां प्रत्ययुञ्जन्त इति प्रैषः अमुतः सोममाहर इति, अन्वेषणम् इह वा न इह वा इति, प्रश्नः वेद कर्णवतीं सूर्मिम् इति, प्रतिवचनम् विद्मा वा इति, अनुषङ्गः हृदयस्याग्रेऽवद्यत्यथ जिह्वाया अथ वक्षस इति, प्रयोगः वैश्वदेव्यश्चातुर्मास्येषु इति, सामर्थ्यं स्रुवेण अवद्यति द्रवेषु इति । लक्षणकर्मणि प्रयोजनं प्रसिद्धत्वात् न वक्तव्यं, लघीयसी प्रतिपत्तिर्लक्षणेन, आक्षेपेष्वपवादेषु प्रासङ्गात् लक्षणकर्मणि । प्रयोजनं न वक्तव्यं यत् कृत्वा प्रवर्त्तते, आक्षेपेषु पूर्वाधिकरणस्य प्रयोजनं, अपवादेषु उत्सर्गस्य, प्रासङ्गानुत्तरविवक्षा, अत्यारचिन्तायां पूर्वाधिकरणस्य प्रयोजनम् । अस्ति वेदे मन्त्रशब्दो यस्यायमर्थः परीक्षितः, अहिर्बुध्नियमन्त्रं मे गोपाय यमृषयस्त्रैविदा विदुः, ऋचः सामानि यजूंषि इति । (२।१।७ अ०) ।

अथ ब्राह्मणनिर्वचनाधिकरणम् ।

शेषे ब्राह्मणशब्दः ॥ ३३ ॥

अथ किं लक्षणम् ब्राह्मणम् ? मन्त्राश्च ब्राह्मणञ्च वेदः,

तत्र मन्त्रलक्षणे उक्ते परिशेषसिद्धत्वात् ब्राह्मणलक्षणमवर नीयं, मन्त्रलक्षणवचनेन । सिद्धम्, यस्यैतल्लक्षणं न भवति तद्ब्राह्मणम् इति परिशेषसिद्धं ब्राह्मणम् । वृत्तिकारस्तु शिष्यहितार्थं प्रपञ्चितवान् इतिकरणबहुलम्, इत्याह्योपनिबद्धम्, आख्यायिकास्वरूपं, हेतुः (सूर्पेण जुहोति तेन ह्यन्नं क्रियते इति), निर्वचनं, (तत् दध्नो दधित्वं) निन्दा (उपवीता वा एतस्याग्नयः), प्रशंसा (वायुर्वै क्षेपिष्ठा देवता इति), संशयः (होतव्यं गार्हपत्ये न होतव्यम् इति), विधिः (यजमानसम्मिता उदुम्बरी भवति), परकृतिः (माषानेव मह्यं पचति इति), पुराकल्पः (उल्मुकैर्हस्म पूर्वे समाजग्मुः इति), व्यवधारणकल्पना (यावतोऽश्वान् प्रतिगृह्णीयात् इति । हेतुर्निर्वचनं निन्दा प्रशंसा संशयो विधिः । परक्रिया पुराकल्पो व्यवधारणकल्पना । उपमानं दशैते तु विधयो ब्राह्मणस्य तु । एतद्वै सर्ववेदेषु नियतं विधिलक्षणम् । एतदपि प्रायिकम्, इतिकरणबहुलो मन्त्रोऽपि कश्चित्, इति वा इति मे मनः, इत्याह्योपनिबद्धश्च, मनं भक्षीत्याह, आख्यायिकास्वरूपश्च यमो ह भुञ्जम् इति, हेतुः इदं वो वासुर्यन्ति हि, निर्वचन तस्मादापो नु स्थना इति, निन्दा मोघमन्नं विन्दते अप्रचेताः इति, प्रशंसा अग्निर्मूर्द्धा इति, संशयः अधःस्विदासीदुपरिस्विदासीत् इति, विधिः पृणीयादिन्नाधमानाय इति, परकृतिः सहस्रमयुतादृदत्, पुराकल्पः यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवाः इति । (१ । २ । ८ अ०) ।

अथ ऊहाद्यमन्त्रताधिकरणम्।

अनाम्नातेष्वमन्त्रत्वमाम्नातेषु हि विभागः ॥३४॥

ऊहप्रवरनामधेयेषु संशयः, मन्त्राः उत न? इति। अभिधायकत्वान्मन्त्राः इति प्राप्ते ब्रूमः, अनाम्नातेषु मन्त्रत्वं न स्यादभिधायकेष्वपि, नाभिधायकत्वं मन्त्रत्वे हेतुः, किं तर्हि अभियुक्तप्रयोगः, ये अभियुक्तैर्मन्त्राः इति नोच्यन्ते, न ते मन्त्राः, नचैवमादयो मन्त्रसमाम्नाये सन्ति, तस्मात् अमन्त्राः। प्रयोजनं, मन्त्रे दुष्टे यत् प्रायश्चित्तममन्त्रेषु तन्न। (२।१।९अ०)।

अथ ऋग्लक्षणाधिकरणम्।

तेषामृग्यत्रार्थवशेन पादव्यवस्था ॥ ३५ ॥

ऋच इत्यस्ति वेदे, अहेबुध्निय मन्त्रं मे गोपाय यमृषयस्त्रयीविदा विदुः ऋचो यजूंषि सामानि इति। कथंलक्षणिका ऋचः? तेषामृग्यत्रार्थवशेन पादव्यवस्था, यत्र पादकृता व्यवस्था स मन्त्र ऋङ्नामा, यथा अग्निमीळे इति, एवंजातीयकेषु मन्त्रेषु अभियुक्ता उपदिशन्ति, ऋचोऽधीमहे, ऋचोऽध्यापयामः, ऋचो वर्त्तन्ते इति। यद्यर्थवशेन उच्यते यत्र वृत्तवशेन तत्र न प्राप्नोति, अग्निः पूर्वेभिर्ऋषिभिः इति, यतो न अर्थवशेन इति वृत्तादिवशव्यावृत्त्यर्थं, किं तर्हि अनुवाद एष प्रदर्शनार्थः। अवश्यञ्चैतदेवं विज्ञेयं, वृत्तादिनिवृत्त्यर्थे सति वाक्यं भिद्येत। तस्मात् यत्र पादकृता व्यवस्था, सा ऋगिति। (२।१।१०अ०)।

सामलक्षणाधिकरणम् ।

गीतिषु सामाख्या ॥ ३६ ॥

अथ साम्नः किं लक्षणम् ? । विशिष्टा काचिद्गी मित्युच्यते, प्रगीते हि मन्त्रवाक्ये सामशब्दमभियुक्ता दिशन्ति, सामान्यधीमहि, सामान्यध्यापयामः, साम वर्त्तन्ते इति, अभियुक्तोपदेशश्च नः प्रमाणम् । यथा अ दधि, मधुरो गुड़ः इति, गीतिविशिष्टे तावन्मन्त्रे गीति शब्दः, गीतिसम्बन्धान्मन्त्रे सम्प्रत्ययः इत्यवगन्तव्यम् ॥ (२। ११ अ०) ।

यजुर्लक्षणाधिकरणम् ।

शेषे यजुःशब्दः ॥ ३७ ॥

अथ यजुषः किं लक्षणम् ? इति । यजुषां लक्षणं वक्तव्यम्, ऋग्लक्षणसामलक्षणाभ्यां यजुर्विज्ञास्यते ये नैवेन, या न गीतिर्न च पादबद्धं, तत् प्रश्लिष्टपठितं य इति । (२ । १ । १२ अ०) ।

निगदानां यजुष्ट्वाधिकरणम् ।

अथ निगदो नाम किं यजूंषि उत यजुषोऽन्यः ? इति

निगदो वा चतुर्थं स्याद्धर्मविशेषात् ॥ ३८ ॥ (पू

निगदाः न यजूंषि । कुतः ? । धर्मविशेषात्, उ ऋचा क्रियते, उच्चैः साम्ना, उपांशु यजुषा, उच्चैर्निग इत्येष धर्मविशेषः, उच्चैर्निगदेन इत्यनूद्यते, यदि य

निगदत्वं स्यात्, न च तस्योच्चैस्त्वं धर्मो दृश्येत। दृश्यते तु। तस्माच्चतुर्थं मन्त्रजातं निगदो नाम।

व्यपदेशाच्च ॥ ३९ ॥ (यु०)

व्यपदेशोऽपि भवति, यजूंषि वर्त्तन्ते, न निगदाः। निगदा वर्त्तन्ते, न यजूंषि इति। तस्मादपि मन्त्रान्तरम्।

यजूंषि वा तद्रूपत्वात् ॥ ४० ॥ (सि०)

यजूंष्येव वा निगदाः। कुतः ?। तद्रूपत्वात्, तदेवैषां रूपं, यत् यजुषां प्रश्लिष्टपाठः, ऋक्सामलक्षणविलक्षणता च

वचनाद्धर्मविशेषः ॥ ४१ ॥ (उप०)

वचनात् प्रत्यायनसामर्थ्यात्, अस्ति हि पुरुषान्तरप्रत्यायनसामर्थ्यं केषाञ्चित् यजुषाम्।

अर्थाच्च ॥ ४२ ॥ (यु०१)

अस्ति च तैः पुरुषान्तरैः प्रत्यायितैः प्रयोजनं, नोपांशूच्चार्य्यमाणाः पुरुषान्तरं प्रत्याययेयुः। तस्मात् धर्म्मविशेषोऽर्थवान्। यानि च यजूंषि उच्चैरुच्चार्य्यन्ते ते निगदाः। कुतः ?। निशब्दप्रकर्षस्य वक्ता, यथा प्रकर्षेण रक्तं नितरां रक्तम् इत्युच्यते। गदतिर्गदनार्थः पाठवचनः। एष एव हि प्रकर्षो यदुच्चैस्त्वावच्छिन्नत्वम्। ननु वाचनिको गुणो यजुषामुपांशुत्वम्। नेति ब्रूमः, गुणो नाम स भवति, यः स्वकार्य्यं कुर्वतामुपकारे वर्त्तते, न च परसम्बोधनार्थानां यजुषामुपांशुत्वं साहाय्ये वर्त्तते, तद्धि स्वकर्म्मक्रियाविघातं करोति, तेन पुरुषान्तरसम्बोधनार्थमुच्चैस्त्वं गुणः। इतरा

र्थन्तु वचनं भविष्यति, इतराणि यानि यजूंषि न परस्य बोधनार्थानि, तेषु उपांशुत्वं निवेक्ष्यते।

गुणार्थो व्यपदेशः ॥ ४३ ॥ (उप०)

अथ यदुक्तं व्यपदेशः इति, स चैकत्वेऽपि गुणतः भवति, यथा इती ब्राह्मणा भोज्यन्ताम्, इतः परिव्राजका इति। एवमुच्चैस्त्वेन गुणेन तान्येव यजूंषि व्यपदिश्यन्ते निगदाः इति।

सर्वेषामिति चेत् ॥ ४४ ॥ (आ०)

यदि य उच्चैर्गद्यते स निगदः, ऋगपि निगदः प्राप्नोति

न, ऋग्व्यपदेशात् ॥ ४५ ॥ (नि०)

न ऋचो निगदाः व्यपदिश्यन्ते, अयाज्या वै निगदा ऋचैव यजन्ति इति पृथक्त्वनिमित्ता हि व्यपदेशा भवन्ति। उच्यते, व्यपदेशो लिङ्गं, प्रसिद्धरुच्यताम् इति। अपादबद्धे गदतिर्वर्त्तते, अपादबद्धो हि गद्यः इत्युच्यते। (२।१।१३भा०)।

एकवाक्यत्वलक्षणाधिकरणम्।

अर्थैकत्वादेकं वाक्यं साकाङ्क्षं चेद्विभागे स्यात् ॥४६।

अथ प्रश्लिष्टपठितेषु यजुःषु कथमवगम्येत इयदेकं यजुरिति? यावता पदसमूहेनेज्यते, तावान् पदसमूहः एकं यजुः। कियता चेज्यते?। यावता क्रियाया उपकारः प्रकाश्यते, तावत् वक्तव्यत्वात् वाक्यम् इत्युच्यते। तेनाभिधीयते, अर्थैकत्वादेकं वाक्यम् इति, एतस्माच्चेत् कारणादेक-

वाक्यता भवति। तस्मादेकार्थः पदसमूहो वाक्यं, यदि च विभज्यमानं साकाङ्क्षं पदं भवति। किं तदाहरणम्? देवस्य त्वा सवितुः प्रसवे इति। ननु पदं पदमनैकार्थम्। सत्यं नतु तद्विभागे साकाङ्क्षम्। न तस्यार्थैकत्वमुपपद्यते। बहुत्वात्पदार्थानाम्, पदसमुदायस्य च पृथगर्थो नास्ति इत्युक्तम् (१।१।२४ एवं २५ सू०)। भेदः संसर्गो वा वाक्यार्थः इति यद्युच्यते, तथाप्येकार्थता न स्यात्, बहुपदे भेदानां संसर्गाणां च बहुत्वात्। एकप्रयोजनत्वादुपपन्नम्, यथा तावत् देवस्य त्वा इति निर्वापप्रकाशनं, तस्य विशिष्टस्य वाचक एतावान् पदसमूहः, तत् वाक्यम्। नन्वत्र देवस्य त्वा सवितुः प्रसवे निर्वपामि इत्येकं वाक्यम् अश्विनो बाहुभ्यां निर्वपामि इत्यपरम्, एवं बहूनि वाक्यानि। यदि निर्वपामि इत्यनुषङ्गः, ततो बहूनि वाक्यानि, न त्वेवमनुषङ्गो भवति यदि गुणभूतो निर्वपामीति, तदा प्रतिप्रधानं भिद्येत। न च निर्वापो देवस्य त्वेत्येवमादीनामर्थेनोच्यते, साधनप्राधान्ये हि अदृष्टार्थता वचनस्य स्यात्। निर्वापे पुनः प्रधाने दृष्टं कार्य्यं निर्वापप्रकाशनं, तत् सर्वैर्विशेषणैर्विशिष्टमुच्यते। तस्मात् अविरोधः। यथा च पदं पदेन विशेष्यते यथोक्तं (१।१।२५ सू०) तद्भूतानामिति। तस्मादेकं वाक्यम्।

अथ किमर्थमुभयं सूचितम्, अर्थैकत्वात् इति च विभागे साकाङ्क्षत्वात् इति च, उच्यते, भवति किञ्चिदेकार्थं, न तु विभागे साकाङ्क्षं, यथा भगो वां विभजतु, अर्य्यमा वां विभजतु इति एकार्थाः सर्वे विभागमभिदधति। ननु

भगविशिष्टाद्विभागादर्थ्यमविशिष्टोऽन्यो विभागः। इत्युच्यते, विभागसामान्येनास्य प्रयोजनं, न विशेषे सामान्ये हि दृष्टोऽर्थो भवति, न विशेषे, विभागे तु साकाङ्क्षम्। तस्माद्भिन्नमिदं वाक्यं विभागे विकल्प्य तथा स्योनं ते सदनं कृणोमि घृतस्य धारया सुशेवं कल्पयामि। तस्मिन् सीदामृते प्रतितिष्ठ व्रीहीणां मेधः सुमनस्यमानः इति विभागे साकाङ्क्षं, द्वे तु प्रयोजने क्रिये सदनकरणं पुरोडाशप्रतिष्ठापनञ्च। तस्मात् भिन्ने वाक पूर्वं सदनकरणे विनियुज्यते, उत्तरं पुरोडाशप्रतिष्ठापने तस्मात् सम्यक् सूत्रितं, न सूत्रोपालम्भो भवति। (२। १ १४ ष०)

वाक्यभेदाधिकरणम्।

समेषु वाक्यभेदः स्यात् ॥ ४७ ॥

इषे त्वा, ऊर्जे त्वा इति, तथा आयुर्यज्ञेन कल्पतां प्राणो यज्ञेन कल्पताम् इति। अत्र सन्देहः, किमेवमा न्दिषु भिन्नं वाक्यमुतैकमिति?। एकमिति ब्रूमः, इषे त्वे त्येवमुक्ते न किञ्चित् दृष्टं प्रयोजनं, तथा ऊर्जे त्वेत्यपि च वचनसामर्थ्याददृष्टं, तदुभाभ्यामेकं कल्पयितुं न्याय्यम्, एव मल्पीयसी अदृष्टानुमानकल्पना भविष्यति। तस्मादेक वाक्यम्।

एवं प्राप्ते ब्रूमः, समेषु वाक्यभेदः स्यात्, समेषु पर स्परानाकाङ्क्षेषु वाक्यं भिद्यते, इषे त्वेत्यनेन एकोऽर्थ

क्रियते, ऊर्जे त्वेत्यनेनापरः। ननु इदानीमेवोक्तं नात्र दृष्टोऽर्थः, इति। यद्यपि प्रत्यक्षादिना प्रमाणेन नोपलभ्यते, श्रुत्या तु गम्यते, इषे त्वा इति छिनत्ति, ऊर्ज्जे त्वा इत्यनुमार्ष्टि इति। तथा आयुर्यज्ञेन कल्पतां, प्राणो यज्ञेन कल्पताम् इत्यायुःक्लृप्तिरन्या प्राणक्लृप्तिः। ननु सामान्यमात्रमिष्टं तत् न विशेषणभेदात् भेदमर्हतीति, यथा अग्नये जुष्टं निर्वपामि इति निर्वाप एकस्तस्य विशेषाः सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्याम् इति, न तेषां भेदान्निर्वापस्य भेद इष्यते, एवमिहापि क्लृप्तिर्नामैकोऽर्थः, नासावायुरादिभिर्विशेषैर्भिन्नो भविष्यतीति। उच्यते, इह क्लृप्तीर्वाचयति इति बह्वयः क्लृप्तयः श्रूयन्ते, ताश्च वक्तव्याः, तत्रैकामायुःक्लृप्तिम् आयुर्यज्ञेन कल्पताम् इत्येष मन्त्रः शक्नोति वदितुं, प्राणो यज्ञेन कल्पतामित्ययमपि प्राणक्लृप्तिमपराम्, एवन्तु सर्वे क्लृप्तिविशेषवचनाः, तत्र दृष्टं प्रयोजनम्। तस्मादनेकार्थत्वात्तत्रापि वाक्यभेदः इति। ननु सामान्यवचनादेकत्वं यथा विभागे। नैतदेवं, विभागे दृष्टार्थं सामान्यमिह न। अपि च क्लृप्तीर्वाचयतीति विहितम्, आयुर्यज्ञेन कल्पतामिति चायुःक्लृप्त्यभिधानम् अभिनिवर्त्त्यते प्रत्यक्षं, प्राणो यज्ञेन कल्पताम् इति च प्राणक्लृप्ते तस्माद्वाक्यभेदः। (२।१।१३ अ०।

अथ अनुषङ्गाधिकरणम्।

अनुषङ्गो वाक्यसमाप्तिः सर्वेषु तुल्ययोगित्वात्॥

याते अग्नेऽयाशया तनूर्वर्षिष्ठा गह्वरेष्ठा, उग्रं वचो पावधीत्त्वेषं वचो अपावधीत् स्वाहा, याते अग्ने रजाश याते अग्ने हराशया इति अत्र सन्देहः, तनूर्वर्षिष्ठेति सर्वेष्वनुषक्तव्यम्, आहोस्वित् लौकिको वाक्यशेषः कर्त्तव इति। किं प्राप्तम्? याते अग्ने रजाशयेत्येतस्य तनू ष्ठेति न वाक्यशेषः, न ह्ययमस्मात्परः प्रयुज्यते। एवं ब्रूमः, अनुषङ्गो वाक्यसमाप्तिः स्यात्तनूर्वर्षिष्ठेति, स ह्ययं याते अग्नेऽयाशयेत्येतस्यानन्तरम्, एवं याते अग्ने शया, याते अग्ने हराशयेत्येतयोरपि। हराशयेत्ये व्यवहितः, इति चेत्। तन्न, समुदायस्याव्यवधानात्, अ वहितो रजाशयेति समुदायः समुदायेन च वाक्यशे सम्बन्धाभावात्समुदायिभ्यां सम्बन्धः, समुदायिसम्बन्धे च गम्यते विशेषः। तस्मात्सर्वत्रानुषङ्गः।

अपि च साकाङ्क्षस्य सन्निधौ परस्तात्पुरस्ता प पूरणसमर्थः श्रूयमाणो वाक्यशेषो भवति। कियांस्तु काल सन्निधिरिति? उच्यते, यावति शक्नोत्युभावप्यपेक्षितुम् कश्चासौ? आनन्तर्यं सम्बन्धिपदव्यवायो वा, तावति शक्नोत्युभावप्यपेक्षितुं, सम्बन्धिपदव्यवाये हि सम्बन्धादे पूर्वसंस्कारो नापैति। यत्राप्यपरेण साकाङ्क्षेण व्यवायस्त त्राप्यस्ति सम्बन्धः, द्वयोरपि हि कार्यं वक्तव्यमिति, पर पूर्वमपेक्षते, अनपेक्षमाणोऽन्यतरः प्रमादपाठः स्यात्, शक्य चासावपेक्षितुम, तस्मात् यथैवायमेकस्य सन्निधाविवमपरस

द्वयोरप्यसम्बद्धैः पदैरव्यवहितत्वात्, द्वयोरप्याकाङ्क्षतोरेतावच्च वाक्यशेषसम्बन्धे कारणं, नानन्तर्यम् अव्यवधाने विच्छेदेऽपि भवति सम्बन्धः। तस्मादनुषङ्गः।

अथेह कथं भवितव्यम्? यत्र निराकाङ्क्षाणां सन्निधौ परिपूरणसमर्थः श्रूयते, यथा चित्पतिस्त्वा पुनातु, वाक्पतिस्त्वा पुनातु, देवस्त्वा सविता पुनात्वच्छिद्रेण पवित्रेण वसोः सूर्यस्य रश्मिभिः इति, अत्र हि पुनात्वन्तानि परिपूर्णानि न किञ्चिदाकाङ्क्षन्ति। ननु अच्छिद्रेणेत्येतदाकाङ्क्षिष्यति। सत्यमाकाङ्क्षति, आकाङ्क्षदप्येनदेकमाकाङ्क्षेत्, एकेनैव एतत् निराकाङ्क्षं सम्पद्यते इति, एकेन हि निराकाङ्क्षीकृतो नेतरावाकाङ्क्षिष्यति, अनर्थकत्वादाकाङ्क्षति, एकेन च संबद्धो नानर्थको भवति! तस्मान्नेतरावाकाङ्क्षति इति, इतरावपि परिपूर्णत्वात् न तमाकाङ्क्षतः। ननु एतस्य वाक्यशेषस्य एकमप्याकाङ्क्षतो न गम्यते विशेषः, केन निराकाङ्क्षीक्रियते, केन वा न? इति, तेनानवगम्यमाने विशेषे सर्वैः सह संभन्त्स्यते आह, नैतदेवं, येनास्य प्रत्यक्षमानन्तर्यमुपलभामहे तेन सह संभन्त्स्यते इति गम्यते विशेषः, तस्मात्तेनानन्तरेण सह संभन्त्स्यते इति नास्ति सर्वत्रानुषङ्गः इति। आह, नैतदेवं, पुनातुशब्देनास्य प्रत्यक्षमानन्तर्यमुपलभामहे, पुनातुशब्दस्यापि चित्पतिस्त्वेत्येवमादिभिः, एकश्चासौ पुनातुशब्दः पुनःपुनरुच्चरितः, तेनावगच्छामः, यत्र पुनातुशब्दः प्रयुक्तः, तत्र तेनैकवाक्यत्वादच्छिद्रेणेत्ययमपि प्रयोक्तव्यः, तथा च सति चित्पतिस्त्वा इत्येवमादयो विना पुनातुशब्देन, साकाङ्क्षाः, ते च पुना-

तुशब्दमाकांक्षन्ति, स च पुनातुशब्दोऽच्छिद्रेणेत्यनेन विशिष्टः तेन पुनातुशब्देन सानुषङ्गेण नियोगतः सर्वे निराकाङ्क्षीकर्त्तव्याः। तस्मात्सर्वेषु तुल्यप्रयोगाः इति वाक्यपरिसमाप्तिरनुषज्यते। (२।१।१६ अ०)।

अवैतानन्नुषङ्गाधिकरणम्।

व्यवयान्नानुषज्येत ॥ ४९ ॥

सं ते वायुर्वातेन गच्छतां, सं यजत्रैरङ्गानि, सं यज्ञपतिराशिषा इति। वायुर्वातेन गच्छतामित्येष सं यजत्रैरङ्गानि इति बहुवचनान्तेन व्यवहितत्वात् सं यज्ञपतिराशिषेत्यत्र नानुषज्यत, एकेन साकाङ्क्षेण अवेतो गच्छतामिति शेषः, ततो बहुवचनान्तेन सं यजत्रैरङ्गानीत्येतेन सम्बन्धमनुपेत्य व्यवेतत्वात्परेण न सम्बध्यते, गम्यते हि तदा विशेषः, एकेन व्यवेतः इति, गम्यमाने विशेषे न तत्र भावो वाक्यशेषस्योपपद्यते। तस्माद्बहुवचनान्तस्य परस्य च तद्व्यपेतस्य लौकिको वाक्यशेषः कर्त्तव्यः इति। (२।१।१७अ०)

इति श्रीशबरस्वामिकृतौ मीमांसाभाष्ये द्वितीयस्याध्यायस्य प्रथमः पादः। उपोद्घातपादोऽयम्।

द्वितीयः पादः।

शब्दापूर्वभेदाधिकरणम्।

शब्दान्तरे कर्मभेदः कृतानुबन्धत्वात् ॥ १ ॥

अस्ति ज्योतिष्टोमस्तत्र श्रूयते, सोमेन यजेत, दाक्षि-

यानि जुहोति, हिरण्यमात्रेयाय ददाति इति । यजति ददाति जुहोतयस्ते किं संहत्य कार्य्यं कुर्वन्ति, उत वियुत्य ? इति संशयः, सात्रकाः संहत्यापि साधयन्तो दृश्यन्ते, वियुत्यापि । संहत्य तावत्, यथा ग्रावाण एकामुखां धारयन्तो दृश्यन्ते, नागदन्तकात्तु वियुत्यापि, एकैकस्मिन् हि शक्यते शिक्यमवलम्बयितुम् । अतो यजति ददाति जुहोतयः संहत्य साधयेयुर्वियुत्य वा ? इति जायते संशयः ।

किं तावत्प्राप्तं, संहत्य इति । कुतः ? अदृष्टार्थानामुपकारकल्पनाऽल्पीयसी न्याय्या इति । कथम् ?

अदृष्टो योऽश्रुतो वार्थः, स नास्तीत्यवगम्यते ।
तस्मिन्नसति दृष्टश्चेत् श्रुतो वा न विरुध्यते ॥
विरुध्यमाने कल्प्यः स्याज्ज्ञायते तेन सोऽर्थवान् ।
विशेषश्चेन्न गम्येत, ततो नैकोऽपि कल्प्यते ॥

गम्यते च विशेषः, बहुभ्य एकमपूर्वम् इति । तस्मात् समुदायश्चिकीर्षितः, ततो ह्यदृष्टे कल्प्यमाने, अवयवानां समुदायं प्रति अर्थवत्त्वादेकमपूर्वं समुदायात् कल्पितम भविष्यति । न च, अशब्दः समुदायः, अवयवशब्देरेव समुदायस्याक्तत्वात् । तस्मात् समुदायश्चिकीर्षितः । अथ वा, यजेतेत्येतस्य पूर्वो भागो यजत्यर्थं ब्रवीति, उत्तरो भावयेत्, तथा ददाति इति पूर्वो भागो ददात्यर्थम्, उत्तरस्तमेव (भावयेत् इति) अनुवदति, एवं जुहोति इति पूर्वो भागो जुहोत्यर्थम्, उत्तरस्तमेवानुवदति । तेनैकस्यां भावनायां बहवो यजत्यादय उपाया विधीयन्ते श्रुत्या । तस्मादेतैर्यागदानहोमैर्विशिष्टाऽपूर्वस्य भावना प्रतीयते, अत

उच्यते, संहत्यैकमपूर्वं साधयन्ति इति। यद्वा यजतिशब्देन विहितम् दानं दानहोमशब्देनानूद्यते गुणसम्बन्धार्थम्, तस्मादेकमपूर्वमिति प्राप्तम्।

एवं प्राप्ते ब्रूमः, प्रतिशब्दं अपूर्वभेदः इति, शब्दान्तरे कर्म्मभेदः कृतानुबन्धत्वात्, यजेतेत्यनेन केवलस्य यागस्य कर्त्तव्यतोच्यते, न तु जुहोतिशब्दाभिहितस्य ददातिशब्दाभिहितस्य वा, शब्दान्तरत्वात्। प्रयोगवाक्यशेषभावेन हि समुदायस्य सत्तासम्बन्धो गम्यते, श्रुत्या अवयवस्य, यजेत इति सन्निहितयोरपि वाक्येन दानहोमयोः श्रुत्या यागस्यैव सत्तासम्बन्धो गम्यते न दानहोमयोः। श्रुतिश्च वाक्याद्बलीयसी। तस्मान्न समुदायः शाब्दः, कल्प्यमानो हि प्रयोगवचनेन एकवाक्यताम् नीत्वा कल्प्येत, शब्दान्तरञ्च यजतेर्ददातिः। तत्र यद्यपि परो भागो भावनावचनः सर्वेषु समानः, तथाप्येकैकस्य पूर्वोऽवयवोऽन्यः, अन्यश्च तेन समुदायः शब्दान्तरम् अन्यस्मात् समुदायात्, तत्रार्थान्तरं गम्यते। दद्यात् इति (दानेन साधयेत् इति) केवलमेव दानं करणं भावनायाः प्रतीयते, न यागहोमौ सहायौ अपेक्षते। तथा जुहोति इति होमसाधनां भावनामाह, न दानयागावपेक्षते। तत्रैतावच्छब्देनावगतं, दानेन केवलेन सिध्यति इति जुहोतीत्यपि होमेन केवलेन सिध्यतीति, न तु दानेन केवलेन सिध्यतीति विज्ञानं निवर्त्तते। ददातिर्हि स्वेन कारकयानेण कृतानुबन्धो न यागं होमं वा अनुबन्धमपेक्षते। तस्माद्भिन्नानि वाक्यानि, प्रतिशब्दमपूर्वभेदः इति।

न च दानस्य यजतिजुहोतिभ्यांऽनुवादो यागहोमयोरविव-

त्वाप्रसङ्गात् । न च दानमितरयोरनुवादः, परस्वत्वार्थत्वात् ददातेः, इतरयोश्च त्यागार्थत्वात् प्रयोजनं पूर्वपक्षे समुदायादपूर्वं, सिद्धान्ते तु यागस्य फलवत्त्वादिकयोगुणभावः । (२ । २ । १ अ०) ।

समिदाद्यपूर्वभेदाधिकरणम् ।

एकस्यैवं पुनः श्रुतिरविशेषादनर्थकं हि स्यात् ॥२॥

समिधो यजति, तनूनपातं यजति इत्येवमादिः पञ्चकृत्वोऽभ्यस्तो यजतिशब्दः किमेकमपूर्वं चोदयति, किं प्रत्यभ्यासमपूर्वभेदः ? इति । शब्दान्तरे कर्मभेद उक्तः, इह स एव शब्दः पुनःपुनरुच्चार्यते । तस्मादेकमेव चापूर्वम् । ननु अपूर्वान्तरमविदधदनर्थको भवति । सत्यमेवाप्रयोजनो भवति, बहुकृत्वोऽपि चोच्चार्यमाणो नान्यार्थो भवति, यत् प्रथमे उच्चारणे गम्यते, शततमेऽपि तदेव गम्यते । तस्मात् पञ्चकृत्वोऽभ्यस्तो यजति शब्द एकमपूर्वं चोदयति । न चाभ्यासोऽनर्थको भविष्यति, तनूनपादादीर्देवता विधास्यति, तस्मादेकमपूर्वम् ।

एवं प्राप्ते ब्रूमः, एकस्यैवं पुनःश्रुतिः स्यात्, कर्मभेदं कुर्य्यादित्यर्थः । तावत्येव विधीयमानेऽसति कस्मिंश्चिद्विशेषे पुनःश्रुतिरनर्थिका भवेत् । ननूक्तं न शक्नोत्यर्थान्तरम् विधातुम् इति । उच्यते, समिधो यजति इत्यपि प्रथमोऽनुवाद एव, दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत इति यागः प्राप्त एव । तत्र देवता न शक्या विधातुम्, श्रुतिप्राप्ता हि तत्र देवता, इयं वाक्यात् प्रकरणाद्वा, तयोर्विकल्पो न न्याय्यः, स एष

देवतायागसम्बन्धो विधीयमानः अक्रियमाणे यागे न शक्यः कर्तुमित्यनर्थकः स्यात्। क्रियमाणे तु शक्यते। तस्मादभ्यसितव्यो यागः, प्रत्यभ्यासञ्चाहृष्टभेद, इति, न च यत् समित्सम्बन्धेन क्रियते, तत् तनूनपात्सम्बन्धेन, भिन्नत्वात् तयोः, अतो न विकल्पः। प्रयोजनं पूर्वपक्षे सकृत् प्रयोगः इति, सिद्धान्ते पुनःपुनःप्रयोगः इति। (२।२।२अ०)

अथ आघाराद्याग्नेयादीनामङ्गाङ्गिभावाधिकरणम्।

प्रकरणात्तु पौर्णमास्यां रूपावचनात् ॥३॥ (सि०)

एवं हि समामनन्ति, यदाग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्यायां पौर्णमास्याञ्चाच्युतो भवति, तावब्रूतामग्नीषोमावाज्यस्यैव तौ उपांशु पौर्णमास्यां यजन्निति, ताभ्यामेतमग्नीषोमीयमेकादशकपालं पौर्णमासे प्रायच्छत्, ऐन्द्रं दध्यमावास्यायाम् ऐन्द्रं पयोऽमावास्यायाम् इति। तथा आघारमाघारयति, आज्यभागौ यजति स्विष्टकृते सम[illegible]ति, पत्नीसंयाजान् यजति। समिष्टयजुर्जुहोति। तथा य एवं विद्वान् पौर्णमासीं यजते, य एवं विद्वानमावास्यां यजते इति। तत्र सन्देहः, सर्वाण्येतानि समप्रधानानि, उत आग्नेयादीनि पयोन्तानि प्रधानानि, आघारादीनि आरादुपकारकाण्यङ्गानि ?। तथा, य एवं विद्वानित्येवंसंयुक्तौ प्रकृतानां कर्मणामनुवदितारौ, अथ वा य एवं विद्वान् पौर्णमासीं यजते, य एवं विद्वानमावास्यां यजते इत्यपूर्वयोः कर्मणोर्विधातारौ, तत्र इतरे गुणविधयः ? इति।

किं प्राप्तम्, शब्दान्तरत्वादभ्यासाच्च समप्रधानानि इति प्राप्ते ब्रूमः, प्रकरणन्तु पौर्णमास्यां, प्रकृतानामाग्नेयादीनामनुवदितारौ पौर्णमास्यमावास्यासंयुक्तौ। कुतः? रूपावचनात् य एवं विद्वान् पौर्णमासीसंज्ञकं यागं यजते इति न सर्वे यागा उच्यन्ते, यः पौर्णमासीसंज्ञकः स विधीयते, नचैतदेवमवगच्छामः, कीदृशमेवंसंज्ञकस्य यागस्य रूपम इति, ते न किञ्चित् प्रतिपद्येमहि। अतो ब्रूमः, यद्यपूर्वस्य विधातारौ अनर्थकौ इति। अथ नु प्रकृतानामनुवदितारौ, ततः सन्निहिताः पौर्णमास्यमावास्यासंयुक्ता यागाः इति गम्यते रूपम्, तत्रार्थवत्ता वचनस्य। कथं पुनरेकवचनान्तौ बहूनां वाचको भविष्यति? इति यदि उच्यते। समुदायशब्दतयाऽवकल्पिष्यते, रूपवन्तो हि पूर्वप्रकृता यागाः, तेषां च प्रचयशिष्टः समुदायोऽप्यस्ति तदपेक्षोऽयमरूपशब्दः, तस्मादेकवचनान्तता न दोषः, भवति हि बहूनामेकवचनान्तः शब्दः समुदायापेक्षः, यथा, यूथं वनं कुलं परिषत इति। यदा आग्नेयादीनां समुदायवचनावेतौ, तदा दर्शपौर्णमासशब्देन एते एव अभिधीयन्ते। तत एषां फलसम्बन्धः, फलवत्सन्निधेस्तु आघारादीनि आरादुपकारकाणि इति।

विशेषदर्शनाच्च सर्वेषां समेषु ह्यप्रवृत्तिः स्यात्

॥ ४ ॥ (यु० १)

यदि च सर्वाणि समप्रधानानि अभविष्यन्, न विकृता प्रयाजा दृश्येताम्। दृश्यन्ते तु, प्रयाजे प्रयाजे कृष्णलं

जुहोति इति, असत्याग्नेयगुणत्वे प्रयाजस्य तन्नोपपद्यते। अतो न सर्वाणि समप्रधानानि।

गुणास्तु श्रुतिसंयोगात् ॥ ५ ॥ (पू०)

नैतदस्ति, पौर्णमास्यमावास्यासंयुक्तौ समुदायशब्दौ इति, किन्तु अपूर्वयोः कर्म्मणोर्विधातारौ, तथा न लक्षणशब्दो भविष्यति। ननु रूपं नास्ति। वाक्यान्तरेण रूपमवगमिष्यामः। पौर्णमास्यामाग्नेयोऽष्टाकपालो भवति इति यदेतत् पौर्णमासीनाम कर्म्म, तस्य एतद्रूपम्, अग्निर्देवता, पुरोडाशो द्रव्यमिति। अत आग्नेयादिभिर्गुणो विधीयते इति।

चोदना वा गुणानां युगपच्छास्त्राच्चोदिते हि तदर्थत्वात्तस्य तस्योपदिश्येत ॥ ६ ॥ (उ०)

कर्म्मचोदना वा आग्नेयादयः स्युः। कुतः ? गुणानां युगपच्छासनात्, एकेनैव वाक्येनाचानेको गुणो विधातुमिष्यते भवता, न च शब्दान्तरेण चोदिते कर्म्मणि अनेको गुणः परस्परसम्बन्धे च असति शक्यते विधातुम्। कथम् ?। यदि तावत् पौर्णमास्याम् अष्टाकपालो भवति इति सम्बन्धो विवक्षितः, न तदाऽयमर्थोऽष्टाकपालः सत्तया अभिसम्बध्यते इति, कस्तर्हि अष्टाकपालः पौर्णमास्याऽभिसम्बध्यते इति ? तत्र तदा भवतिर्वर्त्तते, तदानीमाग्नेयः इत्ययमस्यान्तिकादप्युपनिपतितो भवति सम्बन्धाभावात् नानेन सम्बन्धमर्हति, अष्टाकपाल आग्नेयो भवति

इति । अथाग्नेयः पौर्णमास्यां भवति इति विवक्ष्यते । तदाग्नेयपुरोडाशयोरसम्बन्ध एव स्यात् । अथ पौर्णमास्या-मष्टाकपालस्याग्नेयता विधीयते । वक्तव्यं, केन तस्यामष्टा-कपालो विहितः ? इति । अथ तस्यामाग्नेयस्याष्टाकपा-लता तथापि एष दोषः । अथ पौर्णमासीति उभाभ्यां सम्बध्येत । परस्परेण द्रव्यदेवतयोरसम्बन्ध एव स्यात् । अथ द्रव्यदेवते परस्परेण विशिष्टे सत्यौ पौर्णमास्या सम्बध्येया-ताम् इत्युच्यते । आग्नेयोऽष्टाकपालो यः, स पौर्णमास्यां भवति इति, तस्य अप्रसिद्धत्वादेतदप्ययुक्तम् । अथ केनचिद-ग्नये सङ्कल्पितः पौर्णमास्यां विधीयते । तथापि देवताया अविधानाद्रूपाभाव एव । अथाग्निर्देवता भविष्यति, इति कश्चित् ब्रूयात् । स वक्तव्यः, मिथश्चानर्थसम्बन्धः इति, न हि आग्नेयशब्दोऽनुवादो विधिश्च भवति इति । कल्पयि-ष्यामो देवताम् इति चेत् । न, असति विधाने देवताया अभावात् । सम्बन्धिशब्दोऽयं देवता इति स एवाग्निरष्टा-कपालस्य देवता,नान्यस्य । तस्मादवश्यमाग्नेयाष्टाकपाल-सम्बन्धी विधातव्यः, स एष यागो भवति इति, तेन पौर्ण-मासीयागस्यापरो यागः सम्बन्धी विधीयते, न द्रव्यं दे-वता वा । न च यागस्य यागान्तरं रूपं भवति । अतो रूपावचनात् पौर्णमास्यमावास्यासंयुक्तौ नापूर्वयोः कर्मणो-र्विधातारौ । यत्तु उक्तम्,पौर्णमास्यमावास्याशब्दौ लक्षणया प्रकृतान् यागाननुवदितुं शक्नुतो नाञ्जस्येन इति । नैष दोषः, यदा आञ्जस्येन शब्दार्थो नावकल्पते, तदा लक्षण-याऽपि कल्प्यमानः साधुर्भवति, यथा, अग्नौ तिष्ठति, श्व

वटे तिष्ठति, अग्निसमीपे अवटसमीपे तिष्ठति इति भवा
संव्यवहारः। लक्षणापि हि लौकिक्येव इति।

व्यपदेशश्च तद्वत् ॥ ७ ॥ (यु० १)

उग्राणि ह वा एतानि हवींषि अमावास्यायां सि
यन्ते, आग्नेयं प्रथममैन्द्रे उत्तरे इति समुच्चयं दर्शया
आग्नेयादीनां गुणत्वे विकल्पः स्यात्। तत्राग्नेयं प्रथमः
ऐन्द्रे उत्तरे द्वे इति व्यवदेशो नावकल्पेत, विकल्पे सम्भा
पौर्वापर्य्यानुपपत्तिः इति।

लिङ्गदर्शनाच्च ॥ ८ ॥ (यु०२)

लिङ्गं च दृश्यते, चतुर्दश पौर्णमास्यामाहुतयो ह्रयः
त्रयोदशामावास्यायाम् इति। (२।२।३ अ०)।

उपांशुयाजापूर्वताधिकरणम्।

पौर्णमासीवदुपांशुयाजः स्यात् ॥ ९ ॥ (पू०)

जामि वा एतद्यज्ञस्य क्रियते यदन्वञ्चौ पुरोडाशौ उप
याजमन्तरा यजति इति, विष्णुरुपांशु यष्टव्योऽजामित्वा
प्रजापतिरुपांशु यष्टव्योऽजामित्वाय, अग्नीषोमावुपांशु य
व्यावजामित्वाय इति। तत्र सन्देहः, उपांशुयाजमन्
यजति इति किं विष्ण्वादिगुणकानां प्रकृतानां याग
समुदायस्य वाचकः, अथ वा अपूर्वस्य यागस्य ? इति
तत उच्यते, पौर्णमासीवदुपांशुयाजो भवितुमर्हति। कुत
नामसम्बन्धात्, नामसम्बन्धो हि विशिष्टो यागः श्रू
उपांशुयाजसंज्ञकः, न च द्रव्यदेवते रूपं, प्रकृतास्तेऽप
गुणका यागा विद्यन्ते। तस्मात् समुदायशब्दः इति।

ननु उपांशुगुणकं यागान्तरम् उपांशुत्वेन रूपेण रूपवत् विधीयते। न एवंजातीयकः शब्द उपांशुविशिष्टं यागं शक्नोति वक्तुम्, उपांशुयागः इति हि तस्य वक्ता, चजोः कु घिण्यतोः, (७।३।५२ सू॰ पा॰) इति कुत्वेन भवितव्यम्, अव्युत्पन्नः पुनरुपांशुयाजशब्दः। तस्मान्न रूपवत् यागान्तरम्। अथापि नामसंयुक्तं यजति सामान्यमेव, तथाप्यनुपदिष्टदेवताद्रव्यरूपं न यागान्तरं प्रतिपद्येमहि। नन्वेवं सति प्रकृतानामप्यवाचकः प्राप्नोति। मा भूदुपांशुयाजशब्दः, यजतिशब्दो भविष्यति, तथा सति उपांशुयाजशब्दे ऽप्यनुवादत्वादनाञ्जस्येऽपि न दोषः।

चोदना वाऽप्रकृतत्वात् ॥ १० ॥ (सि॰)

कर्मान्तरस्य वाचकः स्यात्, उपांशुयाजं यजति इति। कुतः? प्रकृतानां यागानामभावात्, न चेत्प्रकृता विद्यन्ते, कस्य समुदायं वक्ष्यति? ननु इदानीमेवोक्तं विष्ण्वादिगुणकाः प्रकृता यागा विद्यन्ते इति। न विद्यन्ते, न हि, ते विधयो विष्णुरुपांशु यष्टव्यः इत्येवमादयः। अर्थवादा हि ते। कथम्?। अस्मिन् वाक्ये विध्यन्तरस्य भावात्, उपांशुयाजमन्तरा यजति इति एतदेतस्मिन् वाक्ये विधीयते। यदि इमेऽपि विधीयेरन्, भिद्येत तर्हि वाक्यम्। अपि च, यागस्य विष्ण्वादीनाञ्च सम्बन्धोऽत्र गम्यते वाक्ये, न च यागस्य विधानम्। ननु च, उपांशुयाजमन्तरा यजतीत्यत्रापि अन्तरालसम्बन्धोऽवगम्यते। वाढं, स तु विधीयते उपांशुत्वादिसम्बन्धः। एकं हि इदं वाक्यं अनेकं विधातुमर्हति।

कथम् ?। जामि वा एतत् यज्ञस्य क्रियते इत्येवमुपक्रमं तद्वाक्यम् अजामित्वाय इत्येवमन्तम्, तस्य मध्ये समाम्नातं विष्ण्वादिवाक्यं तेन सम्बध्यमानं न वाक्यान्तरं भवितुमर्हति। तस्मात् विष्णुरुपांशु यष्टव्यः इत्येवमादयो न विधयः, किं तर्हि अर्थवादाः। कः पुनरर्थवादः ?। आग्नेयाग्नीषोमीययोर्निरन्तरं क्रियमाणयोर्जामितादोष उक्तः, तं भिषजितुं, उपांशुयाजमन्तरा यजति इति विहितम्। कथं तेन भिषजिष्यते ?। तस्मिन् क्रियमाणे ज्ञायत एव, यथा विष्णुर्यष्टव्यः प्रजापतिरग्नीषोमौ चेति, ततश्च व्यवधानादजामिताऽवगम्यत एव, तेनाजामितार्थवादं वक्ष्यामि इति विष्ण्वादिसम्बन्धोऽनूद्यते, न त्वन्तरालसम्बन्धस्यान्यत् प्रयोजनमस्ति अतो विधानात्। कथं विष्ण्वादयो यष्टव्याः इत्येतदवगम्यते ?। यष्टव्यान् अयष्टव्यान् वा विष्ण्वादीनुपांशुयाजाभिष्टवाय सङ्कीर्त्तयति इति गम्यते।

तत्र केचित्तावदाहुः, प्राप्ता एव इति। कुतः ?। शाखान्तरे विधानात् इति। यद्यप्यप्राप्तिः, तथाप्युपांशुसामान्यात् प्रजापतिर्देवता विष्णुश्चेत्यनुवादावेव, उपांशुधर्माणौ हि विष्णुप्रजापती, तस्मात् यत्किञ्चित् प्राजापत्यं यज्ञे क्रियते, तत् उपांश्वेव क्रियते इत्येवमादिसङ्कीर्त्तनात् मन्त्रसमाम्नानाच्च विष्णुम् अप्राप्तमपि प्राप्तमिव वदेत्। अग्निषोमयोस्तु विधायकमुद्राक्रियते, एतावब्रूयातामग्नीषोमौ वा[illegible]श्येव तावुपांशु पौर्णमास्यां यजन् इति, तस्मात् यागान्तरम्।

गुणोपबन्धात् ॥ ११ ॥ (आ०नि०)

यत् उच्यते, न ज्ञायते, कतमोऽसौ उपांशुयाजसंज्ञको यागः ? इति, यस्यायं गुण उपबद्धः, उपांशु पौर्णमास्यां यजन् इति । तस्मात् न दोषः ।

प्राये वचनाच्च ॥ १२ ॥ (यु०)

प्रधानकर्म्मप्राये वचनं, प्रधानकर्मतामुपोद्बलयति, यथा, अग्रप्राये लिखितं दृष्ट्वा भवेदयमग्रः इति मतिः । तस्मात् न समुदायशब्दः इति (२।२।४अ०) ।

आघारादापूर्वताधिकरणम् ।

आघाराग्निहोत्रमरूपत्वात् ॥ १३ ॥ (पू०)

आघारमाघारयति इति श्रूयते, तथा इमान्यपराणि, ऊर्द्धमाघारयति, सन्ततमाघारयति, ऋजुमाघारयति इत्येवमादि । इदञ्च अग्निहोत्रं जुहोति, तथा, दध्ना जुहोति, पयसा जुहोति इत्येवमादि । तत्र सन्देहः, किम् ऊर्द्ध्वमाघारयति, दध्ना जुहोति इत्येवमादिभिराघाराः होमाश्च विहिताः, तेषाम् आघारमाघारयति, अग्निहोत्रं जुहोति इत्येतौ समुदायानुवादौ, उतैतावेवापूर्व्वयोराघारहोमयोर्विधातारौ ? इति किं तावत् प्राप्तम् ? न अपूर्व्वयोर्विधी इति । कुतः ? । अरूपत्वात्, न हि, एतयोः पूर्व्वाभ्यां होमाघाराभ्यां विशिष्टं रूपमस्ति । यतः कर्मान्तरम् अध्यवसेयम् । अतः प्रकृतत्वात् प्रकृतानुवादौ ।

संज्ञोपबन्धात् ॥ १४ ॥ (पू०यु०१)

संज्ञोपबन्धश्च भवति, अग्निहोत्रं नाम होमं जुहोति

इति, आघारसंज्ञकं कर्म करोति इति, संज्ञाविशिष्टावाघार-होमौ विधीयेते। न च विज्ञायते, कोऽसावाघारो नाम कर्म-विशेषः, कश्चाग्निहोत्रसंज्ञकः? इति। ननु विज्ञायते आ-घारणमाघारः, हवनं होमः। यद्याघारणसामान्यम् होम-सामान्यञ्च विधीयेते, विज्ञातपूर्वौ तर्ह्याघारहोमौ, तेनानु-वादौ। अथाव्युत्पन्ना उभयोरपि संज्ञा, तथापि न आघा-राग्निहोत्रसामान्यम् उच्येत, विशेषाश्रयत्वात् संज्ञायाः। न च स विशेषो गम्यते। इत्यपूर्वावाघारहोमविधी न अ-वकल्पेते। अपि च कथं क्रिया साधनशब्देन उच्येत? ईप्सिततमं हि यत् साधनं, तत् द्वितीयान्तेन उच्यते, क्रिया तिङन्तेन। अनुवादपक्षे क्रियाणां समुदायोऽर्थान्तरम्, तत् ईप्सिततमं साधनं भविष्यति।

अप्रकृतत्वाच्च ॥ १५ ॥ (पू० यु०२)

न च, प्रकृतमपि द्रव्यदेवतमाघारे विद्यते। येन रूप-वान् स्यात्। तस्मादेतावपि समुदायशब्दौ इति।

चोदना वा शब्दार्थस्य प्रयोगभूतत्वात्, तत्सन्निधे-गुणार्थेन पुनःश्रुतिः ॥ १६ ॥ (नि०)

नचैतदस्ति, समुदायशब्दौ इति, कर्मान्तरचोदने स्या-ताम्। कुतः?। शब्दार्थस्य प्रयोगभूतत्वात्, आघारयति, जुहोति इति, होमाघारौ प्रयोक्तव्याविति शब्दार्थः, तेन कर्मान्तरे विधीयेते इत्यवगच्छामः। आघाराग्निहोत्रशब्दौ च हवनाघारणसामान्यवाचिनौ प्रज्ञातौ, अतो नाविज्ञा-तार्थौ। तेन रूपवन्तौ सन्तौ विधीयेते।

यदुक्तम्, जर्तिलयवाग्वा जुहुयात्, गवीधुकयवाग्वा जुहुयात् इत्येवमादि- (sic)

यदुक्तम्, अङ्गमाघारयति, दध्ना जुहोति इत्येवमादिभिर्विहितत्वादनुवादो इति । नैतदेवम्, न ह्येते होमाघारौ विधातुं शक्नुवन्ति । अङ्गमाघारयति, दध्ना जुहोति इति च न एतदुक्तं भवति, आघारः कर्त्तव्यः, होमः कर्त्तव्यः इति, किं तर्हि, अङ्गताघारसम्बन्धः कर्त्तव्यः, दधिहोमसम्बन्धः कर्त्तव्यः इति । तस्मात् अप्राप्तत्वान्नानुवादो । ननु सम्बन्धे विहिते अर्थाद्धोमाघारौ भविष्यतः । नैतदेवम्, अस्मिन् हि सति विधानेन सम्बन्धः । तस्मान्नार्थादापद्येते होमाघारौ, अतोऽपूर्वौ विधीयेते इति ब्रूमः ।

ननु आघारयति, जुहोति इति होमाघारगतो व्यापारः श्रूयते, न दध्यङ्गतादिसम्बन्धः । सत्यं न श्रूयते । तत्सन्निधेर्गुणार्थेन व्यापारश्रवणमवकल्पिष्यते । ननु पदार्थान्तरगतं व्यापारं श्रुतिर्न शक्नोति वदितुम् । सत्यमेवमेतत्, स्वपदार्थगतं वक्ष्यति, तत्तु स्वपदार्थं गुणशब्दो विशेक्ष्यति, स एव विशिष्टः प्रत्येष्यते, इति भवेदेतत्, विशिष्यात् स्वपदार्थं गुणशब्दः, न त्वेष गुणतो व्यापारः प्रतीयेत । तत्र किं भविष्यति ? । अव्याप्रियमाणेऽपि गुणे शब्दार्थोऽवक्लृप्तो भविष्यति । गुणवचनसन्निधिः इदानीं किमर्थः ? । अनर्थकम् । कथं पुनरनर्थको नाम वेदो भवितुमर्हति ? सति अर्थे नानर्थकः, असति त्वर्थे किमन्यत् उच्येत । एवं तर्हि वाक्याद्भविष्यति, श्रुत्यर्थे सति न वाक्यार्थोऽवकल्पते । सत्यमेवमेतत्, अविवक्षिते त्ववकल्पिष्यते । कथम् अविवक्षा ? गुणवचनस्याप्रमादपाठात्, स्वपदार्थस्य च शब्दान्तरेण विहितत्वात् । तस्मात् सिद्धं, गुणार्थेन दध्ना जुहोति इत्ये-

वमादीनां पुनःश्रुतिः। जुहोतिरुच्चारणं च अनुवादो गुण-सम्बन्धार्थः। यदि जुहोति इत्यनुवादः, केनेदानीं गुणो विधीयते। दधिशब्देनेति मावोचत। ननु इदानीमेव वाक्यात् गुणव्यापारो गम्यते इत्युक्तम्। सत्यमेवमेतत्, अविधीयमानस्तु कुतो गम्यते? इति। प्रमाणमस्य नावगम्येत। असति प्रमाणे व्यामोहः स्यात्। एवं तर्हि विधायकौ जुहोत्याघारयतिशब्दौ। कस्य तर्ह्यनुवादः? धात्वर्थस्य इति ब्रूमः।

यदि विधायकौ, पूर्वमेव विहिते स्वार्थे, किमर्थं पुनरुच्चार्येते? वाक्यार्थो यस्तं विधातुमित्यदोषः। तस्मात् कर्मान्तरचोदने। यदुक्तं, नास्याघारे प्रकृतं द्रव्यदेवतमिति। किमेवं सति द्रव्यदेवतेन, यदा प्रसिद्धार्थाभिधानाद्विज्ञातमेवास्य रूपम्। अपि च, चतुर्गृहीतं वा एतदभूत्तस्याघारमाघारयेति आज्यमस्य द्रव्यं, मान्त्रवर्णिकी देवताविधिः, इन्द्र ऊर्ध्वोऽध्वरो दिवि स्पृशतु महतो यज्ञो यज्ञपते इन्द्रवान् स्वाहेत्याघारमाघारयति इति, एवमस्य इन्द्रवान् यज्ञस्य इन्द्रो देवता, तत् यदि देवताविशिष्टमेतदाघारस्य, ततोऽनेनाघारः कृतो भवति। तस्मात् कर्मान्तरं, न समुदायशब्दो इति सिद्धम्। (२।२।५ अ०)।

पशुसोमापूर्वताधिकरणम्।

द्रव्यसंयोगाच्चोदना पशुसोमयोः, प्रकरणे ह्यनर्थको द्रव्यसंयोगो न हि तस्य गुणार्थेन ॥१७॥ (सि०)

ज्योतिष्टोमे श्रूयते, यो दीक्षितो यदग्नीषोमीयं पशु

मालभते इति, तत्रेदमामनन्ति, हृदयस्याग्रेऽवद्यत्यथ जिह्वायाः, अथ वक्षसः इति। यथा सोमेन यजेत इति, तत्रापि, ऐन्द्रवायवं गृह्णाति, मैत्रावरुणं गृह्णाति, आश्विनं गृह्णाति, इत्येवमादि। तत्र संशयः, किमवद्यतिगृह्णाति चोदितानां कर्म्मणामेवालभतियजती समुदायस्यानुवदितारौ, अथ अपूर्व्वयोः कर्म्मणोर्विधातारौ ? इति।

किं तावत् प्राप्तम् ? समुदायस्य इति। कुतः ? ये इमे आलभतियजतिभ्यां कर्म्मणी विधीयेयातामिति चिन्त्येते, पूर्व्वमेव ते अवद्यति गृह्णातिभ्यामवगमिते। न चावगमितोऽर्थो विधीयते। हृदयादींस्तु पशुशब्देनानुवदति, सोमशब्देन च रसम्। तस्मात् सोमेन यजेत इत्यनुवादो यजतिः यजेत स्वर्गकामः इति फलसम्बन्धार्थः। पशुमालभेत इति चालभतिः अग्नीषोमसम्बन्धार्थः। अपि च, दशैतानध्वर्युः प्रातःसवने ग्रहान् गृह्णाति इति समुच्चयो दृश्यते। तथा आश्विनो दशमो गृह्यते, तृतीयो हूयते इति च क्रमः। यदि च अपूर्व्वौ यागौ विधीयेते, तत्र ऐन्द्रवायवादिभिर्द्देवता विधीयेरन्, ता एकार्थाः सन्त्यो विकल्पेरन्। यथा, खादिरे बध्नाति, पालाशे बध्नाति रौहितके बध्नाति इति। तत्र क्रमसमुच्चयदर्शनेनोपपद्येयाताम्, अथ पुनरस्मिन् समुदायवचने, यजतौ सम्यगेतदवक्लृप्तं भवति। तस्मात् समुदायानुवादौ।

एवं प्राप्ते ब्रूमः, अपूर्व्वयोः कर्म्मणोर्विधानचोदने पशुसोमयोः। कुतः ? सोमशब्दः क्षीरिण्यां लतायां प्रसिद्धो न रसे, आकृतिवचनो हि सोमशब्दो न व्यक्तिवचनः। तथा

शृङ्गिणि पुच्छवति लोमशे चतुष्पदि द्रव्यविशेषे पशुशब्दमाकृतिवचनमुपचरन्ति, न च, एवमाकृतिकद्रव्याः प्रकृता यागा विद्यन्ते। येषामिमौ समुदायस्यानुवदितारौ भवेयाताम्। ननु पशुविकारो हृदयादिः पशुशब्देनाग्नीषोमसम्बन्धार्थमनूद्यते। नैतदेवम् पशुरग्नीषोमीयो भवति इत्येतावत् उच्यते, नायं प्रकृतो हृदयादिः पशुरिति। तत्र यदि, लौकिकस्य पशोर्ग्रहणं ततो मुख्यः पशुशब्दः यदि हृदयादेः, ततो जघन्यो विकारसम्बन्धेन। तथा, सोमशब्दोऽपि विकारसम्बन्धेनानुवादः स्यात्। तस्मात् अपूर्वे कर्म्मणी विधीयेयाताम् न अनुवादौ। अथ इन्द्रवायवादिषु प्रकृतेषु यागेषु लता विधीयेत इति। उच्यते, न सा शक्या वाक्येन ऐन्द्रवायवी ज्ञातुम्, श्रुत्या हि रस ऐन्द्रवायवः। तस्मात् द्रव्यसंयोगवचनः प्रकृतेषु यागेष्वपि सत्सु विधातुमनुवदितुम् वा न शक्नुवन्ननर्थकः स्यात्। तस्मात् अपूर्वे कर्म्मणी विधीयेयातां, न प्रकृतानामनुवादौ इति

अचोदकाश्च संस्काराः ॥ १८ ॥ (पू०नि०)

एवं तावत्, प्रकृतेषु सत्स्वपि नानुवादौ इत्युक्तम्, अथ इदानीं, प्रकृता एव यागा न सन्ति इत्युच्यते। कुतः? अचोदकाः संस्काराः, न च, ऐन्द्रवायवादिभिर्यागा विधीयन्ते, तेन ग्रहणमुपकल्पनमात्रम् दृष्टार्थम्, उपकल्प्यमाने तु देवता सङ्कीर्त्तनमदृष्टाय। अतः, ऐन्द्रवायवं गृह्णाति इति इन्द्रवायुभ्यां सङ्कल्पयति इत्येतावदुक्तं भवति, तत्र यागमन्तरेण सङ्कल्पयतीत्येतन्न युज्यते इति यागः कल्पेत,

स एवाम्नातो यागः, यस्मिन् सति सङ्कल्पोऽवकल्पेत। तस्मान्न, ऐन्द्रवायवं गृह्णाति इत्येवमादिभिर्यागा विधीयेरन्, प्रकृतानां यागानामभावान्न समुदायशब्दो यजतिः, तथा लभतिशब्दः इति।

तद्भेदात्कर्मणोऽभ्यासो द्रव्यपृथक्त्वादनर्थकं हि स्याद्भेदो द्रव्यगुणीभावात्॥ १९॥ (उ०)

पशौ वृत्ता कथा द्शमे पुनरुद्भविष्यति, सोम इदानीं वर्त्तते। कथं क्रमसमुच्चयौ? इति। इन्द्रवाय्वाद्या देवता नैवं श्रूयन्ते, इन्द्रवायुभ्यां यागो निर्वर्त्तयितव्यः मित्रावरुणाभ्यां यागो निर्वर्त्तयितव्यः इति, यद्येवमश्रोष्यन्त, यागं प्रति देवता व्यकल्पिष्यन्त, केवलया हि देवतया तदा यागो निर्वर्त्स्यते इति विहितमभविष्यत्। अथ पुनरिमाः अदृष्टार्थं गृह्णातिसंस्कारं प्रति देवता विधीयन्ते, तत्र इन्द्रवायुसङ्कल्पादन्यो मित्रावरुणसङ्कल्पः तेन गृह्णातौ तत्कृतादहृष्टाद्दृष्टान्तरमुत्पादयति, एवमपरेष्वपि ग्रहणेषु, तस्मात् समुच्चयः। ग्रहणन्तु नियतपरिमाणेषूर्द्ध्वपात्रेषु प्रादेशमात्रेषु नियतपरिमाणेषु द्रुकलशेषु सम्भृतस्य दशमुष्टिपरिमितस्य क्रत्स्नस्य सोमस्य नावकल्पते। यद्यपि च अवकल्पेत तथापि नित्यवद्विहितानां देवतानां विकल्पपक्षे तावत्प्रयोगवचनो मा बाधि इति अवयवग्रहणमेव न्याय्यम्, कृत्स्नग्रहणे हि तदेव इन्द्रवायुभ्यां सङ्कल्पितं, तदेव मित्रावरुणाभ्याम् इति नावकल्पेत। तस्मात् कल्पनभेदात् पृथगवस्थितः सोमो नानादेवतत्वादेव नैकेन शक्य

कर्तुम् । न चासति देवतायागे देवताभ्यः शक्यते सङ्कल्पयितुम् । तस्मादवश्यम् यथासङ्कल्पिता देवता यष्टव्याः, तासु चेज्यमानासु ज्योतिष्टोमेन यजेत इति श्रुतो यागो निर्वृत्त एव भवति, न देवतान्तरमाकांक्षति, कृत्स्नेन च दशमुष्टिना सोमेन यागः श्रुतः, सोऽसति अभ्यासे नावकल्पते इति अर्थात् स गुणो भविष्यति इति अभ्यसितव्यो यागः, न हि अनभ्यस्तः सर्वाभिर्देवताभिः सर्वेण च सोमेन सम्पन्नो भविष्यति । तस्मिंश्चाभ्यस्यमाने क्रमसमुच्चयौ युक्ताविव भवतः, तस्मात्तयोर्दर्शनं युज्यते एव इति ।

संस्कारस्तु न भिद्येत, परार्थत्वात् द्रव्यस्य गुणभूतत्वात् ॥ २० ॥ (आ०नि)

यदप्युच्यते, (१६३।१७) यथा खादिरे बध्नाति, पालाशे बध्नाति इति खादिरादयः संस्कारे विकल्पन्ते, तद्वद्देवता विकल्पयिष्यन्ते इति, तन्नैवं युक्तं, तत्र संस्कारमभिनिर्वर्त्तयितुम् खादिरादयः श्रूयन्ते । यदि च इन्द्रवाय्वादयोऽपि ग्रहदेवता यागमभिनिर्वर्त्तयितुम् श्रूयेरन्, ततोऽत्रापि विकल्पः स्यात्, न त्विता यागे श्रुताः । तस्मात् समुच्चीयेरन् । (२।२।६५०) ।

सङ्ख्याकृतकर्मभेदाधिकरणम् ।

पृथक्त्वनिवेशात् संख्यया कर्मभेदः स्यात् ॥२१॥

अस्ति वाजपेयः, वाजपेयेन स्वाराज्यकामो यजेत इति, तत्र प्राजापत्याः पशवः, सप्तदश प्राजापत्यान् पशूना-

लभते, सप्तदशो वै प्रजापतिः प्रजापतेराप्त्यै श्यामास्तूपरा एकरूपा भवन्ति, एवमिव हि प्रजापतिः समृद्ध्यै । तत्र सन्दिह्यते, किं सप्तदशैतानि कर्माणि, अथ सप्तदशपशुगुणकमेकं कर्म ? इति । किं तावत् प्राप्तम् ? एकं कर्म इति । कुतः ? प्रजापतये सप्तदश पशवः सङ्कल्प्यन्ते किमेकं यागमभिनिवर्त्तयितुम् उत बहून् ? इति संशये एकमिति न्याय्यम्, यो हि बहून् यागान् कल्पयति, कल्पयत्यसावेकं, तत्रैकस्मिन्नेव परिक्लृप्ते सप्तदशानामेव पशूनां परिकल्पनमुपपन्नं भवति. किन्च द्वितीयादीन् यागान अवकल्पयेम । एवं सति अल्पीयसी अदृष्टानुमानप्रसङ्गकल्पना भवति । तस्मादेको यागः सप्तदशभिः पशुभिर्निर्वर्त्त्यते ।

एवं प्राप्ते ब्रूमः संख्याया कर्म्मभेदो भवेत्, पृथक्त्वे पशूनां सति सप्तदशसंख्या निविशेत, तच्च पशूनां पृथक्त्वं बहुषु यागेष्ववकल्प्यते, नैकस्मिन् । कथम् ? एकादशभिरवदानै रसौ यागो निवर्त्तयितव्यः इत्येवं चोदकः प्रतिदिशति, तानि चैकस्मादेव पशोरवाप्यन्ते, तत्र द्वितीयादिभिरनर्थका नावदानसम्पादनाय भवितुमर्हति, एकमालभ्यमानमन्वालभ्येरन्नदृष्टार्थायापरे, तथासत्यतदर्थत्वान्न ते प्राजापत्या भवेयुः, तत्र प्राजापत्यान् इति श्रवणमुपरुध्येत । तेनैकस्मिन् पशौ पृथक्त्वे निवेशिनी सप्तदशसंख्या नावकल्पेत, बहुषु यागेषु बहुभिरेवावदानगणैः प्रयोजनं, तेन सप्तदशभ्यो यागेभ्यः सप्तदश पशूनुपाददीरंस्तत्र संख्यासामञ्जस्यं भविष्यति, तस्मात् सप्तदश यागाः ।

नन्वेकस्मिन्नपि यागे सप्तदशभिरवदानगणैर्यक्ष्यते वच-

नात्। न एतदेवं, पशुषु हिंसासंख्या श्रूयते, नावदानगणेषु। अवदानानि हवींषि यागसाधनानि, न पश्वाकृतिः, सा हि अवदानप्रकृतिद्रव्यं विशिषन्ती प्रकृतौ प्रधानस्योपकृतवतीति विकृतावप्यवदानप्रकृतिद्रव्यं विशिषन्ती प्रधानस्योपकरिष्यति, तत्र च पशोः सप्तदशसंख्या विकारिका, नावदानगणस्य, तस्मादेकस्मै अवदानगणाय एकः पशुरालब्धव्यः प्राप्नोति, तत्र सप्तदशसंख्या नोपपद्यते, एवमेवावकल्पिष्यते। यदि शृङ्गाभिप्राया वर्णाभिप्राया रूपाभिप्राया वा अभविष्यन् सप्तदशपशवः श्वेतः कृष्णो रोहितः इत्येवमादयः, तेषामन्यतमो गृह्यते इति, अथवा तूपराः शृङ्गिण एकशृङ्गाः इत्येवमादयः, तेषामन्यतमः इति ते हि श्यामास्तूपरा एकरूपाः श्रूयन्ते, तदेषु बहुषु यागेषु उपपद्यते, नैकस्मिन्। तस्मात् सप्तदश यागाः इति। प्रयोजनमेकस्मिन्नष्टे दुष्टे कृत्स्नः पशुगण आवर्त्तेत, एकमालभ्यमानमन्यालभेरन् पूर्वपक्षे अदृष्टार्थम्। सिद्धान्ते एक एव पशुरावर्त्तेत न हि कर्मभेदे पशुः पश्वन्तरमाकाङ्क्षति इति। (२। २। ७अ०)।

संज्ञाकृतकर्मभेदाधिकरणम्।

संज्ञा चोत्पत्तिसंयोगात् ॥ २२ ॥

अथैष ज्योतिरथैष विश्वज्योतिरथैष सर्वज्योतिः इति। अत्र सन्देहः किमेभिर्नामधेयैः प्रकृतं ज्योतिष्टोमं सङ्कीर्त्य तत्र सहस्रदक्षिणादिगुणो विधीयते, अथ वा वक्ष्यमाणविशेषाणि कर्मान्तराण्युपदिश्यन्ते? इति। किं प्राप्तम्

प्रकरणानुग्रहात् प्रकृतस्य गुणविधानमिति । ननु वाक्यसामर्थ्यात् ज्योतिरादीनामेते गुणा विधायिष्यन्ते । नैष दोषः, ज्योतिष्टोमस्यैवैतानि वाचकानि, ज्योतिः इति ज्योतिष्टोमस्य प्रतीकमुपादीयते, विश्वज्योतिः इति त्रिवृदादीन्यस्य ज्योतींषि वाक्यशेषसङ्कीर्त्तितानि, तानि सर्वाण्यस्य, तेनासौ विश्वज्योतिः सर्वज्योतिश्च ज्योतिष्टोमः इति एवं प्राप्तम् ।

एवं प्राप्ते ब्रूमः, संज्ञा हि तिस्रो भेदिकाः, तेषां ज्योतिराद्याः, उत्पत्तिवाक्ये ह्येताः श्रूयन्ते, तासामिमाः पुनःश्रुतयः । तस्माद्ध्येष ज्योतिः इति अपूर्वस्य कर्मणो विधायकं वाक्यम्, अनुवादे हि सति अप्रवृत्तिविशेषकरमनर्थकं स्यात् । प्रकृतस्य च गुणविधाने विकल्पो भवेत्, तत्र पक्षे बाधः, न च ज्योतिरादयो ज्योतिष्टोमस्य वदितारः, समुदायान्तराणि ह्येतानि, न चावयवेन समानेन समुदायान्तरं तदर्थमेव भवति, यथा शालाशब्दो गृहवचनः, तत्र न शालाशब्दसामान्यान्मालाशब्दादयोऽपि गृहवचना भवन्ति । यत्तु ज्योतिष्टोमस्य ज्योतिरिति प्रतीकमुपादीयते इति । प्रकरणसामर्थ्याद्धि तत्र ज्योतिष्टोमशब्देन परोक्षेणैकवाक्यता भवेत्, सा प्रत्यक्षं ज्योतिःशब्देन सहैकवाक्यतां बाधेत, नचैतन्न्याय्यं, वाक्यं हि प्रकरणाद्बलीयः । अथ पुनरयं द्योतनार्थत्वाद्वा ज्योतिष्मत्त्वाद्वा कर्मान्तरे वर्त्तते इति, यत्र त्रिवृदादीनि ज्योतींषि तेषां साकल्यवचनो विश्वज्योतिः सर्वज्योतिः इति चेत् । न इति ब्रूमः,

न हि त्रिवृदादिषु ज्योतिःशब्दः प्रसिद्धः, एवं ब्रुवन् प्रसिद्धिं बाधेत। यत्तु वाक्यशेषात् ज्योतिःशब्दः त्रिवृदादिवचनः इति, तस्मिन्नेव वाक्ये स तत्र प्रयुक्तः इति गम्यते प्रमाणान्तरेण, न शब्देन, यत्र तु तत्प्रमाणान्तरं नास्ति, न तत्र वर्त्तितुमर्हति, यथा सिंहो देवदत्तः इति सिंहशब्दो देवदत्तवचनः प्रमाणान्तरेण, न तु सिंहमालभेत इति यत्र, तत्र तु तत्प्रमाणान्तरं नास्ति। तस्मान्न विश्वज्योतिः सर्वज्योतिः इति च ज्योतिष्टोमस्य वदितारौ, न चेत् ज्योतिष्टोम उच्यते, सर्वाणि कर्मान्तराणि। (२।२।८ अ०)।

देवताभेदकृतकर्मभेदाधिकरणम्।

गुणश्चापूर्वसंयोगे वाक्ययोः समत्वात् ॥ २३ ॥

चातुर्मास्येषु वैश्वदेवे समामनन्ति, तप्ते पयसि दध्यानयति सा वैश्वदेव्यामिक्षा वाजिभ्यो वाजिनम् इति। तत्र सन्दिह्यते, किमामिक्षागुणके कर्मणि वाजिनं गु[illegible]विधिः, उत तस्मात् वाजिनगुणकं कर्मान्तरम्?। [illegible] प्राप्तम्? गुणविधिः इति। कुतः?। वाजेनान्नेनामिक्षया वाजिनो विश्वेदेवास्ताननूद्य वाजिनं विधीयते, तेनोभयं वैश्वदेवम्, आमिक्षा वाजिनं च। तस्मिन्नेव च कर्मणि वाजिनगुणविधिः। यथा अग्निहोत्रं जुहोति इत्युक्ते दध्ना जुहोति पयसा जुहोति इति।

एवं प्राप्ते ब्रूमः, गुणश्चापकृतेन देवताभिधानेन सम्बध्यमानः कर्मान्तरं विदध्यात्, समे हि तदैते वाक्ये भवतः उभे अपि अपूर्वयोगिनोः विधायके। कथं पुनरपूर्वदेव

ताभिधानम्? यदा इदानीमेव उक्तं, विश्वेषां देवानामनुवादो वाजिनम्, इति। तदुच्यते, इह विश्वेषां देवानां देवतात्वं क्वचित् श्रुत्या, क्वचित् वाक्येन। तद्धितनिर्देशे श्रुत्या, चतुर्थीनिर्देशे वाक्येन। यत्र श्रुत्या देवतात्वं, तत्रामिक्षया सहैकवाक्यत्वम्। यत्र चतुर्थी, तत्र वाजिनेन। तत्रैषामेकत्र श्रुत्या देवतात्वं, वाक्येन द्रव्यविशेषसम्बन्धः। एकत्रोभयमपि वाक्येन। तदिह देवतात्वं प्रति श्रुतिवाक्ययोर्विरोधः, विरोधे च श्रुतिर्बलीयसी इत्यामिक्षावाक्ये देवतात्वं विश्वेषां देवानां, न वाजिनवाक्ये इत्यध्यवसीयते, तेनावगम्यते, अप्रकृतेन देवतापदेनास्य सम्बन्धः इति। तस्मात् कर्मान्तरमिति। (२।२।८ अ०)।

अथ यदुपवर्णितम्, यथा अग्निहोत्रं जुहोति इत्युक्ते दध्ना जुहोति इत्येवमादयो गुणविधयः इति। तत्रोच्यते,

---

(पूर्वाधिकरणाशङ्कानिरासो द्रव्यविशेषानुविधानकृतकर्मभेदाधिकरणं वा)

अगुणे तु कर्मशब्दे गुणस्तत्र प्रतीयेत ॥ २४ ॥

युक्तं यत् तत्र गुणविधानं, न तत्राप्रकृतेन केनचित् गुणेन सम्बन्धः, प्रकृतेन त्वस्ति यागेन। तस्मादनुपवर्णनमेतत्।

अथ वा अधिकरणान्तरं, दध्ना जुहोति इत्येवमादीनि कर्मान्तराणि, विकल्पपरिजिहीर्षयाऽवकल्प्यन्ते। तदेव तु कर्म जुहोति इतिशब्दादवगम्यते, न कर्मान्तरम्। तस्मात् तत्रैव गुणविधिः, वचनाद्विकल्पश्च इति सिद्धम्। (२।२।१० अ०।)

दध्यादिद्रव्यसफलत्वाधिकरणम्।

फलश्रुतेस्तु कर्म स्यात्, फलस्य कर्मयोगित्वात्॥ २५॥ (पू०)

अग्निहोत्रं प्रकृत्य समामनन्ति, दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयात् इत्येवमादि। तत्र संशयः, किमग्निहोत्रहोमाद्धोमान्तरं दध्यादिहोमः, उत दध्यादेर्गुणात् फलम्? इति। किं प्राप्तम्? होमान्तरम् इति कुतः?। फलश्रुतेः, फलमिह श्रूयते, तच्च कर्मणो न्याय्यम्।

किं दृष्टं, हि कर्मणः फलम्? कृष्यादितो व्रीह्यादि। न इति ब्रूमः, न ह्येतत् दृष्टेनानेन सिध्यति, यदि दर्शनं हेतुः फलज्ञाने, कृष्यादौ पदार्थे तद्दर्शनं, न होमे। अथ कृषौ दृष्टमन्यत्रापि भवति। द्रव्यादपि प्रसज्यते। अथ कृषिसदृशात् भवति इत्युच्यते, कृषिसदृशो होमः क्रियात्वात्, न द्रव्यं, असदृशं हि तत् इति। होमोऽप्यसदृशः, मन्त्रदेवतादिसाधनत्वाद्धोमस्य, लाङ्गलादिसाधनत्वाच्च कृषेः। त्यागात्मकत्वाद्धोमस्य, पाटनात्मकत्वाच्च कृषेः। अथ किञ्चित् सादृश्यं गृह्यते। द्रव्यस्यापि सदनित्यमित्येवमादि किञ्चित् सादृश्यमस्ति। अथ द्रव्यादन्यत् सदृशतरमस्ति इति कृत्वा न द्रव्यं सदृशम् इत्युच्यते। होमादप्यन्यत् कृषेः सदृशतरमस्ति दृष्टार्थम् इति कृत्वा होमोऽप्यसदृशः स्यात्। *नचैतत्सिद्धं, यत् क्वचित् दृश्यते, तदन्यस्मिन् सदृशभावे अदृष्टमपि भवितुमर्हति इति, यद्धि यस्य कारणभूतं दृष्टं सिद्धे, तच्चेत्साध्येऽपि कारणभूतमित्यवगम्यते, भवति*

तत्तस्य साधकं, यत्र ज्ञायते कारणमूलम् इति, न तत् सदृशमपि साधकम्। तस्मात् सदृशमपि साधकमसाधकं वेति परीक्षितव्यम् इति। अथ यत्कर्म्म तत् फलवत् दृष्टं, होमोऽपि कर्म्म, तेनापि फलवता भवितव्यम् इति। उपरते कर्म्मणि द्रव्याणां तत्संयोगानाञ्च द्रव्यान्तरं फलं दृष्टम् इति द्रव्यमपि फलवत् स्यात्। अपि च कृषेर्नादृष्टमिति तस्मा-द्दृश्याद्धोमादपि नादृष्टं भवेत्, कृषिसादृश्याद्वा व्रीहिरेव भवेत्, न इन्द्रियम्। तस्मान्नैवंजातीयकेष्वेतत् भवति दृष्टा-दृष्टसिद्धिः इति। कथं तर्हि होमादवगम्यं फलम्? इति। उच्यते, शब्देनावगम्यते तत्फलं, यतः फलम् इति शब्द आह, ततो न्याय्यं, होमाच्च फलमिति श्रुत्या शब्देन ग-म्यते, दध्नः फलम् इति वाक्येन, श्रुतिश्च वाक्याद्बलीयसी। तस्मात् होमात् फलम् इति न्याय्यं, दध्नः फलमिति अ-न्याय्यम्।

अपि च दधि उभयमसमर्थं, कर्त्तुम् फलं, साधयितुम् होमञ्च। ननु कम्बलनिर्णेजनवत् एतद्भविष्यति, निर्णेजनं हि उभयं करोति, कम्बलशुद्धिं पादयोश्च निर्मलताम्। न ब्रूमः, एकस्योभयं प्रयोजनमभिनिष्पादयितुं सामर्थ्यं नास्ति इति, किं तर्हि फले गुणभूतं दधि होमे च इत्येकं वाक्यं वदितुमसमर्थमिति। यदि फलं दध्ना कुर्य्यादिति ब्रूयात्, न दध्ना होमम् इति, अथ दध्ना होमं साधयेत् इति ब्रूयात्, न फलमिति। उभयवचने भिद्येत वाक्यम्, अभिन्नञ्चेदमुपलभ्यते। तस्मात् न गुणात् फलमिति आघ-रवद्धोमाद्भिन्नहोमः कर्म्मान्तरम् इति।

अतुल्यत्वात् तु वाक्ययोर्गुणे तस्य प्रतीयेत ॥ २६ ॥ (सि०) ॥

तुशब्दात्पक्षो विपरिवर्त्तते, न कर्मान्तरं, किन्तु गुणात् फलम् इति। कथम्? अतुल्ये ह्येते वाक्ये, अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकामः इत्यत्र कर्मसमभिव्याहृतं फलं स्वर्गकामो होमेन कुर्य्यात् इति, दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयात् इति गुणसमभिव्याहृतम्। न हि अत्र होम इन्द्रियाय कर्त्तव्यः इति प्रतीयते, किं तर्हि दध्ना होम इन्द्रियकामस्य इति, होमस्य दधिसम्बन्ध इन्द्रियाय, न होमस्योत्पत्तिः, य इन्द्रियकामः स्यात्, स दध्ना होमं कुर्य्यात् इति। कतमोऽत्र शब्दः पुरुषप्रयत्नस्य वक्ता? इति जुहुयात् इति ब्रूमः।

ननु श्रुत्या होमसम्बन्धमेव पुरुषप्रयत्नं वदति, वाक्येन दधिसम्बन्धम्, न च, वाक्यं श्रुतिमपबाधितुमर्हति। न च, युगपदुभयसम्बन्धो न विरुध्यते, वाक्यं हि तथा भिद्यत इति। उच्यते, ये भवदीयं पक्षमाश्रयेरन्, ते श्रुतिमपबाधेरन्तराम्, अस्मदीये तु पुनः पक्षे जुहुयादितिधात्वर्थः केवलोऽपबाधितो भवति, युष्मदीये तु कृत्स्न एव दध्ना इति शब्दः। तं चाप्रमाद्यन्तः समामनन्ति इति गम्यते नचैतत्प्रमत्तगीतम्, इत्युक्तं, तुल्यं हि साम्प्रदायिकम् इति। तस्मान्न कर्मसमभिव्याहृतं फलं गुणसमभिव्याहृते तु न कश्चित् प्रमादपाठः, अवश्यं हि, जुहुयात् इति दध्नेन्द्रियकामयोः सम्बन्धविधानार्थं वक्तव्यं भवति। ननु उच्यमाने

ऽपि न केवलः करोत्यर्थोऽवगम्यते, केवले न वचःप्रयोजनं, स च होमसम्बद्धः, तस्मात् असमञ्जसम् इति। न इति ब्रूमः, होमसम्बद्धोऽप्यसौ करोत्यर्थ एव, केवलं तु अस्य होमसम्बन्धे विशेषः, न तु करोत्यर्थतां बाधते, इन्द्रिय-कामस्य होमसम्बद्धं प्रयत्नं दधिसम्बद्धं कुर्यात् इति। नन्वेवं सति स एव दोषः, होमसमभिव्याहृतं फलम्, इति। उच्यते, जुहुयादितिशब्दस्यैतत्सामर्थ्यं, यत् होम-विशिष्टं प्रयत्नमाह, न तु अत्र होमः साधनत्वेन विधीयते, साध्यत्वेन विशिष्टस्तु प्रयत्नो वाक्येन दध्याश्रितोऽवगम्यते, अत एव च वृत्तिकारेणोक्तं, होममाश्रितो गुणः फलं साधयिष्यति इति, यथा राजपुरुषो राजानमाश्रितो राजकर्म्म करोति इति। तस्मात् दध्नः फलं, य इन्द्रिय-कामः, स दध्ना कुर्यात् इन्द्रियमिति। कथम्? इति। अनयाऽग्निहोत्रेतिकर्त्तव्यतया इति। कुत एतत्? फल-साधनस्य दध्नः इतिकर्त्तव्यताकाङ्क्षत्वात्, अस्याश्चेतिकर्त्तव्य-तायाः सन्निधानात्, चोदकालिङ्गस्य च जुहोत्यर्थस्य दर्श-नात्। यस्मादेव चायं जुहोत्यर्थोऽनुवादः तस्मात् अवि-धायकः। न च, अन्यहोमस्य विधायकं नास्ति इति, तस्मान्न कर्मान्तरं, तस्मात् दध्नः फलमिति। अथ वा दधिशब्दस्य विवक्षितार्थत्वात् दधिहोमसम्बन्धोऽयं वाक्येन विधीयते, तेन दध्नो होमेन सम्बध्यमानात् फलं भवि-ष्यति इति॥ (२। २। ११ अ०)॥

———

वारवन्तीयादीनां कर्मान्तरताधिकरणम्।

समेषु कर्मयुक्तं स्यात् ॥ २७ ॥

त्रिवृदग्निष्टुदग्निष्टोमस्तस्य वायव्यासु एकविंशमग्निष्टोमसाम कृत्वा ब्रह्मवर्चसकामो यजेत इति, एतस्यैव रेवतीषु वारवन्तीयमग्निष्टोमसाम कृत्वा पशुकामो ह्येतेन यजेत इति। अत्रायमर्थः सांशयिकः, किं तस्यैवाग्निष्टुतोऽग्निष्टोमस्य गुणात् वारवन्तीयात् पशवः फलं, एतेन यजेत इति अनुवादः, अथ किम् एतेन यजेत इति कर्मान्तरम्? इति। किं प्राप्तम्? न कर्मान्तरं गुणात्फलम् इति। कुतः? एतेन यजेत इति विहितस्यैतद्वचनं, नाविहितस्य, अतो न विध्यन्तरं, पशुकाम एवं यजेत इत्युच्यते, न यजेत इति, कथं कृत्वा? वारवन्तीयं कृत्वेति। अपि च, एतस्यैव इति विस्पष्टम् अकर्मान्तरवचनम्। तस्माद्गुणात्फलम् इति एवं प्राप्तम्।

एवं प्राप्ते ब्रूमः, समेष्वेवं जातीयकेषु भिन्नवाक्येषु कर्मयुक्तं फलं भवेत्, एतस्यैव रेवतीषु वारवन्तीयं कु॰ ॰ति, न ह्येतस्य रेवत्यः सन्ति, यासु अस्य वारवन्तीयं भवेत्, तत्र रेवत्यो भवन्ति, तासु च वारवन्तीयं विधीयेत इति वाक्यम्भिद्येत। अथोच्येत, अस्य पूर्वां रैवतीरुपादाय तासु च वारवन्तीयं कृत्वा, एतेन यजेत इति अनुवदति इति। तथा अग्निष्टोमसामेति नावकल्पेत। अथाग्निष्टोमसामकार्ये भवति इत्युच्यते। एतस्यैवेत्येतदविवक्षितं स्यात्। उभयस्मिन् विवक्ष्यमाणे भिद्येत वाक्यम्, तस्मात् कर्मान्तरम्।

अथ कर्मान्तरे कथमवाक्यभेदः? रेवतीषु ऋक्षु वारवन्तीयं साम कृत्वा पशुकामो यजेत इति अपूर्वो यागः सर्वैर्विशेषणैर्विशिष्टो विधीयते, तेनैकार्थत्वं विभागे च साकाङ्क्षत्वमिति एकवाक्यत्वमुपपद्यते। ननु अर्थभेदो याग एवं ह्यपूर्वः कर्त्तव्यः, रेवतीषु वारवन्तीयं अपूर्वमिति। न इति ब्रूमः, निर्वृत्तवारवन्तीयरेवतीगुणको यागो विधीयते, न वारवन्तीयनिर्वृत्तिः, अर्थात् रेवतीषु वारवन्तीयमभिनिर्वर्त्स्यति, शक्यते च तत् निर्वर्त्तयितुम्। उच्यते, रेवतीनां वारवन्तीयस्य च सम्बन्धो न विहितः स्यात्, तत्र च रेवतीष्वन्यान्यपि सामानि भवेयुः। वारवन्तीयं चान्यास्वपि ऋक्षु। नैष दोषः, कृत्वेत्यभिनिर्वृत्तः सम्बन्धो यागायोच्यते, तेन सम्बन्धो गम्यते, द्वावप्येतावर्थौ कृत्वेत्येष शब्दः शक्नोति वदितुम्, अभिनिर्वृत्तिं पूर्वकालताञ्च, यथा शोणमानय इति रक्तगुणसम्बन्धोऽश्वः शब्देनैवानयता विधीयते इति, न वाक्यभेदो भवति, एवमत्रापि द्रष्टव्यम्।

नन्वेवमपि बहवोऽर्थाः, रेवत्यः, वारवन्तीयं, तत्सम्बन्धः, यागः, पशुकामश्च इति। नैष दोषः, बहवः शयन्ते, एकोऽत्र विधीयते, यागो विशिष्टः। ननु रेवत्योऽपि विधीयन्ते, वारवन्तीयमपि, यदि न विधीयेरन्, नैव तद्विशिष्टो यागः प्रतीयेत, न ह्यविधाय विशेषणं, शक्यते विशिष्टो विधातुम्, तस्मात् बहुषु विधीयमानेषु नैकार्थ्यम्। अत्रोच्यते, अर्थः इति प्रयोजनमभिधीयते, यावन्ति पदानि एकं प्रयोजनमभिनिर्वर्त्तयन्ति, तावन्ति एकं वाक्यं, न च,

अथ बहूनि प्रयोजनानि, न हि, अत्रानेकस्याभिप्रेतस्यानेकं पदं विधायकमस्ति, रेवतीष्विति नैतत्केवलं रेवतीनां विधायकम्, रेवतीषु वारवन्तीयमिति। यद्यपि पदद्वये वारवन्तीयशब्दो द्वितीयान्तः, साक्षात् सम्बन्धोऽभिप्रेतो गम्यते, प्रातिपदिकार्थस्याव्यतिरेकात्, कृत्वेत्यपि करोतिर्न सम्बन्धमात्रे पर्य्यवसितः परप्रयोजनसम्बन्धमाह। एवं विशिष्टम् यजतिर्न परार्थः, तदेकमेषां पदार्थानां प्रयोजनं, तस्मादेकवाक्यत्वम्। गुणे पुनः फले प्रकल्प्यमाने अग्निष्टोमसाम्नः कार्ये वारवन्तीयं, एतस्य च यदग्निष्टोमसाम इति वाक्यभेदः स्यात्।

अथोच्यते, रेवत्यादिसर्वविशेषणविशिष्टो याग एतस्याग्निष्टुतो विधीयेत। तथापि पशुकामसम्बन्धात् भिद्येत वाक्यम्। अथैवमुच्येत, रेवतीषु कृतेन वारवन्तीयेन पशुकामो यजेत इति। नैवं शक्यम्, ऋगन्तरप्रगाणाविशेषणानादेगुण्यं स्यात्। ननु इदानीमेवोक्तं, शक्यं हि रेवतीषु वारवन्तीयं कर्त्तुम् इति। सति वचने ..क्यम्, असति वचने न वारवन्तीयशब्दोन गृह्यते। वचनं तर्हि भविष्यति, पशुकामो रेवतीषु वारवन्तीयमभिनिर्वर्त्तयेत्, तेना यजेत इति यजतिरनुवादः। यदि वचनं रेवतीषु वारवन्तीयसम्बन्धस्य, सिद्धं कर्मान्तरं, नाग्निष्टुतो गुणविधिः। ननु तेना यजेत इति यागानुवादात् यागेनास्याङ्गप्रयोजनसम्बन्धो भविष्यति। नैवं शक्यम्, यागं प्रत्यङ्गभावे विधीयमाने पशुकामं प्रत्यसम्बन्धः, उभयसम्बन्धे वाक्यभिद्येत। अथ यागसम्बन्धोऽनुवादः, प्रकरणेन

चाङ्गता। नेदमुपपन्नं, प्रकरणाद्धि वाक्यं बलवत्तरं तस्मात् कर्मान्तरं, यागगुणकं वा रेवतीषु वारवन्तीयं, तद्गुणको वा यागः, तत्र यागपशुकामयोः सम्बन्धस्य विधायीं यत्नैतदपरितर्मौ विभक्तिमुपलभामहे लिङ्गं, न तु रैवतीवारवन्तीयसम्बन्धस्य विधायकं साधात्किञ्चित् उपलभ्यते। तस्मात् सर्वविशेषणविशिष्टो यागः, पशुकामस्य विधीयते इति सिद्धम्।

अथ पुनर्विशिष्टे यागे विधीयमाने, तत् रेवतीषु वारवन्तीयं कथं अग्निष्टोमसाम भवति ? इति। उच्यते, वचनात् अग्निष्टोमसाम्नः कार्यं भविष्यति इति, किमिव हि वचनं न कुर्यात्, नास्ति वचनस्यातिभारः। अत्र यदुक्तमेतस्यैव इति, अनन्तरापेक्षं वचनमिति तत्राप्यविरोधादेतद्धर्मकस्य इति लक्षणाशब्दो भविष्यति। तस्मात् न गुणात्फलं, कर्मान्तरमेवन्धर्मकमिति, सिद्धम् समेष्वेवंजातीयकेषु कर्मयुक्तं फलम् इति॥ (२। २। १२ अ०)॥

सौभरनिधनयोः कामैक्याधिकरणम्।

सौभरे पुरुषश्रुतेर्निधनं कामसंयोगः ॥२८॥ (पू०)

यो वृष्टिकामो योऽन्नाद्यकामो यः स्वर्गकामः, स सौभरेण स्तुवीत सर्वे वै कामाः सौभरे इति समाम्नाय ततः समामनन्ति, हीषिति वृष्टिकामाय निधनं कुर्यात्, ऊर्गित्यन्नाद्यकामाय, ऊ इति स्वर्गकामाय इति। तत्र विचार्यते, किं सौभरम्, दृष्टे निमित्तं, हीषित्येतदपरं

वृष्टेर्निमित्तम्, अथ सौभरमेव वृष्टेर्निमित्तं? यदा तत् वृष्टेर्निमित्तं, तदा हीषिति सौभरस्य निधनं कर्त्तव्यम् इति (एवं ऊर्गित्यन्नाद्यकामस्य, ऊ इति स्वर्गकामस्य च तुल्यो विचारः)। कथं निधनादपरं फलं? कथं वा निधनव्यवस्थार्थं श्रवणम्? इति, यद्येवमभिसम्बन्धः क्रियते, हीषिति वृष्टिकामाय कुर्य्यात् इति, ततो निधनादपरं फलं, यद्येवमभिसम्बन्धः, हीषिति निधनं कुर्यात् इति, तदा निधनव्यवस्थार्थं श्रवणम्, तदा वृष्टिकामाय इति सौभरविशेषणं क्रियते, न हीषा सम्बन्धः।

किं तावत्प्राप्तम्? सौभरे निधने अपरः कामो विधीयते इति। कुतः? पुरुषश्रुतेः, पुरुषप्रयत्नस्याच श्रवणं भवति, कुर्यात् इति, तत् वृष्टिकामस्य हीषश्च सम्बन्धे, कर्त्तव्ये वक्तव्यं भवति, न तु सौभरनिधनसम्बन्धे, तत्र हि साङ्गं सौभरं कुर्यात् इति प्रयोगवचनसामर्थ्यादेव सिद्धम्। तस्मात् कुर्यात् इति पुरुषप्रयत्नवचनादयमच्छामः, यतरस्मिन्पक्षे पुरुषप्रयत्नवचनमर्थवत् ततरोऽयं पक्ष इति, तच्च अस्मिन्पक्षे अर्थवत्, निधनादपरं फलमिति। तस्मात् सौभरे एकः कामः भेदेन निधनादपि द्वितीयः कामः इति।

अथ वा वृष्टिकामाय इति पुरुषश्रुतिः, वृष्टिं यः कामयते, स पुरुषो वृष्टिकामशब्देन उच्यते, तदस्मिन् पक्षे श्रुतिविनियोक्ती इतरस्मिन् पक्षे पुनः वृष्टिकामशब्देन पुरुषवचनेन सता सौभरं लक्ष्येत, तथा लक्षणाशब्दः स्यात्, श्रुतिलक्षणाविषये च श्रुतिर्न्याय्या, न लक्षणा तस्मात्

पश्यामो निधने द्वितीयः कामः इति। एवं च फलभूयस्त्वं भविष्यति, तस्मात् निधने अपरः कामः।

सर्वस्य उक्तकामत्वात् तस्मिन् कामश्रुतिः स्यात्, निधनार्था पुनःश्रुतिः॥ २८॥ (सि०)

वाशब्दः पक्षं व्यावर्त्तयति। न चैतदस्ति, यदुक्तम्, निधने अपरः कामः इति, नैवं सम्बन्धः क्रियते, वृष्टिकामाय ह्रीषिति कुर्य्यादिति। कथं तर्हि? ह्रीषिति निधनं सौभरस्य इति। कथं? ह्रीषो वृष्टिकामसम्बन्धे क्रियमाणे, *निधनं कुर्य्यात् इति सम्बन्धो न ज्ञातः स्यात्, तत्र ह्रीषिति निधनम् इति नावकल्पेत, तत्रोभयसम्बन्धे वाक्य*भेदः, तत्र निधनशब्दः प्रमादसमाम्नातः इति गम्येत, नचैवं जातीयकः प्रमादसमाम्नातः इत्युक्तम्, तस्मात् न ह्रीषो वृष्टिकामेन सम्बन्धः, तेन न निधनादपरं फलम्।

अथ ह्रीषो निधनसम्बन्धे कथम् अवाक्यभेदः? इति। उच्यते, वृष्टिकामाय सौभरम् अस्त्येव, सौभरस्य निधनं सौभरप्राप्तिः अस्त्येव, तत्र ह्रीषिति कुर्य्यात् इत्येष एवार्थो विधीयते। तस्मात् अवाक्यभेदः इति, अतो निधनव्यवस्थेति गम्यते। एवमेव ऊर्गिति, ऊ इति च वदितव्यम्, सर्वस्य सौभरस्य ऊर्ग्वृष्टिस्वर्गकामत्वात् शक्यते कामवचनैः सौभरं स्तावयितुम्। किमर्थं स्तूयते? इति। निधनार्था पुनःश्रुतिः निधनव्यवस्थां करिष्यति इत्यर्थः॥ (२।२।१३अ०)

इति श्रीभट्टशवरस्वामिनः कृतौ मीमांसाभाष्ये द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः॥

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयः पादः ।

अथ यज्ञायज्ञीयायाः ज्योतिष्टोमाङ्गताधिकरणम् ।

गुणस्तु क्रतुसंयोगात् कर्मान्तरं प्रयोजयेत्संयोग-स्याशेषभूतत्वात् ॥ १ ॥ (पू०)

अस्ति ज्योतिष्टोमः, ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत इति, तं प्रकृत्य श्रूयते, यदि रथन्तरसामा सोमः स्यात्, ऐन्द्रवायवाग्रान् ग्रहान् गृह्णीयात्, यदि बृहत्सामा शुक्राग्रान्, यदि जगत्सामा, आग्रयणाग्रान् इति । तत्र सन्दिह्यते, किं यज्ञायज्ञाविशेषो ज्योतिष्टोमस्य विधीयते, उत कर्मान्तरस्य रथन्तरसाम्नो बृहत्साम्नश्च ? इति । यदि रथन्तरसामपदेन बृहत्सामपदेन च ज्योतिष्टोमोऽभिधीयते, ततस्तस्य यज्ञायज्ञाविशेषः, अथ नाभिधीयते, ततः कर्मान्तरस्य इति ।

किं तावत् प्राप्तम् ? प्रकरणात्, ज्योतिष्टोमस्य इति प्राप्ते उच्यते, गुणस्तु क्रतुसंयोगात् इति, तुशब्दः पक्षं व्यावर्त्तयति, नैतदस्ति, ज्योतिष्टोमस्य इति । कुतः ? क्रतुसंयोगात् । कथं तर्हि ? कर्मान्तरस्येति । ननु ज्योतिष्टोमक्रतोरेवैष एवं जातीयको वादः, रथन्तरसामा बृहत् सामा इति । नेति ब्रूमः, यदि न तत्स्थक्रतुसंयोगो भवेत्, ज्योतिष्टोमस्य वादः, तत्स्थक्रतुसंयोगस्तु एषः । कथं तत्स्थक्रतुसंयोगो भवति ? कथं वा न तत्स्थक्रतुसंयोगः ? इति । यदि रथन्तरसत्ता वा, बृहत्सत्ता वा निमित्तं

शब्दायताविशेषस्य, ततो न क्रत्वक्रतुसंयोगः, रथन्तरं बृहद्वा यदि सामास्ति, ततः ऐन्द्रवायववायता शुक्रायता च इति, ततो ज्योतिष्टोमस्य गुणविधिः। अत्र रथन्तरसामसत्ता बृहत्सामसत्ता वा न निमित्तं, ततः क्रत्वक्रतुसंयोगः। यदि रथन्तरसामा इति कोऽर्थः? । अयमर्थः, यदि रथन्तरसाम अस्य विशेषणं क्रतोरिति। कुतः एतत्? समासपदसामर्थ्यात्, समर्थानां हि पदानां समासो भवति, सामर्थ्यञ्च भवति विशेषणविशेष्यभावे, असाधारणं च भवति विशेषणम्, तत्रायमर्थो, यदि रथन्तरमेव साम, बृहदेव वा नान्यत् इति। ज्योतिष्टोमस्य च बहूनि सामानि गायत्रादीनि। तस्मात् न ज्योतिष्टोमस्य वाचकावेतौ शब्दाविति। तेन यद्यपि प्रकरणात् ज्योतिष्टोमस्य गुणविधिः इति गम्यते, तथापि तत् बाधित्वा वाक्येन रथन्तरसाम्नो बृहत्साम्नश्च भवितुमर्हति।

ननु यथा ज्योतिष्टोमो न रथन्तरसामा, एवमन्योऽपि न रथन्तरसामा कश्चिदस्ति। उच्यते, कर्मान्तरं रथन्तरसामकं कल्पयिष्यति एतद्वाक्यम्, यदि रथन्तरसामा सोमः स्यात् इति। ननु नास्यत्र विधायकः शब्दः। उच्यते, अस्ति य एषः स्यात् इति। आह नैष विधातुम् शक्नोति, यदि शब्दसम्बन्धात् विद्यमानस्य निमित्तार्थेनैवंजातीयकः शब्दो भवति, न विधानार्थेन इति। अत्र ब्रूमः, यदेतत् सयदिकं वाक्यम्, यदि रथन्तरसामा सोमः स्यात् इति, अत्रावान्तरवाक्यम् अस्ति, रथन्तरसामा सोमः स्यात् इति, यदवान्तरवाक्यम् तस्यान्योऽर्थः, अन्यश्च सयदिकस्य, स-

यदिकी न शक्नोति विधातुम्, यत अवान्तरवाक्यम्, तद्विधास्यति। न च, रथन्तरसाम्नो बृहत्साम्नो वा भावो निमित्तत्वेन श्रूयमाणोऽप्यर्थवान् भवति। तस्मात् अविवक्षितो यदिसम्बन्धः, तस्मिंश्चाविवक्षिते पदद्वयमिदं रथन्तरसामा सोमः स्यादिति शक्नोति रथन्तरसामानं क्रतुं विधातुम्, यदीत्यनर्थकम्।

अथ वा यदि रोचेतेत्यध्याहारः। अथ वा यथैतद्भवति, पयसा षाष्टिकं भुञ्जीत, यदि शालिं भुञ्जीत, तत्र दध्युपसिञ्चेत् इति, एवंजातीयकेन वाक्येन शालिभोजनं विहितं भवति, एवमत्रापि विहितं द्रष्टव्यम्, यदि रथन्तरसामा सोमः स्यात्, ऐन्द्रवायवाग्रान् ग्रहान् गृह्णीयात् इति। कथं पुनः शालिभोजनम् तेन वाक्येन विहितं भवति? इति। उच्यते, व्यत्यासेन सम्बन्धः कल्प्येत, यदि दध्युपसेचनमिच्छेत्, शालिं भुञ्जीत इति।

ननु न खल्विच्छतेः परां लिङ्विभक्तिमुपलभा महे, सिञ्चतेर्हि तां परां समामनन्ति इति। सिञ्चतेः तु सा परा समुच्चरन्ती कर्मेरर्थं गमयति, कामप्रवेदने हि तां मन्यामहे इति, एवमिहापि यद्यैन्द्रवायवाग्रान् ग्रहान् गृह्णीयादिति ग्रहीतुमिच्छेत् इत्यर्थः, ततो रथन्तरसामानं क्रतुं कुर्यात् इति। नन्वेवं सति इच्छामात्रं भवेत्, न ग्रहाग्रताविशेषविधानम्। उच्यते, यथा अस्मिन् लौकिके वाक्ये, यदि दध्युपसेचनमिच्छेत्, शालिं भुञ्जीत इति दध्युपसेचनसङ्कीर्त्तनात् दध्युपसिक्तं शालिं भुञ्जीत इति तत्रैकवाक्यत्वात् गम्यते, एवमत्रापि ग्रहाग्रताविशेषसङ्की-

र्त्तनात् तेनैकवाक्यत्वात् ग्रहाग्रताविशिष्टो रथन्तरसामा गम्यते। अथ वा अत्र हेतुहेतुमतोर्लिङ्, रथन्तरसामा सोम ऐन्द्रवायवाग्राणां ग्रहाणां हेतुः कर्त्तव्यः इति। तस्मात् क्रत्वन्तरसंयोगात् गुणः कर्मान्तरं प्रयोजयेत्, एवं क्रत्वन्तरसंयोगोऽर्थवान् भविष्यति ।

अपि च पूर्वेण निमित्तेन भवितव्यम्, परेण नैमित्तिकेन। कथं? सति हि निमित्ते नैमित्तिकं भवितुमर्हति, न असति, यच्च भविष्यत् तत् न सत्, भविष्यच्च रथन्तरसाम, तत् कथं पूर्वकालस्य ग्रहाग्रताविशेषस्य निमित्तं भविष्यति? इति। अपि च निःसन्दिग्धं जगत्सामा कर्मान्तरं, तत्सामान्यादितरदपि कर्मान्तरम् इति गम्यते। तस्मात् न ज्योतिष्टोमस्य गुणविधानम् इति।

एकस्य तु लिङ्गभेदात्प्रयोजनार्थमुच्येतैकत्वं गुणवाक्यत्वात् ॥ २ ॥ (सि०) ॥

तुशब्दात् पक्षोऽन्यथा भवति, नैतदस्ति, यदुक्तं, क्रत्वन्तरम् इति। कथं तर्हि?। ज्योतिष्टोमस्यैव ग्रहाग्रताविशेषः इति। कुतः?। प्रकरणसामर्थ्यात्। ननु एतदुक्तं, वाक्यसामर्थ्यात् क्रत्वन्तरस्य रथन्तरसाम्नो बृहत्साम्नश्चेति। परिहृतमेतत् ज्योतिष्टोम एव रथन्तरसामा बृहत्सामा च इति। पुनर्दूषितमनेकसामत्वात् ज्योतिष्टोमस्य, विशेषणं रथन्तरेण बृहता वा न प्रकल्पते इति। तदुच्यते, प्रकल्पते विशेषणं, बृहद्रथन्तरयोर्वैकल्पिकत्वात्, भवति स प्रयोगः, यत्र रथन्तरं नास्ति। भवति च स प्रयोगः, त्रि-

यमानरथन्तरसामकः, तदेतत् रथन्तरं सत्तयैवासाधारणत्वात् विशेषकम्। तस्मात् ज्योतिष्टोम एव रथन्तरसामा बृहत्सामा च इति।

अथ यदुक्तं, पूर्वेण निमित्तेन भवितव्यम्, उत्तरेण नैमित्तिकेनेति। नैतत्, नियोगतो भवति हि भविष्यदपि निमित्तं, यथा वर्षिष्यति इति कृषिगृहकर्मानुष्ठानम्, अपि च तत् दृष्टम्, इदञ्च वाचनिकं निमित्तं तत् यथावचनं भवितुमर्हति। स्यात् इति चेयं लिङ् त्रिष्वपि कालेषु भवति। तस्मात् भविष्यदपि निमित्तम्। यत्तु जगत्सामेति कर्मान्तरम्, तत्सामान्यात् रथन्तरसामापि कर्मान्तरम् इति। जगत्साम असम्भवात् कर्मान्तरम् सम्भवति, *रथन्तरसाम्नो बृहत्साम्नश्च ज्योतिष्टोमस्याभिधानं, तस्मात् न कर्मान्तरमिति ॥ (२।३।१ अ०) ॥*

अथ अवेष्टेः क्रत्वन्तरताधिकारताधिकरणम्।

अवेष्टौ यज्ञसंयोगात् क्रतुप्रधानमुच्यते ॥ ३ ॥

अस्ति राजसूयः, राजा राजसूयेन स्वाराज्यकामो यजेत इति। तं प्रकृत्यामनन्ति अवेष्टिं नामेष्टम्, आग्नेयोऽष्टाकपालो हिरण्यं दक्षिणा इत्येवमादि। तां प्रकृत्य विधीयते, यदि ब्राह्मणो यजेत बार्हस्पत्यं मध्ये निधायाहुतिमाहुतिं हुत्वाऽभिघारयेत्, यदि राजन्य ऐन्द्रं, यदि वैश्यो वैश्वदेवम् इति। तत्र सन्दिह्यते, किं ब्राह्मणादीनां प्राप्तानां निमित्तार्थेन श्रवणम्, उत ब्राह्मणादीनामयं यागो विधीयते ? इति। कथं निमित्तार्थता भवेत् ?

कथं वा यागविधानम् ? इति । यदि राजशब्दो ब्राह्मणादिष्वपि केनचित् प्रकारेण ततो निमित्तार्थता । अथ क्षत्रिय एव, ततः प्रापकाणि एवंजातीयकानि श्रवणानि ।

किं तावत्प्राप्तम् ? निमित्तार्थता इति, ततः एवं तावदुपवर्ण्यते, यौगिको राजशब्दः इति, राज्यं यस्य कर्म, स राजा । किं पुनाराजकर्म ? । जनपदपुरपरिरक्षणे, ततश्चोदरणे राज्यशब्दमार्य्यावर्त्तनिवासिनः प्रयुञ्जन्ते । राज्ञः कर्म राज्यम् इति चाभियुक्ता उपदिशन्ति । तेन मन्यामहे, यस्यैतत् कर्म स राजा इति, यथा ये उदमेघं नाम कञ्चित् पुरुषं नाविदिषुः, तस्य तु पुत्रमौदमेघिः इत्येवं विदुः, शक्नुयुस्ते यः तस्य पिता, स उदमेघः इति कल्पयितुम्, उदमेघपुत्रस्यैवं समभिव्याहारो भवति इति । एवं राज्ययोगात् राजशब्दः इति विज्ञायते ।

ननु जनपदपुरपरिरक्षणवृत्तिमनुपजीवत्यपि क्षत्रिये राजशब्दमान्ध्राः प्रयुञ्जन्ते प्रयोक्तारः । न ब्रूमः, न प्रयुञ्जते इति, किं तर्हि कर्मविशेषनिमित्तत्वात् राजशब्दस्य, तद्योगादपि राजशब्दो भवति इत्येतदुपपादयामः । प्रयुञ्जते च तद्युक्ते राजशब्दम् अक्षत्रियेऽपि, तदस्मिन् उपपन्ने प्रकरणवशात्, यदिशब्दसमभिव्याहाराच्च राजमात्रस्यैव गुणविधानं भविष्यति, न ब्राह्मणस्य वैश्यस्य च कर्मान्तरं विधायिष्यति इति ।

अथ वा असार्वलौकिकस्य प्रयोगस्य सार्वलौकिकेन प्रयोगेण विरुध्यमानस्य अप्रामाण्यं स्यात्, अभ्युपगच्छन्ति हि ते जनपदिनः, सार्वभौमं प्रयोगम् । अविद्याविप्रणीता

लौकिका अर्था विप्रणीतेभ्यः प्रत्ययिततरा भवन्ति, तथा आर्य्यावर्त्तनिवासिनां शब्दार्थोपायेष्वभियुक्तानामभिव्याहरतां कर्माणि चानुतिष्ठताम् अन्यजनपदवासिभ्यो म्लेच्छेभ्यः समीचीनतर आचारो भवति। तस्मात् यौगिको राजशब्दः, निमित्तार्थानि श्रवणानि, राजसूयस्य गुणविधिर्न कर्म्मान्तरम् इति।

एवं प्राप्ते ब्रूमः अवेष्टौ तु खलु क्रतुप्रधानं ब्राह्मणादिश्रवणं, ब्राह्मणादीनामवेष्टियागं विधातुम्, न निमित्तार्थम्। कुतः ?। अप्राप्तत्वात् ब्राह्मणवैश्ययोः। कथमप्राप्तिः ? क्षत्रियस्य राजसूयविधानात्, राजा राजसूयेन यजेत इति। ननूक्तम्, यौगिको राजशब्दः इति। एतदप्ययुक्तम्, यतः जातिवचनः इति। ननूभयाभिधाने यदिशब्दसम्बन्धात्, प्रकरणाच्च न कर्म्मान्तरविधानं न्याय्यम् इत्युक्तम्। अत्र उच्यते, नोभयाभिधानमवकल्पते। कुतः ?। यदि तावत् जातिशब्दो राजा इति, ततः तत्कर्मत्वात् जनपदपरिपालने राज्यशब्दो भविष्यति, तेनार्य्यावर्त्तनिवासिनां प्रयोगो न विरोत्स्यते। अथ यदि राज्यशब्दः परिपालने नित्यसम्बद्धो भविष्यति, ततः तस्य कर्त्तेति राजशब्दः क्षत्रियजातौ तन्निमित्तो भविष्यति, तत्र आन्ध्राणां प्रयोगो न विरोत्स्यते। तस्मात् न प्रयोगदर्शनादुभावपि राजराज्यशब्दौ जातिपरिपालनाभ्यां नित्यसम्बद्धावित्यभ्युपगन्तव्यम्। को नु खलु निर्णयः ?। राजजातीयस्य कर्म्म इत्यतः परिपालनं राज्यशब्देन उच्यते, एवं हि स्मरन्तोऽभियुक्ताः तस्य कर्म इति ष्यञ्प्रत्ययं विदधति, न त

तस्य कर्त्तेति प्रत्ययलोपं वा, प्रातिपदिकप्रत्यापत्तिं वा समामनन्ति । तस्मात् राज्ञः कर्म्म राज्यं, न राज्यस्य कर्त्ता राजा ।

ननु यो यो जनपदपुरपरिरक्षणं करोति, तन्तु लोको राजशब्देन अभिवदति । उच्यते, योगात् लोकः प्रयुङ्क्ते, परिपालने राज्यशब्दः प्रसिद्धः इति, स तु परिपालने राज्यशब्दो राजयोगात् इत्यस्माभिरुक्तं, तस्मात् राजशब्दः प्रसिद्धेर्मूलं, तद्योगात् राज्यशब्दः तद्योगादपि ब्राह्मणवैश्ययोः राजशब्दः प्रयुज्यते । न त्वेवं स्मरन्ति, राज्ययोगात् राजा इति ।

यत्तूक्तम्, अनुमानात् राज्यस्य कर्त्ता यः स राजा, यथा औद्मेघिः पिता उद्मेघः इति । उच्यते, अनुमानात् प्रयोगो बलवान्, राज्यस्य कर्त्तारं राजा इत्यनुमिमीमहे, क्षत्रिये तु प्रत्यक्षं प्रयुञ्जानान् उपलभामहे । तथा योगमप्यनुमिमीमहे, राज्यस्य कर्त्ता राजा इति । राज्ञः कर्म्म राज्यमिति तु स्मरन्ति । अनुमिमानाश्च स्मृतिम् अनुमिमते स्म, स्मरन्तस्तु प्रत्यक्षमुपलभन्ते, तेन तत्र स्मृतिर्बलीयसी इति । आह, यो यो राज्यं करोति, तत्र राजशब्दं प्रयुञ्जते, न यत् राज्ञः कर्म्म तद्राज्यमिति, तेन मन्यामहे, राज्ययोगो राजशब्दप्रवृत्तौ निमित्तं, न तु राजयोगो राज्यशब्दप्रवृत्तौ इति । न ब्रूमः, प्रयोगात् वयं राजयोगं राज्यशब्दप्रवृत्तौ निमित्तमवगच्छामः इति, कथं तर्हि ? स्मरणात्, प्रयोगाच्च स्मृतिर्बलीयसी, प्रयोगादि स्मृतिरनुमीयेत ।

'अपि च राज्ययोगस्य निमित्तता व्यभिचरति, जनपद-परिपालनमकुर्वत्यपि राजेत्याम्ब्रा वदन्ति इत्युक्तम्। ननु राजयोगात् राज्यम् इत्येतदपि व्यभिचरति, न हि राज्ञः स्यन्दितं निमिषितञ्च सर्वं राज्यम् इत्युच्यते। यदि वयं प्रयोगान्निमित्तभावं ब्रूयाम, तत एवमुपालभ्येमहि। स्मृत्या तु वयं निमित्तभावं ब्रूमः, तेन यत् यत् राजजातीयस्य कर्म्म ज्ञात्वा विशेष्यते, तत् राज्यमित्यभ्युपगच्छामः। यत्तूक्तम्, आन्ध्रा अपि राज्ययोगात् राजानमभ्युपगच्छन्ति इति, परिहृतमेतत्, प्रयोगो दुर्बलः स्मृतेः इति। यदुक्तम्, आर्य्यावर्त्तनिवासिनः, प्रमाणमितरेभ्य आचारेभ्यः इति। तुल्यः शब्दप्रयोग आचारेषु इत्युक्तम्। तस्मात् जातिनिमित्तो राजशब्दः, एवञ्चेत् यज्ञसंयोगात् क्षत्रियस्य राजसूयेन, यागविधिरवेष्टिः इति। (२।३।२)॥

आधानस्य विधेयत्वाधिकरणम्।

आधाने सर्वशेषत्वात्॥ ४॥

इदं समामनन्ति, वसन्ते ब्राह्मणो अग्नीनादधीत, ग्रीष्मे राजन्यः, शरदि वैश्यः इति। तत्र सन्दिह्यते, किं ब्राह्मणादिश्रवणं निमित्तार्थं, ब्राह्मणादय आदधाना वसन्तादिष्वादधीरन् इति, उत ब्राह्मणादीनामाधानं विधीयते? इति कथं निमित्तार्थता स्यात्? कथं आधानविधानम्? इति। यदि ब्राह्मणो वसन्ते इतिपदद्वयं परस्पर सम्बद्धं, ततो निमित्तार्थं श्रवणम्। अथ ब्राह्मण आदधीत इति, आधानविधानं ब्राह्मणस्य। एवं राजन्यादिष्वपि।

किं तावत्प्राप्तम्? निमित्तार्थं श्रवणम् इति। कुतः?। निमित्तरूपा एते शब्दाः। किं निमित्तत्वाख्यम्?। ब्राह्मणादीनां वसन्तादिभिः समुच्चारणम्, तन्नाभिहितं वेद्यते इति। ननु ब्राह्मणादीनां आदधतिनाप्यस्ति समुच्चारणम्। बाढमस्ति समुच्चारणम्, नत्वमीषाम्, आधानसम्बन्धो न विहितः। केन प्राप्तो विहितः? इति। कामश्रुतिभिः। काः कामश्रुतयः?। अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकामः, दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत इत्येवमादयः। कथमाभिः श्रुतिभिराधानं प्राप्तम्? इति। उच्यते, सामर्थ्यात् यथा अग्निहोत्रमभिनिर्वर्त्तेत, तथा कुर्य्यात्। यथा दर्शपूर्णमासावभिनिर्वर्त्त्येते, तथा कुर्य्यात्। न च, गार्हपत्याहवनीयान्वाहार्य्यपचनादिभ्यो विना, एतानि कर्म्माणि सिद्ध्यन्ति, समामनन्ति हि, यत् आहवनीये जुहोति, तेन सोऽस्याभीष्टः प्रीतो भवति इत्येवमादि। तेन सामर्थ्यादेतदुक्तं भवति, आहवनीयादि कर्त्तव्यम् इति, तच्चाधानेन विना न सिद्ध्यति इत्याधानमपि कर्त्तव्यम् इत्यवगम्यते। तत् केन कर्त्तव्यम्?। यस्य कामश्रुतयः। ताश्चाविशेषेण ब्राह्मणादीनाम्। तस्मात् अमीषामाधानसम्बन्धो विहितः इति। अपि च, उभाभ्यां ब्राह्मणादीनां सम्बन्धे विधीयमाने वाक्यं भिद्येत। न हि, तदानीमेकोऽर्थः विधीयते। अतो निमित्तार्थाः श्रुतयः इत्येवं प्राप्तम्।

एवं प्राप्ते ब्रूमः, आधाने सर्वशेषत्वात् प्रापकास्त्वाधानस्यैतानि श्रवणानि। कुतः?। सर्वकर्मणां शेषभूतम् आधानम् इति न श्रुतिलिङ्गादीनामन्यतमेनोच्यते,

किं तर्हि, अग्नीनां सर्वशेषत्वात् तच्छेषत्वाच्च आधानस्य। किमतः?। यद्येवम्, अग्नयः कामश्रुतिभिः प्राप्नुवन्ति, न आधानम् इति ननु अग्नीनामभ्युपाय आधानम् इति। उच्यते, नैतेषामर्जने आधानमेवैकोऽभ्युपायः, किं तर्हि यथान्येषां द्रव्याणाम् उत्पादने क्रयणादयश्चाभ्युपायाः, एवमग्नीनामपि इति न नियोगतः उत्पादनमेव, तेन पक्षे आधानं प्राप्नोति, पक्षे न। यतरस्मिन् पक्षे अप्राप्तिः ततरः पक्ष उत्पत्तिं प्रयोजयिष्यति ब्राह्मणादीनामाधानस्य, ब्राह्मण आत्मार्थमादधीत इति यदा एतद्वचनं, तदा आत्मार्थमेवाहिता आहवनीयादयो भवन्ति, नान्यथा। एवञ्च सति, न क्रत्रिमेण याचितेन वा कर्माण्यग्निहोत्रादीन्यनुष्ठातव्यानीति गम्यते। तेन अक्रत्रिम एव केवलोऽग्निस्तेषां साधकः इति निश्चीयते। कथञ्च आत्मार्थता आधानस्य गम्यते? इति। कर्त्रभिप्राये हि क्रियाफले आदधीत इत्येतदात्मनेपदं भवति। असत्यस्मिन् वचने कामश्रुतिपरिग्रहे नाधानस्यात्मार्थता भवेत्।

अपि च सतीषु एतास्वाधानश्रुतिषु न कामश्रुतय शक्नुवन्ति अपराम् आधानश्रुतिं कल्पयितुम्, यथा प्राप्तस्य आधानस्य पुनःश्रुतयः एता भवेयुः, असतीषु एतासु आधानश्रुतिम् अपरिगृह्णन्तः कामश्रुतयोऽशक्यान् अग्निहोत्रादीन् वदन्ति इति परिगृह्णीयुराधानश्रुतिम्। सतीषु एतासु येषामाधानम् उक्तम्, तान् अधिकृत्योत्तरकालाः कामश्रुतयो भवन्ति इति गम्यते।

अत्र आह, अस्ति केवलस्य आधानस्य विधायिका श्रुतिः, एवं सपत्नं भ्रातृव्यमवर्त्तिं सहते, य एवं विद्वानग्निमाधत्ते, इति, तया प्राप्तस्य निमित्तार्थानि ब्राह्मणादीनां श्रवणानि भविष्यन्ति। उच्यते, सम्भारविधानार्था पुनः श्रुतिरेषा। न इति ब्रूमः, भिन्नं हि इदं वाक्यम् सम्भारविधानवाक्यात्, अन्यो हि अर्थ आधत्ते इति, अन्यः अप उपस्पृशति इति, एकार्थविधाने हि एकं वाक्यम् भवति, भिन्नौ चेमावर्थौ, तस्मात् अत्र वाक्यभेदः इति।

उच्यते, वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीतेत्यस्यां श्रुतौ सत्यां पुनः श्रुतिः केवलस्याधानस्य अविधायिका, अपामुपसर्जनं तु विधीयते, तदेकस्मिन्नर्थे विधीयमाने नानेकार्थं भवति। ननु आधानस्यैतद्विधानम्, गुणार्था सा पुनःश्रुतिः। न इति ब्रूमः, सा ब्राह्मणादिसम्बद्धा प्रथमा श्रुतिः, इयं केवला पुनःश्रुतिः। कुतः? सा हि शब्देन विदधाति, तत्र लिङ्मुच्चरन्तीं पश्यामः, इयं प्रशस्तमाधानम् इत्याह। ततः प्रशस्ततामाधानस्यानुमन्यामहे। एवं च, वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीमादधीत इत्येषा विधायिका श्रुतिः इति ब्रूमहे, नेतरत्प्रशंसावचनमस्मत्पक्षं बाधते, शक्यते हि अन्येन विहितं अन्येन प्रशस्तम् इति वदितुम्। यदि त्वेतत् विधायकम् इत्युच्येत, ततोऽस्मत्पक्षं विरुध्येत। कथम्? अज्ञातस्य ज्ञापनं विधानमेतत्, यदि प्रशंसावचनेन अपूर्वं विज्ञाप्येत, तदा लिङा नापूर्वं ज्ञापितं भवेत्, तत्रापूर्वज्ञापनवचनः शब्दः उपरुध्येत। न तु लिङा विहिते प्रशंसावचनमुपरुध्यते, विहितेऽपि हि

वाक्यान्तरेण प्रशंसावचनमवकल्पते। अपि च यत् लिङ्गा विधानं, तत् श्रुत्या, वाक्येन तु प्रशंसा गम्यते, श्रुतिश्च वाक्याद्बलीयसी।

ननु इदमपि वाक्यम्, ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत इति। उच्यते, स्वपदार्थम् अत्र श्रुतिः विदधात्याधानं ब्राह्मणादिसम्बन्धेन परपदार्थं प्रशंसति, य एवं सपत्नं भ्रातृव्यम् अवर्त्तिं सहते इति। ननु अनेकगुणविधानं त्वया वाक्येनाध्यवसितं भवति। नैष दोषः, अगुणविधिपरे हि वाक्ये भवत्यनेकगुणविधानम्, इत्युक्तं, तद्गुणास्तु विधीयेरन् अविभागात् विधार्थे न चेदन्येन शिष्टाः इति। तस्मात् ब्राह्मणादिसंयुक्ता विधायिका श्रुतिः, इयमपि केवलस्याधानस्य पुनःश्रुतिः सम्भारविधानमुपक्रमितुम् इति सिद्धम्।

यत् उक्तम् अनेकगुणविधाने वाक्यभिद्येत इति, यदीमौ गुणविधानविशिष्टौ विधीयेयातां, भवेत् वाक्यभेदः, ताभ्यान्तु विशेषणाभ्यां विशिष्टमेकमाधानं विधायिष्यते, तेन न भविष्यति वाक्यभेदः। तस्मात् ब्राह्मणादीनामाधानस्य प्रापकानि श्रवणानि इति सिद्धम्। (२। ३। ३ अ०॥)

अथ दाक्षायणादीनाम् गुणताधिकरणम्।

अयनेषु चोदनान्तरं संज्ञोपबन्धात्॥ ५॥

(पू० १॥)

दर्शपूर्णमासौ प्रकृत्यामनन्ति, दाक्षायणयज्ञेन यजेत

प्रजाकामः, साकंप्रस्थायीयेन यजेत पशुकामः, संक्रमयज्ञेन यजेतान्नाद्यकामः इति। तत्र सन्देहः, किं दर्शपूर्णमासयोरेव गुणात् फलम्, उत कर्मान्तरम् एवञ्जातीयकमिति। किं प्राप्तं ? कर्मान्तरम् इति। कुतः ? संज्ञोपबन्धात्, यद्यपि प्रकरणात् यजतिशब्दाच्च स एव पूर्वं प्रकृतो यागः इति गम्यते, तथापि मासावेवंसंज्ञकः इति यागान्तरं विधेयं गम्यते।

अगुणाच्च कर्मचोदना ॥ ६ ॥ (पू० २ ॥)

न च, अत्र गुण उपलभ्यते कश्चित्, यदिधानार्था चोदना भवेत्, यदि च न यागान्तरम्, आनर्थक्यमेव। अपि च, यदि गुण उपलभ्येत, ततो यागगुणसम्बन्धो गम्यते इति तदनुष्ठानं विधीयेत इति अननुलभ्यमाने यागमात्रं गम्यते इति तदनुष्ठानं विहितं गम्यते ॥

समाप्तं च फले वाक्यम् ॥ ७ ॥ (पू० ३ ॥)

इतश्च कर्मान्तरम्। कथम्?। फले समाप्तं वाक्यं प्रजाकामो यजेत इति, प्रजाकामस्य याग उपायो विधीयते। विधीयते चेत्, कर्मान्तरम्।

विकारो वा प्रकरणात् ॥ ८ ॥ (सि० ॥)

दर्शपूर्णमासयोरेवाधिकार एवञ्जातीयकः स्यात् दाक्षायणयज्ञादिः, एवम्प्रकरणमनुगृहीतं भवति ॥

लिङ्गदर्शनाच्च ॥ ९ ॥ (सि० हे० ॥)

लिङ्गमपि एतमर्थं दर्शयति, त्रिंशतं वर्षाणि दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत, यदि दाक्षायणयाजी स्यात्, अथो

अपि पञ्चदशैव वर्षाणि यजेत, अत्र हि एव सा सम्पद्यते, द्वे हि पौर्णमास्यौ यजेत द्वे अमावस्ये, अत्र हि एव खलु सा सम्पत् भवति इति। यदि दाक्षायणयज्ञौ दर्शपूर्णमासाविव, एवं तर्हि त्रिंशत्सम्पदा प्रयोजनं, ततः तस्य त्रिंशत्सम्पदनुग्रहो युज्यत, तस्मात् अपि न कर्मान्तरम्।

गुणात्संज्ञोपबन्धः ॥ १० ॥ (आ० नि० ॥)

यदुक्तं संज्ञोपबन्धात् कर्मान्तरम् इति, यदि दाक्षायणशब्दो न केनचिदपि प्रकारेण दर्शपूर्णमासवचनः शक्यते कल्पयितुम्, ततः उच्येत कर्मान्तरम् इति। शक्नोति तु दाक्षिगुणसम्बन्धं वदितुं, अयनम् इत्यावृत्तिः उच्यते, दक्षस्य इमे दाक्षाः, तेषामयनं दाक्षायणम्। कः पुनर्दक्षः। उत्साही। तथा साकं प्रस्थाय्येऽपि, सह प्रस्थानं गुणसम्बन्धः, एवं सर्वत्र। शक्यते चेत् दर्शपूर्णमासयोर्गुणसम्बन्धो वदितुम्, किमिति स एव यागः प्रतीयमानोऽन्यः इत्युच्यते ? किमिति वा प्रकरणं बाध्यते।

समाप्तिरविशिष्टा ॥ ११ ॥ (आ० नि० २ ॥)

यदुक्तम् फले वाक्यं समाप्तम् प्रजाकामादियोगात् स्थानं विधीयते इति। नैवम् अविशिष्टा फले समाप्तिः यानि अन्यानि मुक्तसंशयानि गुणे फलस्य विधायकानि वाक्यानि गुणस्य फलवचनानि पर्यवसितानि यथा दध्ना इन्द्रियकामस्य जुहुयात् इत्येवमादीनि, तैरेतदविशिष्टम् अत्रापि हि गुणात् फलम् उच्यते। कथं नैतदेवं सम्बध्यते

प्रजाकामस्य यज्ञमनुतिष्ठेत् इति। कथं तर्हि प्रजाकामस्य आवृत्तियज्ञमनुतिष्ठेत् इति, आवृत्तियज्ञः इति यज्ञावृत्तिसम्बन्धोऽनुष्ठातव्यो निर्दिश्यते, न यज्ञः। तस्मात् प्रकृतयोर्दर्शपूर्णमासयोर्गुणात् फलम् उच्यते, न यागान्तरं विधीयते इति। एवं साकंप्रस्थाय्ये संक्रमयज्ञे च द्रष्टव्यम् इति॥ (२।३।४ अ०॥)

अथ द्रव्यदेवतायुक्तानाम् यागान्तरताधिकरणम्।

संस्कारस्याप्रकरणेऽकर्मशब्दत्वात्॥ १२॥

(प्र० पू०॥)

अनारभ्याधीयते किञ्चित्, वायव्यं श्वेतमालभेत भूतिकामः, सौर्यं चरुं निर्वपेत् ब्रह्मवर्चसकामः। दर्शपूर्णमासयोरप्यामनन्ति, ईषामालभेत, चतुरो मुष्टीन्निर्वपति इति। तत्र अयमर्थः सांशयिकः, किं दर्शपूर्णमासिके आलम्भे आलम्भो गुणविधिर्दर्शपूर्णमासिके च निर्वापे निर्वापो गुणविधिश्च न प्रकृतिमपेक्षते इतरश्चेतरश्चेति? यदा न प्रकृतिमपेक्षते, तदापि किं यावदुक्ते उत यजिमतो एते कर्मणी इति।

किं तावत् प्राप्तं? प्रकृतयोरालम्भनिर्वापयोर्गुणविधी इति। कुतः? अकर्मशब्दत्वात्, न अत्र कर्मणो विधायकः शब्दोऽस्ति। ननु आलभेत निर्वपेत् इति च। नैतौ विधातारौ अविदितस्यार्थस्य वक्ता विधायको भवति, न चैतयोरविदितोऽर्थः, आलम्भः कर्त्तव्यः, निर्वापः कर्त्तव्यः इति। तस्मात् अनुवदितारौ। किमर्थम्

अनुवदतः ?। आलम्भने श्वेतं विधातुं, निर्वापे च चरुम्। तस्मात् न आलम्भान्तरं निर्वापान्तरं च। प्रकृतयोरेव गुणविधी इति॥

यावदुक्तं वा, कर्मणः श्रुतिमूलत्वात्॥ १३॥
(सि० पू०॥)

न चैतदस्ति, प्राकृतयोर्गुणविधी इति, किं तर्हि आलम्भान्तरं विधीयते इति निर्वापान्तरञ्च, यदि आलम्भनिर्वापौ विधीयेते, ततो न प्राकृतौ तौ विहितौ। यदि न विधीयेते ततः प्राकृतौ लक्ष्येते, यावालम्भनिर्वापौ कर्त्तव्यौ इति ततः तौ लक्षयित्वा श्वेतो विधातव्यो भवति चरुश्च, तौ च भूतिकामस्य ब्रह्मवर्चसकामस्य च इति द्वाभ्यघा विधी स्यातां तत्र वाक्यम्भिद्येत। अथ वा योऽसौ विधायकः शब्दः स लक्षयितव्योपयुक्तः इति विधायकाभावात् ...ऽन्यो न शक्यते विधातुम्। अथ स एव लक्षयिष्यति तेनैव च विधायिष्यते गुणः इति। न सिद्धो विधानलक्षणमस्य प्योऽवकल्पते। अथ धात्वर्थोऽनुवादः, प्रत्ययो विधातुमिष्यते इत्युच्यते, य आलम्भः स एतद्गुणः कर्त्तव्यः इति तथापि न प्राकृतो लभ्येत लौकिकोऽपि हि आलम्भोऽस्ति, प्रत्ययार्थेऽनूद्यमाने प्राकृतोऽनूद्येत इति स ... कर्त्तव्यो निर्ज्ञातो न लौकिकः अतो न प्राकृतानुवादं घटते इति यावदुक्तं आलम्भमात्रं निर्वापमात्रं ' अपूर्वं कर्त्तव्यं, कर्मणः श्रुतिमूलत्वात् श्रुतिमूलं ि

कर्म इत्युक्तं, चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः (२) इति। तस्मात् कर्मान्तरे।

यजतिस्तु द्रव्यफलभोक्तृसंयोगादेतेषां कर्मसम्बन्धात्॥ १४॥ (सि०॥)

यदुक्तं, न प्राकृतयोर्गुणविधी इति, एतत् गृह्णीमः। यत्तु उक्तम्, आलम्भमात्रं विधीयते, निर्वापमात्रं इति एतदपजानीमहे, यजिमती एते कर्मणी इति। कुतः? द्रव्यफलभोक्तृसंयोगात् द्रव्यदेवतासंयोगात्, द्रव्यदेवतासंयोगः अत्र विधीयते, भूतिकामस्य ब्रह्मवर्चसकामस्य च। कथं?। न हि, इदमेव उच्यते, श्वेतम् आलभेत इति, यदि ह्येतावदेव उच्येत, ततः श्वेतालम्भसम्बन्धः अवगम्यते इह हि श्वेतं वायव्यमालभेतेत्युच्यते, तेन श्वेतवायव्यसम्बन्धो विधीयते, यथा पटं वयेति पटवयनसम्बन्धो विधेयोऽवगम्यते, पटं दीर्घं वयेति पटस्य दीर्घता विधीयते, दीर्घशब्दप्रयोगात्, एवमिहापि सौर्यवायव्यशब्दप्रयोगात् द्रव्यदेवताभिसम्बन्धो विधेयः इति गम्यते इतरथा देवताशब्दः प्रमादसमाम्नातः इति गम्येत।

ननु अत्रापि श्वेतं वायव्यं कुर्य्यात्, तं चालभेत इत्यर्थद्वयविधानात् भिद्येतैव वाक्यम्। न, इति ब्रूमः, न ह्यालभेतेत्यस्यायमतिभारो, यत् द्रव्यदेवतासम्बन्धेन पुरुषप्रयत्नं ब्रूयात्, तं चालभेतेत्यर्थविशिष्टं, श्रुत्यैव हि पुरुषप्रयत्नो विशिष्टो गम्यते, वाक्येन च द्रव्यदेवताश्रयः इति न अत्र द्वाभ्यां वाक्याभ्यां प्रयोजनं, यथा रक्तमश्वं

योऽश्वेति यदा गुणविधिपरं भवति वाक्यम्, तदा द्वाभ्यां वाक्याभ्यां प्रयोजनं, गुणद्वयविधाने। अथ सोममानये-त्युच्येत, तत्र गुणविधिपरेऽपि वाक्ये पर्यवसिते एव गुण-द्वयविधानं, श्रुत्यैव विशिष्टगुणद्रव्यस्य प्रतीतत्वात्, न भवत्येकस्य वाक्यस्य अतिभारः एवमिष्टापीति। सम्बन्धश्च बहुभिः पदैर्विशिष्ट एक एवोच्यते इत्येकार्थत्वं, विभज्य-मानानि च अत्र पदानि साकाङ्क्षाणि इत्युपपन्नमेकवा-क्यत्वं, न च, यागमन्तरेण देवतायै द्रव्यं सङ्कल्पितव्यम्, इत्येष सम्बन्धोऽवकल्पते। तस्मात् यजिमती एते कर्मणी इति।

लिङ्गदर्शनाच्च ॥ १५ ॥ (सि० हे०)

लिङ्गं खल्वप्येतमर्थं दर्शयति, सौमारौद्रं चरुं नि-र्वपेदिति प्रकृत्य, परिश्रिते याजयेत् इति परिश्रयणविधिः, एतस्य वाक्ये यजतिशब्देन सङ्कीर्त्तनमवकल्पते, यदि यजिमती एते कर्मणी। अथ प्रकृतौ गुणविधानं याऽनुक्तं वा, यजतिशब्देनानुवादो न अवकल्पेत। तस्मात् अव-गच्छामो यजिमती इति। (२।२।५ भा०)

अथ वत्सालम्भादीनां संस्कारताधिकरणम्।

विशये प्रायदर्शनात् ॥ १६ ॥

किम् इह उदाहरणम्? न तावत् सूत्रेणैव परि-गृहीतं, यथा चवेष्टौ यज्ञसंयोगात् क्रतुप्रधानम् उच्यते (२।३।३ सू०) इति। नापि च साध्यं प्रतिज्ञातं, यथा, अयनेषु चोदनान्तरम् (२।३।५ सू०) केवलं

विशये संशये प्रायदर्शनं हेतुः इति निर्दिश्यते, कस्यायं हेतुः? इति न विजानीमः। प्रकृतं यजिमदेतत्कर्म्म इति, तदपि न सम्बध्यमानमिव पश्यामः, तदेतदगमकं सूत्रमेव तावदनर्थकम्। अथ का अत्र प्रतिज्ञा? कश्च सन्देह? इति वक्तव्यम्। वृत्तिकारवचनात्, प्रतिज्ञां संशयं च अवगच्छामः। अत्र भगवानाचार्य्य इदमुदाहृत्य वत्समालभेत, वत्सनिकान्ता हि पशवः इति, इमं संशयमुपन्यस्यतिस्म, किं यजिमदभिधान एष आलभतिः, उतालम्भमात्रवचनः इति? उपपद्यते चैतत् उदाहरणम्, संशयश्च। तत्र च पूर्वपक्षं प्रतिजाभीतेस्म, यजिमदभिधानः इति। इदन्तु प्रत्युदाहरणसूत्रं पूर्वस्य अधिकरणस्य, न अत्र पूर्वपक्षेण अतीव प्रयोजनं, तथापि पुरुषाणामुच्चावचबुद्धिविशेषानालोच्य भवति मन्दानां सामान्यतोदृष्टे नाप्याशङ्का, सापि निवर्त्तनीया, न हि, मन्दविषेण वृश्चिकेनापि दष्टो म्रियेत न जातुचित् कदापि, तत्र चिकित्सा नादरेण कर्त्तव्या भवेत्। अतस्तां निवर्त्तयितुम् पूर्वपक्षमुपन्यस्यतिस्म, आलभतिरस्माभिः प्राणिसंयुक्तो यजिमदभिधानो दृष्टः, अयमपि आलभतिः प्राणिसंयुक्तः एव, तेनायमपि यजिमद्वचन एव इति भवति कस्यचित् आशङ्का। अथ वा यजिमदभिधानो दृष्टः आलभतिः प्राणिसंयुक्तः, तस्य अयमनुवादो वत्सविधानार्थः, तथा च फलम् न कल्पयितव्यं भविष्यति इति।

एवं प्राप्ते ब्रूमः, अस्मिन् संशये आलम्भमात्रं संस्कारः। कुतः? प्रायदर्शनात्, यत्र अन्यान्यपि संस्कारकर्म्माणि

प्रायभूतानि इत्युच्यन्ते, तच्चैतदपि श्रूयते। प्रायादपि चार्थनिश्चयो भवति, यथा, अग्रप्राये लिखितोऽग्रः इति गम्यते। ननु लिङ्गं प्रायदर्शनं, कथम् अनेन सिद्धिः? इति। उच्यते, यथा प्रायदर्शनेन सिद्ध्यति, तथा वर्णयितव्यम्। कथञ्च प्रायदर्शनं हेतुः? न्यायतः प्राप्तौ सत्याम्। कः पुनर्न्यायः? देवतासम्बन्धाभावात् न यागवचनोऽदृष्टार्थत्वाच्च, वत्स आलभ्यमानो गां प्रस्तावयिष्यतीति। तस्मादेवं न्यायप्राप्ते प्रायदर्शनं द्योतकं भवति। तस्मात् आलम्भमात्रं संस्कारः।

अर्थवादोपपत्तेश्च ॥ १७ ॥

अर्थवादश्च भवति, वत्सनिकान्ता हि पशवः इति, यस्मात् वत्सप्रियाः पशवः, तस्मात् वत्स आलब्धव्यः इति, यदि गां प्रस्तावयितुम् आलभ्यते, तत्र एतद्वचनम् अवकल्पते, अथ मंस्यमानुम्, तत्र एवंजातीयकं वचनं नोपपद्येत। तस्मादपि आलम्भमात्रं संस्कारः इति [illegible]म्। (२।३।६ अ० ॥)

— —

वैश्वानरचरोराधानार्थताधिकरणम्।

संयुक्तस्त्वर्थशब्देन तदर्थः श्रुतिसंयोगात् ॥ १८ ॥

अस्ति अग्निः, तत्र वैश्वानरश्चरुर्भवति, इत्युक्त्वा, यदेनं चरुमुपदधाति इति समामनन्ति। तत्र सन्दिह्यते, किं चरुर्यागार्थो यागं कृत्वा अवशिष्ट उपधातव्यः, उत उपधानार्थ एव? इति। यागार्थः इति ब्रूमः, चरोर्हि प्रसिद्धं कार्य्यं यागो नोपधानम्। उच्यते, यद्यपि यागार्थता

चरोः प्रसिद्धा, तथापि देवतावचनसम्बन्धाभावात् यजति-शब्दासम्बन्धाच्च न यागार्थता इति गम्यते । तदुच्यते, तस्यैव वाक्यशेषे श्रूयते, बृहस्पतेर्वा एतदन्नं यन्नीवाराः इति, तेन देवतावचनेन सन्निहितेनैकवाक्यता भविष्यति इति बृहस्पतिदेवताक उपधातव्य इति । तस्मात् यागार्थ-श्चरुः इत्येवं प्राप्तम् ।

एवं प्राप्ते ब्रूमः, संयुक्तस्त्वर्थशब्देन कार्य्यशब्देन उप-दधातीति तदर्थः एव स्यात् उपधानार्थः उपदधातिना चास्य प्रत्यक्षमेकवाक्यत्वम्, परोक्षं देवतावचनेनानुमेयम्, चरुमुपदधाति इति हि प्रत्यक्षं वाक्यम् । बार्हस्पत्यमुप-दधाति इत्यानुमानिकम् । तस्मात् क्रतुश्चरुरुपधातव्यः, ततश्च किञ्चित् इज्यायां विनियुज्येत, तदन्यत्र श्रुतम् अन्यत्र कृतं भवेत् । यत्तु बार्हस्पत्या नीवाराः इति, अर्थ-वादः सः इति । यत्तूक्तं, प्रसिद्धा चरोर्यागार्थता इति, प्रसिद्धिर्वाक्येन बाध्यते । तस्मात् उपधानार्थः इति सिद्धम् ।
(२ । ३ । ७ अ० ॥)

त्वाष्ट्रपात्नीवतस्य पर्य्यग्निकरणगुणकत्वाधिकरणम् ।

पात्नीवते तु पूर्वत्वादवच्छेदः ॥ १८ ॥

त्वाष्ट्रं पात्नीवतं विधायेदमुच्यते, यत्पर्य्यग्निकृतं पात्नी-वतम् उत्सृजन्ति इति । तत्र सन्देहः किं त्वाष्ट्रस्य पर्य्यग्निकृतस्यैव उत्सर्गो विधीयते, उत तस्मात् यागा-न्तरम् ? इति । यदि पर्य्यग्निकृतम् उत्सृजन्ति इति

पदद्वयं परस्परेण सम्बद्धं, ततः त्वाष्ट्रस्योत्सर्गः, अथ पात्नीवतशब्द उत्सृजतिना सम्बध्येत, ततो यागान्तरम्।

किं तावत् प्राप्तम्? यागान्तरम् इति। कुतः? पूर्वः त्वाष्ट्रः पात्नीवतश्च, उभयविशेषणविशिष्टः कथं पात्नीवतशब्देन अनूद्येत। अपि च त्वाष्ट्रस्योत्सर्गे विधीयमाने पर्य्यग्निकृतम् इति विशेषणं न अवकल्पेत। अतो ब्रूमः, पर्य्यग्निकृतस्य पात्नीवतता विधीयते स एव यागः इति।

एवं प्राप्ते ब्रूमः, न कर्मान्तरं, पूर्वस्य एव उत्सृजति शब्देन अवच्छेदो विधीयते। किमेवं भविष्यति? यजिमत्ता तावत् कल्पयितव्या न भविष्यति, उत्सृजतिशब्दस्य श्रुत्या उत्सर्गं विदधत् वाक्येन न बाधितो भविष्यति, कर्मान्तरपक्षे वाक्येन पात्नीवततायां विधीयमानायामर्थात् प्राप्त उत्सर्गो धातुना अनूद्येत। अपि च पर्य्यग्निकृतस्य पात्नीवतता पूर्वस्य विहितैव, सा विधातुम् न शक्यते। तस्मात् पूर्वस्य कर्मणोऽवच्छेदः। यत्तूक्तं, त्वाष्ट्रस्य उत्सर्गे विधीयमाने पर्य्यग्निकृतम् इति विशेषणं तावत् नावकल्पेत इति, नैष दोषः, अतस्मिमेवाच पात्नीवतशब्दो नासौ विशेष्यते, अत एव त्वाष्ट्रः पात्नीवत उभयविशेषणविशिष्टः केवलेन पात्नीवतशब्देन लक्षणयाऽनूद्येत इति न दोषः। तस्मात् अवच्छेदः इति सिद्धम्। (२ । ३ । ८ अ०)

अदाभ्यादीनां ग्रहनामताधिकरणम्।

अद्रव्यत्वात् केवले कर्मशेषः स्यात्॥ २०॥

न कस्यचिदपि प्रकरणे श्रूयते, एष वै हविषा हविर्यजते योऽदाभ्यं गृहीत्वा सोमाय यजते इति, तथा परा वा एतस्यायुः प्राण इति योऽंशुं गृह्णाति इति। तत्र सन्देहः, किं यागान्तरमेतद्ग्रहणकम्, उत ज्योतिष्टोमयागे ग्रहविधिः? इति।

किं प्राप्तम्? यागान्तरम् इति। कुतः? अपूर्वनामधेयसंयोगात्, न प्रकृतावेतन्नामधेयको यागोऽस्ति, न ग्रहः कश्चित् योऽभ्यस्येत तस्मात् यागान्तरम्। ननु द्रव्यदेवतं न श्रूयते। माभूत् द्रव्यदेवतं, साक्षादेव यजतिशब्दो विद्यते। तस्मात् कर्मान्तरम् अदाभ्यसंज्ञकम्, अंशुसंज्ञकं च यागं करोति इत्येवं प्राप्तम्।

एवं प्राप्ते ब्रूमः, अद्रव्यदेवताके केवले नामधेये श्रूयमाणे ब्रूमः, ज्योतिष्टोमे एव ग्रहाभ्यासविशेषविधानम् इति। कुतः?। एतत् तावत् ग्रहस्य नामधेयं न यागस्य, ग्रहणेन साक्षात्सम्बन्धात्, व्यवहितत्वात् यागस्य। अंशुः इति च मुक्तसंशयमेव ग्रहनामधेयं, न च ग्रहभेदे यागभेदो भवति, न च, द्रव्यदेवतं श्रूयते। यतो गृह्णातिर्यजिमहवचनो भवेत्, यदप्युक्तं, साक्षात् अत्र यजतिशब्दो विधायकः इति, नैवं शक्यं कर्मान्तरं विधातुम्, विहितयागवचनो हि सः, विशेषाभावात्। तस्मात् यजतिना ज्योतिष्टोम एव उच्यते, अंशवदाभ्यशब्दाभ्यामपि अपरौ ग्रहाभ्यासौ विधीयेते इति सिद्धम्। (२।३।८ अ०)।

अग्निचयनस्य संस्कारताधिकरणम्।

अग्निस्तु लिङ्गदर्शनात् क्रतुशब्दः प्रतीयेत ॥२१॥

(पू० ॥)

अस्त्यग्निः, य एवं विद्वानग्निञ्चिनुते इति, एवं विधाय श्रूयते, अथातोऽग्निमग्निष्टोमेनैवानुयजति, तमुक्थेन, तमतिरात्रेण, तं षोडशिना इत्येवमादि। तत्र सन्देहः, किमयमग्निशब्दो यागवचनो ज्योतिष्टोमादिभ्यः कर्मान्तरं चिनुते इत्याख्यातेन विधीयते, उत द्रव्यवचनो ज्योतिष्टोमादिषु गुणविधानम्? इति।

किं प्राप्तम्? यागवचनः इति। कुतः?। लिङ्गदर्शनात्, लिङ्गं हि दृश्यते, अग्नेः स्तोत्रमग्नेः शस्त्रम् इति तथा, षडुपसदोऽग्नेः चित्यस्य भवन्ति इति यस्य स्तोत्रं शस्त्रमुपसदश्च तस्याग्निशब्दो वाचकः इति गम्यते, यागस्य एतत् सर्वं, तस्मात् यागवचनः इति। ननु लिङ्गमसाधकं, प्राप्तिरुच्यताम् इति। अत्र उच्यते, अथातोऽग्निष्टोमेनैवानुयजति इति यागमभिनिवर्त्तयति इत्युच्यते, तम् अग्निमिति विशिनष्टि। तस्मात् अग्निसंज्ञकः इति गम्यते। अनुशब्दोऽप्युपसर्गो यजतेर्विशेषक एवमुपपद्यते, यद्यग्निर्यागः तस्मात् क्रतुशब्दः प्रतीयेत ॥

द्रव्यं वा स्यात् चोदनायास्तदर्थत्वात् ॥२२॥

(सि० ॥)

द्रव्यं वा अग्निशब्देन उच्येत। कतमत् द्रव्यम्?।

यदेतत् ज्वलनः, अत्र हि एष प्रसिद्धः । चिनुते इत्येषा हि चोदना चयनार्थां न यजत्यर्थं शक्नोति वदितुम्, चयनेनैनं संस्कुरुते चितौ स्थापयति इति । अनुशब्दश्च पश्चादर्थं भविष्यति, चयने निर्वृत्ते पश्चादग्निष्टोमेन यागेन यजतीति ।

तत्संयोगात् क्रतुस्तदाख्यः स्यात्तेन धर्मविधानानि ॥ २३ ॥

यत्तु लिङ्गदर्शनम् उक्तम्, यागवचनोऽग्निशब्दः इति तत् तेष्वेव लिङ्गसंयुक्तेषु वचनेषु, न सर्वत्र, तेषु चित्याग्निसंयोगात्, यागे लक्षणशब्दः, तेन क्रतुवचनानि तद्धर्मविधानानीत्यदोषः (२ । ३ । १० अ०)

मासाग्निहोत्रादीनां कर्मान्तरताधिकरणम् ।

प्रकरणान्तरे प्रयोजनान्यत्वम् ॥ २४ ॥

कुण्डपायिनामयने श्रूयते, मासम् अग्निहोत्रं जुहोति, मासं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजते इत्येवमादि । तत्र सन्दिह्यते, किं नियते अग्निहोत्रे नियतयोश्च दर्शपूर्णमासयोर्मासो विधीयते कालः, अथ किं नियताग्निहोत्रात् नियताभ्याञ्च दर्शपूर्णमासाभ्यां कर्मान्तरविधानम् इति ।

किं तावत् प्राप्तं ? नियतेषु कालविधिः इति । कुतः ? कालविधिसरूप एष शब्दो मासम् इति । कथम्

कालविधिसरूपता ? यत् अग्निहोत्रं जुहोति इति विदितं, माससमित्यविदितम्। एवं च अग्निहोत्रशब्दो दर्शपूर्णमासशब्दश्च न अर्थान्तरवृत्तौ भविष्यतः, तस्मात् कालविधिः। ननु कुण्डपायिनामयनप्रकरणं बाध्येतैवम्। कामं बाध्यतां, वाक्यं हि बलवत्तरम्।

एवं प्राप्ते ब्रूमः, प्रकरणान्तरे श्रूयमाणं वाक्यं यस्य प्रकरणे, तस्य वाचकं भवितुमर्हति। ननु प्रत्यक्षोऽग्निहोत्रस्य दर्शपूर्णमासयोश्च गुणविधिः। न, इत्युच्यते; कथम्?। उपसद्भिश्चरित्वेति श्रुत्वा इदमभिधीयते, न च, उपसदोऽग्निहोत्रस्य दर्शपूर्णमासयोश्च सन्ति। तस्मात् अशक्यः तत्र मासविधिः। अथ उच्येत, उपसदोऽपि विधीयन्ते इति तथा गुणविधानार्थेऽस्मिन् वाक्ये अनेकगुणविधानात् वाक्यम् भिद्येत। अस्मिन् पक्षे पुनरतन्त्वम् अग्निहोत्रशब्दो न कर्म्म विशेष्यति, तेन वाक्यभेदो न भविष्यति। तस्मात् कर्मान्तरम् इति सिद्धम्। २। ३। ११ अ०॥)

आग्नेयादिकाम्येष्ट्यधिकरणम्।

फलं चाकर्मसन्निधौ ॥ २५ ॥

अनारभ्य किञ्चिच्छ्रूयते आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपेद् रुक्कामः, अग्नीषोमीयमेकादशकपालं निर्वपेद्ब्रह्मवर्चसकामः, ऐन्द्राग्नमेकादशकपालं निर्वपेत्प्रजाकामः इति

अत्र सन्दिह्यते, किं प्राकृतेष्वाग्नेयादिषु फलं विधीयते, उत प्राकृतेभ्यः कर्मान्तराण्येतानि ?।

किं प्राप्तं ? प्राकृतेषु फलविधिः इति। कुतः ?। विदिता आग्नेयादयः प्रत्यभिज्ञायन्ते तस्मात् तेषामनुवादः फलसम्बन्धार्थः इति।

एवं प्राप्ते ब्रूमः, फलं च भेदकं अकर्मसन्निधौ श्रूयमाणम्। कथम् ?। अनुवादे सति न शक्येत फलं विधातुम्, विधायकस्य अभावात्, न हि, अविधीयमानो हि उपायो इष्टो भवति इति गम्यते। अपि च एकामे अत्र विधीयमाने कामस्य अनित्यत्वात्, आग्नेयादीनां नित्यत्वात्सम्बन्धो न अवकल्पेत। एवं सर्वत्र। तस्मात् कर्मान्तराणि॥ (२।३।१२ अ०॥)

अवेष्टेरन्नाद्यफलकत्वाधिकरणम्।

सन्निधौ त्वविभागात् फलार्थेन पुनःश्रुतिः ॥ २६ ॥

अस्त्यवेष्टिः, आग्नेयोऽष्टाकपालः पुरोडाशो भवति इत्येवमादिः, तां प्रकृत्योच्यते, एतयाऽन्नाद्यकामं याजयेत् इति। तत्र सन्देहः, किं कर्मान्तरमवेष्टेः, उतावेष्टिरेवेति ?। किं प्राप्तं, कर्मान्तरम् इति, उक्तेन न्यायेन। एवं प्राप्ते ब्रूमः, सन्निधौ फलार्थेन पुनःश्रुतिः अवेष्टेरेव, न कर्मान्तरम् इति। कुतः ?। अविभागात्, एतयेत्येष शब्दो ह

शक्नोति अवेष्ट्या विभक्तं यागमन्यं वक्तुम्, सन्निहितस्य प्रतिनिर्देशक एष शब्दः। तस्मात् अवेष्टेरेवान्नाद्यकामस्य विधीयते इति। किं प्रयोजनम्?। यदि अवेष्टिः, आग्नेयादीनि हवींषि; अथ कर्मान्तरम्, अन्यहविष्को यागः इति॥ (२।३।१३ अ०॥)

आग्नेयद्विरुक्तेस्त्वर्दताधिकरणम्।

आग्नेयसूक्तहेतुत्वादभ्यासेन प्रतीयेत॥ २७॥ (पू०॥)

दर्शपूर्णमासयोः आग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्यायां पौर्णमास्यां चाच्युतो भवति इति विधाय पुनरुच्यते, आग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्यायां भवति इति। तत्र सन्देहः, किम् अमावास्यायां द्विराग्नेयेन यष्टव्य, उत सकृत्? इति। किं प्राप्तम्? आग्नेयसूक्तहेतुत्वादभ्यासेन प्रतीयत, एकस्यैव पुनःश्रुतिः अविशेषात् अनर्थकं हि स्यात् इति।

अविभागात्तु कर्मणा द्विरुक्तेर्न विधीयते॥२८॥ (सि० १॥)

नैतदस्ति, पुनरभ्यसितव्यः आग्नेयः इति। कुतः?। न, अभ्यासस्य वाचकः शब्दोऽस्ति इति। ननु आग्नेयः पुनरुच्चरितः परं कर्म विधास्यति। न इति ब्रूमः, शब्दः पुनरुच्चरितो न पुनरर्थः कर्त्तव्यः इति शक्नोति वदितुम्

वेऽस्य प्रथमम् उच्चरितस्यार्थः शतकृत्वोऽप्युच्चरितस्य स एवार्थो भविष्यति, नान्यः। ननु विहितमेव पुनरविशिष्टं विदधत् अनर्थकं भवति। भवतु कामम् अनर्थकत्वं न त्वन्यं शक्नोति वदितुम्, भवेत् उपपन्नम् अनर्थकत्वं, न त्वर्थान्तरवचनता तस्मात् न हिरण्यस्येत इति।

अन्यार्था वा पुनःश्रुतिः ॥ २८ ॥ (सि० २ ॥)

अथ वा, न अनर्थिका पुनःश्रुतिः अर्थवादार्था भविष्यति, इत्युच्यते। किमर्थवादेन प्रयोजनं? यदा पूर्वेणैव वाक्येन सार्थवादकेन विहितः आग्नेयः कमन्यमर्थं विधातुम् श्रुतिः प्रयुज्येत? श्रुतिमात्रं यत् न कस्यचिद्विधानार्थं तत् अनर्थकम्, इत्युक्तम्, आम्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यम् अतदर्थानाम् इति, श्रुतश्चाश्रुतश्च तावानेव सोऽर्थः, यथा श्रुता च अश्रुता च देवता अङ्गभावं साधयति, एवमेतत् इति। तदुच्यते अन्यार्था वा पुनःश्रुतिः, न आग्नेयं विधातुम्, ऐन्द्राग्नविधानार्था, आग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्यायां भवत्येव, न केवलेनाग्निना स साधुर्भवति इति इन्द्रसहितोऽग्निः समीचीनतरः, तस्मात् ऐन्द्राग्नः कर्त्तव्यः इति ॥ (२।३।१४ सू० ॥)

इति आचार्य्यशबरस्वामिनः कृतौ मीमांसाभाष्ये द्वितीयस्य अध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ * * ॥

——

अथ यावज्जीविकाग्निहोत्राधिकरणम्।

यावज्जीविकोऽभ्यासः कर्मधर्मः प्रकरणात् ॥ ॥१॥ (पू० ॥)

बह्वृचब्राह्मणे श्रूयते, यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति इति, यावज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत इति। अथ सन्देहः, किं कर्मधर्मोऽभ्यासो यावज्जीविकता, उत कर्तृधर्मो नियमः चोद्यते यावज्जीविकता ? इति। कथं कर्मधर्मोऽभ्यासः कथं वा कर्तृधर्मो नियमः ? इति। यदि जुहोतिः अनुवादः, यावज्जीवम् इति विधिः ततः कर्मधर्मोऽभ्यासः, यदि विपरीतं, ततः कर्तृधर्मो नियमः इति। किं तावत् प्राप्तम्, कर्मधर्मोऽभ्यासः। कुतः ? प्रकरणात्, यदि इयं वचनव्यक्तिः, जुहोतियजतिशब्दौ अनुवादौ, यावज्जीवम् इति च विधिः, ततः प्रकरणमनुगृह्यते, तस्मात् अभ्यासः। एवं कृत्वा सत्रसंस्तवो युक्तो भविष्यति, जरामर्यं वा एतत् सत्रं यदग्निहोत्रं, दर्शपूर्णमासौ च इति दीर्घकालसामान्यात्। तस्मात् अभ्यासः।

कर्तुर्वा श्रुतिसंयोगात् ॥ २ ॥ (सि० ॥)

अथ ब्रूमः, यावज्जीविकोऽभ्यासो न स्यात्, कर्तुर्धर्मो नियमश्चोद्यते इति। कुतः ?। श्रुतिसंयोगात्। एवं

श्रुतिपरिच्छिन्नोऽर्थो भविष्यति, इतरथा लक्षणा स्यात् । कथं ? । यावज्जीवनं, तावता कालेन कुर्यात् इति, तदेतत् प्रदोषपरिसमाप्तमग्निहोत्रमनभ्यस्य, न शक्यते यावज्जीवनकालेन कर्त्तुम्, पौर्णमास्यमावास्यापरिसमाप्तौ च दर्शपूर्णमासौ । यदि उच्येत जीवनकालस्यैकदेशेऽपि कृतं तेन कालेन कृतं भवति इति । नैतदेवम

अर्थप्राप्तं हि तत् न विधातव्यम् शब्देन, जीवनपरिमितः कालो यः, तेन परिसमापयितव्यम् इति अर्थादभ्यासः, स हि कर्त्तव्यतया श्रूयते, न चासौ जुहोति यजतिभ्यामुच्यते, लक्षणया तु गम्यते । यावज्जीवं जुहुयात्, यावज्जीवमभ्यस्येदिति, श्रुतिश्च प्रकरणाद् बलीयसी । यदि इयं वचनव्यक्तिरस्य वाक्यस्य, यावज्जीवम् इत्यनुवादो जुहोति यजति इति च विधानम्, इत्येवं यजतिजुहोतिशब्दौ स्वार्थाविव भविष्यतः, यावज्जीवशब्दोऽपि जीवनवचन एव, नाभ्यासलक्षणो भविष्यति इति जीवने निमित्ते कर्म्म विधीयते, जीवंश्चेत् होतव्यम् इति, जीवनं निमित्तम्, न कालः, नियतनिमित्तत्वात् नियतं कर्म्म तेन उच्यते, कर्त्तृधर्म्मो नियमश्चोद्यते इति ॥

लिङ्गदर्शनाच्च, कर्म्मधर्म्मे हि प्रक्रमेण नियम्येत तत्रानर्थकमन्यत् स्यात् ॥ ३ ॥ (हे० १)

लिङ्गञ्च भवति अपि ह वा एष स्वर्गाल्लोकाच्छिद्यते यो दर्शपूर्णमासयाजी पौर्णमासीममावास्यां वा अति-

पातयेत् इति। कथं लिङ्गम्? कर्म्मधर्म्मो हि प्रकान्तं सत्रं यावज्जीवनकालेन परिसमाप्येत, न तत्र कालातिपातः स्यात्। तत्र चानर्थकमन्यत् स्यात् प्रायश्चित्तादि विधीयमानम्॥

व्यपवर्गञ्च दर्शयति, कालश्चेत्कर्मभेदः स्यात्॥ ४॥ (हे० २)

व्यपवर्गस्य समापनस्य दर्शनं भवति, दर्शपूर्णमासाभ्याम् इष्ट्वा सोमेन यजेत इति। यदि दर्शपूर्णमासाभ्याम् इष्ट्वा सोमस्य कालोऽस्ति, व्यक्तं न यावज्जीवनकालेन तौ परिसमाप्येते। अथ जीवनं निमित्तम्, उपपद्यते कर्म्मभेदः, दर्शपूर्णमासौ परिसमाप्य सोमं कर्म्मान्तरं कुर्य्यात् इति।

अपि च आहिताग्निर्वा एष यः अग्निहोत्रं जुहोति न दर्शपूर्णमासौ यजेत, या आहुतिभाजो देवतास्ता अनुध्यायिनीः करोति इति अनुध्यायिनीवचनं भवति, नियतः स आहुतिभागः, तस्मिन् अदीयमाने अनुध्यायिनीवचनं भवति। यस्त्वनियत आहुतिभागः तमनुध्यायन्ति, इदं नो भविष्यति इति, नियतश्च भागो नियमपक्षे भवति, न काम्यपक्षे, कर्म्मधर्म्मे च काम्यमग्निहोत्रञ्च दर्शपूर्णमासौ च, तस्मात् नियमपक्षः। अपि च श्रूयते, जरामर्यं वा एतत् सत्रं यदग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासौ च, जरया ह वा एताभ्यां निर्मुच्यते मृत्युना च इति जरामरणनिर्मोचनाव-

धारणवचनं च नियमपक्षे उपपद्यते । काम्यपक्षे हि अप्र-
योगादपि मुच्येत ॥

अनित्यत्वात् तु नैवं स्यात् ॥ ५ ॥ (हे०३)

तु शब्दोऽन्वाचये, इतश्च पश्यामः, कर्तृधर्मो नियमश्चो-
द्यते इति । यदि पूर्वस्य होमस्य गुणविधिर्भवेत् स एवैकः
पूर्वोऽग्निहोत्रहोमोऽनित्यः स्यात्, कामसंयोगेन श्रुतो
नान्यः कश्चित् नित्यः, तत्र लिङ्गं विरुध्येत, जरामर्यं वा
एतत् सत्रं यदग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासौ, जरया वा एताभ्यां
निर्मुच्यते मृत्युना च इति । कथं विरुध्यते ? जरामरण-
निर्मोचनावधारणवचनं नियमपक्षे उपपद्यते, काम्यपक्षे
अप्रयोगादपि मुच्येत ॥

विरोधश्चापि पूर्ववत् ॥ ६ ॥ (हे० ४

इतश्च पश्यामो न पूर्वाभ्यासो गुणश्चोद्यते इति । कुतः ?
विरोधात्, विरोधो भवति, दर्शपूर्णमासविकाराः सौर्या-
दयोऽपि यावज्जीवमभ्यसितव्या भवेयुः । सोऽनारभ्यार्थः
प्रतिज्ञातः स्यात् । अतोऽपि पश्यामो नियमः इति सत्र-
संस्तवश्च सन्ततभावमुपपत्स्यते ॥

कर्तुस्तु धर्मनियमात् कालशास्त्रं निमित्तं स्यात् ॥ ७ ॥ (यु०)

यदि कर्तुर्धर्मो नियमश्चोद्येत, ततो जीवनं निमित्तम्,
जीवने निमित्ते कर्म विधीयते । तत्र प्रयोगे परिसमाप्ते

कर्म, तथा व्यपवर्गस्य दर्शनमवक्लृप्तम्भवति, तस्मात् कर्त्तृ-धर्मो नियमश्चोद्यते इति सिद्धं भवति ॥ (२ । ४ । १ अ०)

अथ सर्वशाखाप्रत्ययैककर्मताधिकरणम् ।

नाम—रूप—धर्मविशेष—पुनरुक्ति—निन्दा—ऽशक्ति—समाप्ति—वचन—प्रायश्चित्तान्यार्थदर्शनात् शाखान्तरेषु कर्मभेदः स्यात् ॥८॥ (पू०)

इह शाखान्तराण्युदाहरणं, काठकं कालापकं पैप्पलादकम् इत्येवमादीनि । तत्र सन्देहः, किमेकस्यां शाखायां यत् कर्म्म अग्निहोत्रादि श्रूयते, तच्छाखान्तरे पुनः श्रूयमाणम्भिद्येत तस्मात्, उत न भिद्येत ? भिद्येत इति पश्यामः । कुतः ? नामभेदात्, एकं काठकं नाम, अन्यत् कालापकं नाम, एवं नामभेदाद्भेदः । ननु ग्रन्थनामैतत् । सत्यम्, कर्मणामपि इति ब्रूमः, कर्मभिरेव-मादीनां सामानाधिकरण्यम् एकविभक्तित्वञ्च इति ।

रूपभेदाच्च, एकस्यां शाखायाम् अग्नीषोमीयमेकादशकपालम् आमनन्ति, एकस्यां द्वादशकपालम्, एवं भिन्नं रूपं, कथमिव न कर्मान्तरं भविष्यति ।

धर्मविशेषाच्च, कारीरीवाक्यान्यधीयाना स्तैत्तिरीया भूमौ भोजनमाचरन्ति, अपरे शाखिनो नाचरन्ति, तथा अग्निमधीयानाः केचिदुपाध्यायस्योदकुम्भानाहरन्ति, अपरे न, अश्वमेधमधीयानाः केचित् अश्वस्य घासम् आहरन्ति, अपरे न, परेऽन्यं धर्ममाचरन्ति, अश्वघासादेरेकेषामुप-

कारम् आकाङ्क्षति अन्नमित्यादिः, एतेषां न आकाङ्क्षति, स एवैकः कथं न आकाङ्क्षेत कथं वा अन्यत् आकाङ्क्षितु-मर्हति, अतो गम्यते अन्यत् इति।

पुनरुक्तिप्रसङ्गाच्च, यदि सर्वशाखाप्रत्ययमेकं कर्म, एकस्यां शाखायां विहितस्य कर्मणः शाखान्तरे वचनं पुनरुक्तम् अनर्थकं स्यात्। न तु भेदपक्षे एष दोषोऽस्ति, तस्मात् अपि कर्मभेदः।

निन्दावचनाच्च, प्रातःप्रातरनृतन्ते वदन्ति पुरोदया जुह्वति ये अग्निहोत्रं दिवाकीर्त्यम अदिवा कीर्तयन्तः सूर्यो ज्योतिर्न तदा ज्योतिरेषाम् इति केचित् शाखिनो-ऽनुदितहोमं निन्दन्ति, अपरे पुनरुदितहोमं निन्दन्ति, यथाऽतिथये प्रद्रुतायाममाहरेयुस्तादृक् तत् यदि उदिते जुह्वति इति सर्वशाखाप्रत्यये विरुद्धम्, न तु कर्मभेदे, तस्मात् अपि भेदः इति।

अशक्तेश्च, न शक्नुयुः खल्वपि सर्वशाखाप्रत्ययमुपसंहर्त्तुम् तत्रानारभ्योऽर्थो विधीयते इति प्रतिज्ञातं भवेत्, शक्यन्तु कर्मभेदे, अतः कर्मभेदः इति।

समाप्तिवचनाच्च, असमाप्तेऽपि समाप्तेर्वचनं भवति, केचिदाहुः, अत्रास्माकमग्निः परिसमाप्यते इति, अपरेऽन्य-परिसमाप्तिं व्यपदिशन्ति, तदेककर्मत्वेनोपपद्यते, न हि तत्र च परिसमाप्येत, अन्यत्र च न। भेदे तु युक्तं, तस्मात् भेदः इति।

प्रायश्चित्तविधानाच्च, केचित् अनुदितहोमव्यतिक्रमे प्रायश्चित्तमामनन्ति, केचित् उदितहोमव्यतिक्रमे ब्रूते च

प्रायश्चित्तं, नच धर्मैकत्वे उभयथा वृद्धिः सम्भवति, कर्मभेदे तु यदनुदिते होमकर्म, तदुदिते हदम्, इतरदप्युदिते, तस्मात् अपि भेदः।

अन्यार्थदर्शनाच्च, इदं श्रूयते, यदि पुरा दिदीक्षाणाः स्युः यदि वैषां गृहपतिः गृहपतेर्वानुमन्त्रिणः इति, त एतमेव बृहत्सामानं क्रतुमुपेयुरुपेतं ह्येषां रथन्तरम्, अथ यदि अदिदीक्षाणाः इति इष्टवतामनिष्टपूर्वाणां च द्वादशाहे दर्शनमुपपद्यते यदि कर्मभेदः, एककर्मत्वे नावकल्पते। कथम्? ताण्ड्यके श्रूयते, एष वाव प्रथमो यज्ञो यज्ञानां, यज्ज्योतिष्टोमो, य एतेनानिष्ट्वाऽथान्येन यजेत गर्त्तपत्यमेव तज्जायेत प्रवामीयते इति, तत् सर्वत्र स्यात्, तत्रादिदीक्षाणां द्वादशाहे दर्शनं नोपपद्यते,तस्मात् अपि कर्मभेदः।

अथापरं लिङ्गदर्शनम्, यत्पशसम्मितां मिनुयात् कनीयांसं यज्ञक्रतुमुपेयात् कनीयसीं प्रजां कनीयसः पशून् कनीयोऽन्नाद्यं पापीयान् स्यात्, अथ यदि वेदिसम्मित्या मिनोति इति पशसम्माने प्रतिषिद्धे वेदिसम्मानस्य दर्शनं भवति, तत्तु कर्मभेदे उपपद्यते, पाशुकस्य वेदिसम्मानस्य दर्शनं एककर्मत्वे नोपपद्यते। कथम्? एके हि समामनन्ति, रथाक्षमात्राणि यूपान्तरालानि भवन्ति इति, तत् सर्वत्र स्यात्, तत्र च नो पशसम्मानं नो वेदिसम्मानं स्यात्, वेदिसम्मानदर्शनं नोपपद्यते, तस्मात् अपि कर्मभेदः।

अपरञ्च लिङ्गदर्शनम्, केषाञ्चित् ज्योतिष्टोमे श्रूयते,

द्वे संस्तुतानां विराजमतिरिच्येते इति, परेषां तिस्रः संस्तुतानां विराजमतिरिच्यन्ते इति एककर्म्मत्वे विरोधः, नानाकर्म्मत्वे कस्मिंश्चित् ज्योतिष्टोमे द्वे, कस्मिंश्चित् तिस्रः, तस्मात् कर्म्मभेदः इति।

अपि च सारस्वते श्रूयते, ये पुरोडाशिनस्ते उपविशन्ति ये सान्नायिनस्ते वत्सान् वारयन्ति। सान्नायिन इष्टप्रथमयज्ञाः, पुरोडाशिनो विपरीताः, उभयेषां सारस्वतदर्शनम् अवकल्पते कर्म्मभेदे, एककर्म्मत्वे सर्वेषां ज्योतिष्टोमपूर्वत्वं स्यात्, तत्र दर्शनं नोपपद्यते।

अपि च श्रूयते, उपहव्यो निरुक्तः, अग्निष्टोमो यज्ञः रथन्तरसामा, अश्वः श्यावो दक्षिणा, परेषां श्रूयते, उपहव्योऽनिरुक्तः, उक्थ्यो यज्ञो बृहत्सामा, अश्वः श्वेतो रुक्मललाटो दक्षिणा इति, कर्मैकत्वे रथन्तरवचनं बृहद्वचनं चानर्थकम्, शाखाद्वयप्रत्ययत्वात् बृहत्सामा रथन्तरसामा वा स्यात्, स चायं प्रकृतित एवं लक्षणकः प्राप्तः, नानाकर्म्मत्वे तु अन्यो बृहत्सामाऽन्यो रथन्तरसामा इति युक्तं भवति, तस्मात् शाखान्तरे कर्म्मभेदो भवितुमर्हति।

एकं वा संयोगरूपचोदनाख्याविशेषात् ॥ ९ ॥

(सि० ॥)

नचैतदस्ति, यदुक्तं शाखान्तरेषु कर्म्मभेदः इति, सर्वशाखाप्रत्ययं सर्वब्राह्मणप्रत्ययञ्चैकं कर्म्म, अर्थसंयोगस्याविशेषात्, तदेव प्रयोजनमुद्दिश्य तदेव विधीयमानं

प्रत्यभिजानीमः। रूपमप्यस्य तदेव द्रव्यदेवतम्, पुरुषप्रयत्नश्च तादृग एव चोद्यते, नामधेयं चाविशिष्टम्, तेन तदेव कर्म सर्वशाखादिषु इति प्रत्ययः।

न नाम्ना स्यादचोदनाभिधानत्वात् ॥ १० ॥ (पू० नि० १) ॥

यदुक्तं नामभेदः इति, परिहृतं तत् ग्रन्थनामत इति। अथ यदुक्तं, कर्मणोऽपि नामसामानाधिकरण्य दर्शनात् इति। नैष दोषः, ग्रन्थसंयोगात् कर्म काठकादि, न कर्मसंयोगात् ग्रन्थः काठकः। कथं गम्यते?। यत् कर्म काठकादिसंयुक्तम्, तत् काठकादिशब्देनोच्यते। किमतोऽपि?। यत् ग्रन्थसंयोगात् काठकं कालापकं कर्मोच्यते, एकत्वेऽपि काठकग्रन्थसंयोगात् काठकं, कालापकग्रन्थसंयोगात् तु कालापकं भविष्यति।

सर्वेषां चैककर्म्यं स्यात् ॥ ११ ॥ (यु० १) ॥

यदि शब्दभेदाद्भेदो भवेत, शब्दैक्यात् तर्हि कर्मैक्यं भवेत्। तत्र काठकशब्दाभिधानादेक्यं भवेत् अग्निहोत्रस्य दर्शपूर्णमासयोः ज्योतिष्टोमस्य च, तच्छब्दत्वात्, नचैतदेवम्। तस्मादपि अभेदः।

कृतकं चाभिधानम् ॥ १२ ॥ (यु० २) ॥

इदानीन्तनञ्चैतदभिधानं भवेत्, यस्य न पूर्वमासीत्, यतः प्रभृति कठस्य प्रकृष्टं वचनम्, ततः प्रभृति प्रवृत्तम्, पूर्वं मासीद्भेदः, इदानीं भेदः इति विकल्पम्।

एकत्वेऽपि परम् ॥ १३ ॥ (पू० नि०) ॥

एककर्मत्वेऽपि रूपभेदो भवति वचनात्, न च, वाचनिके रूपभेदे, असत्यामपि भेदबुद्धौ कर्मणो भेदोऽध्यवसीयेत।

विद्यायां धर्म्मशास्त्रम् ॥ १४ ॥ (पू० नि०) ॥

अथ यो धर्मविशेष उक्तः विद्याग्रहणार्थः सः, न कर्मण उपकारकः। कथं गम्यते ?। श्रुत्यादीनामभावात् विद्यासंयोगाच्च न कर्मप्रयुक्तः इति।

आग्नेयवत्पुनर्वचनम् ॥ १५ ॥ (आश०) ॥

अथ यदुक्तम्, यथा अमावास्यायामाग्नेयस्य पुनरुक्तदोषात् मध्यमः पक्षो निरस्तः, एवमयमपि तस्मादेव दोषात् कर्मैकत्वपक्षो निरसितव्यः, इति, एतत्परिहर्त्तव्यम्। (इत्याभाषान्तं सूत्रम्) ॥

अद्विर्वचनं वा श्रुतिसंयोगाविशेषात् ॥ १६ ॥ (आ० नि०) ॥

नैव खल्वेतत् द्विर्वचनम्, स एवायमर्थः पुनः आविऽतोग्निहोत्रादिर्द्विरुक्तत्वां बहुभिस्तु पुरुषैः, न चैकोऽर्थो बहुभिरुच्यमानः पुनरुक्तो भवति। यदि भवेत, एकस्मिन्नेव वेदे बहुभिरुच्यमाने भवेत्, तस्मात् न बहुकर्मसमवायोऽयम्, एकमेवेदं कर्म इति।

अर्थासन्निधेश्च ॥ १७ ॥ (यु०१) ॥

अर्थासन्निधेश्च शाखायम्ब्द उपपन्नो भविष्यति, शाखा

इव शीमः शाखाः, तत् यथा वृक्षस्य शाखाः, एवमिहापि वृक्षस्थानीयस्य वेदस्य शाखाः। किं शाखासारूप्यम्?। यथा नानावस्थानम्, नचैकैकस्यां कृत्स्नं पुष्पं फलं सन्निहितम्, एवमिहापि, नैकैकस्यां कृत्स्नं गुणकाण्डं सन्निहितम्, इत्यर्थासन्निधेः शाखाशब्दोपपत्तिः। तस्मादप्येकं कर्म इति।

न चैकं प्रति शिष्यते ॥ १८ ॥ (यु० २) ॥

न च, यत् काठकेऽग्निहोत्रम्, तत् काठकमेवैकं पुरुषं प्रति विधीयते। तैत्तिरीयस्यापि तद्विहितमेव, पुरुषविशेषवचनाभावात्, यच्चाग्निहोत्रस्य किञ्चित् अङ्गं विधीयते, सर्वावस्थस्य तत् अग्निहोत्रस्य, यच्च काठकस्याग्निहोत्रम्, तच्च तैत्तिरीयकस्य इति, विशेषवचनाभावात्, तस्मात् सर्वशाखाभिरेकं समाप्तं कर्मोच्यते इति।

समाप्तिवच्च सम्प्रेक्षा ॥ १९ ॥ (यु० ३) ॥

अथ अस्माकम् अग्निः परिसमाप्यते इति सत्प्रेक्षितारो भवन्ति, अन्वारोहेषु मैत्रायणीयानाम् अग्निः परिसमाप्यते, अस्माकं तेषु न परिसमाप्यते इति, यदि अन्यदेव मैत्रायणीयानां, अन्यच्च तेषाम्, कथं ते ब्रूयुरस्माकं न परिसमाप्यते इति, एकत्वमुपपन्नं, तेषामपि हि ते सन्ति।

एकत्वेऽपि पराणि निन्दाशक्तिसमाप्तिवचनानि ॥ २० ॥ (पू० नि०) ॥

न हि निन्दा निन्द्यं निन्दितुम् प्रयुज्यते। किं तर्हि निन्दितादितरत्प्रशंसितुम्, तत्र न निन्दितस्य प्रतिषेधो गम्यते। किन्तु इतरस्य विधिः, तत्र एकस्मिन् अग्निहोत्रे द्वौ कालौ विहितौ विकल्प्येते, अतो न कश्चिद्विरोधः।

तथा असमर्थानां एकस्मिन्नपि वेदे विहितकृत्स्नमङ्गजातम् उपसंहर्तुम् अशक्तिः, समर्थानान्तु सर्वशाखाभ्यो-ऽप्यागमितमधिकं विधिमुपसंहर्तुम् शक्तिः अस्ति इति तेनैककर्मत्वेऽपि न विरुद्धम् इति।

तथा एकस्मिन्नपि कर्मणि किञ्चित् वस्तु समाप्तम्, इति कृत्वा समाप्तिशब्दः प्रयुज्यते, यथा आश्वयें समाप्ते ज्योतिष्टोमस्य, समाप्तो ज्योतिष्टोमः इति भवति।

प्रायश्चित्तं निमित्तेन ॥ २१ ॥ (आश०) ॥

यदुक्तम्, उदितहोमस्यापि प्रायश्चित्तान्ता नाहवता गम्यते, अनुदितहोमस्यापि, तदेकत्वे विरुध्यते, अविरुद्धं नानात्वे इति, तत् परिहर्त्तव्यम्। (आभाषाक्षसूत्रम्)।

प्रक्रमाद्वा नियोगेन ॥ २२ ॥ (आ० नि०) ॥

वाशब्दः पक्षं व्यावर्त्तयति। नैष दोषः, उदिते होष्यामीतिप्रक्रान्ते अन्यथा क्रियमाणे भवति दोषः, तत्र प्रायश्चित्तस्य विषयो भविष्यतीति अस्यैकत्वेऽपि न दोषः।

१ समाप्तिः पूर्ववत्त्वात् यथाज्ञाते प्रतीयेत ॥ २३ ॥ (पू० नि०) ॥

पूर्ववति समाप्तिवचनं भवति, यत्प्रारब्धं तत् परिसमाप्यते, तथास्माकं परिसमाप्तोऽग्निरिति योऽस्माभिश्चीयते, परिसमाप्यते प्रारब्धश्च इत्यभिप्रायः।

लिङ्गमविशिष्टं सर्वशेषत्वान्नहि तत्र कर्मचोदना तस्मात् द्वादशाहस्याहारव्यपदेशः स्यात् ॥ २४ ॥ (पू० नि०) ॥

यदुक्तम्, यदि पुरा दिदीक्षाणा इति, द्वादशाहे इष्टप्रथमयज्ञानामनिष्टप्रथमयज्ञानां च दर्शनं कर्मभेदे उपपद्यते, न भागालाभ्रथैकत्वेऽपि इति। नैष दोषः, यदि दिदीक्षाणा द्वादशाहेन, यदि दीक्षाणा द्वादशाहमित्येवं तत्, न हि सामवेदे ज्योतिष्टोमस्य विधानम्। किमतोऽपि ?। यत्र विहितस्तत्रानूद्यते, तेन कर्मैक्येऽपि सर्वज्योतिष्टोमानामेव धर्मः प्राथम्यं नाम। अतो नानाकर्मपक्षेऽप्यवश्यं द्वादशाहस्याहारव्यपदेशः कल्पनीयस्तस्माददोषः।

द्रव्ये चाचोदितत्वात् विधीनामव्यवस्था स्यात् निर्देशाद्व्यवतिष्ठेत तस्मात् नित्यानुवादः स्यात् ॥ २५ ॥ (पू० नि०)

द्रव्ये च धर्मो अचोदितत्वात् एकादशिन्याः सम्मानपरिमाणं प्रति नैषा व्यवस्था स्यात्, नैवाग्नावेकादशिनी

चोद्यते, कुतः पञ्चसम्मानं वेदिसम्मानं वा स्यात्? इयमप्येतत् परार्थं कीर्त्त्यते, पञ्चैकादशिनीविधानार्थम्, यदि पञ्चसम्मिता स्यादयं दोषः स्यात्, वेदिसम्माने न दोषो भवेत्, क एतत्सङ्कटमध्यवसानमर्हति? तस्मिन् यूपे एकादश पशवो नियोक्तव्याः इति, वाचस्तोमादिषु तु यूपैकादशिन्यामस्य नित्यानुवादत्वात् यथाम्नातान्येव यूपान्तरालानि भविष्यन्ति, नित्यानुवादत्वाच्चासत्यपि पञ्चसम्माने वेदिसम्माने वा एकादशिनीविधानार्थं वचनमुपपद्यत एवेति न दोषः॥

विहितप्रतिषेधात्पक्षेऽतिरेकः स्यात्॥ २६॥

(पू० नि०)

अतिरात्रे गृह्णाति षोडशिनमिति विहितः षोडशी, नातिरात्रे गृह्णाति षोडशिनमिति प्रतिषिद्धः, तेन पक्षे द्वयोः स्तोत्रीययोरतिरेकः, पक्षे तिसृणाम्, तस्माददोषः। कथं पुनरयं द्वयोस्तिसृणां वा अतिरेकः? त्रिवृत् बहिष्पवमानम्, तत्तावत् नवकम्। पञ्चदशान्याज्यानि, तानि तावत् चत्वारि, तेन सा षष्टिः। पञ्चदशो माध्यन्दिनः पवमानः, तया पञ्चदशसंख्यया सह, पूर्वया च नवसंख्यया चतुरशीतिः। सप्तदशानि पृष्ठानि चत्वारि, सप्तदश आर्भवः पवमानः, पञ्चसप्तदशकानि तानि इति पञ्चाशीतिः। पूर्वया चतुरशीत्या सहैकोनसप्ततिशतम्। एकविंशं यज्ञायज्ञियम्, तयैकविंशत्या सह तस्य नवतिशतं स्तोत्रियाः इति ब्राह्मणवादः। अग्नि

ष्टोमसामममभिप्रेत्य उच्यते, सा विराट् सम्पूर्णा विराट् इति दशसाख्याः, तत्र एकविंशका उक्थपर्यायाः, सा त्रिषष्टिः। एकविंशः षोड़शी, तया एकविंशत्या सह चतुरशीतिः। पञ्चदशका रात्रिपर्यायास्त्रयः, तत्रैकैकपर्यायः चतुःस्तोत्रः, तत् अशीतिशतं सम्पूर्णा विराट्। त्रिवृद्रथन्तरं पञ्चसाम, तत्र त्रयं, ततश्चतुरशीतिरेकं नवकमागच्छति, तथा तिस्रः सस्तुतानां विराजमतिरिच्यन्ते, यदा षोड़शी न गृह्यते, तदा एकविंशत्या विना द्वे संस्तुतानां विराजमतिरिच्येते, एवमेककर्म्मत्वेऽपि लिङ्गमुपपद्यते॥

सारस्वते विप्रतिषेधात् यदेति स्यात्॥ २७॥

(पू॰ नि॰)

यदुक्तं, पुरोडाशिनां सान्नायिनां च सारस्वते दर्शनं भवति इति, ज्योतिष्टोमपूर्वकत्वात् सर्वकर्म्मणाम्, विप्रतिषिद्धमेतदिति, तेन यदा सान्नायिनः इति कल्प्यते॥

उपहव्येऽप्रतिप्रसङ्गः॥ २८॥ (आश॰)

अथ यदुक्तं, उपहव्ये बृहद्रथन्तरविधानं प्रकृतिप्राप्तमेव, एककर्म्मत्वे प्रतिप्रसवतयापि प्रसङ्गाद्विधीयमानमनर्थकं स्यात् इति, तत् परिहर्त्तव्यम्। आभाषान्तम् सूत्रम्।

गुणार्था वा पुनःश्रुतिः॥ २९॥ (आ॰ नि॰)

यदा रथन्तरसामा, तदा अश्वः श्वेतो दक्षिणा, यदा बृहत्सामा तदा रुक्मललाट इति।

प्रत्ययस्यापि दर्शयति ॥ ३० ॥ (यु०)

यदा न सर्वशाखाप्रत्ययमेकं कर्मेति, कथमेकस्यां शाखायां समाम्नायतेऽन्यस्यां गुणो विधीयते ? यथा मैत्रायणीयानां समिदादयः प्रयाजा न समाम्नायन्ते, अथच गुणाः श्रूयन्ते, ऋतवो वै प्रयाजाः समानीय होतव्या इति । तथा येषां शाखिनां कुटरुरसीति अश्मादानमन्त्रो नाम्नातः, तेषामपि हि दृश्यते, कुक्कुटोऽसीत्यश्मानमुपादत्ते, कुटरुरसीति वेति । तस्मादेकं कर्म इति प्रतीमः ॥

अपि वा क्रमसंयोगाद्विधिपृथक्त्वमेकस्यां व्यवतिष्ठेत ॥ ३१ ॥ (आ०)

यो ह्यन्यशाखावस्थितान् विधीनुपसंहरति, स स्वशाखाविहितं क्रममुपरुणद्धीति, तेन शाखान्तरेषु कर्मभेद इति ।

विरोधिना त्वसंयोगादैककर्म्ये तत्संयोगाद्विधीनां सर्वकर्मप्रत्ययः स्यात् ॥ ३२ ॥ (आ० नि०)

उच्यते, नैव शाखान्तरविहितानामैककर्म्ये सति विरोधिना संयोगः । न हि क्रमो वाक्येन विरुध्यते, दुर्बलो हि क्रमः, बलवद्वाक्यम्, वाक्येन च शाखान्तरीयाणामुपसंहारः । तस्मात् सर्वशाखाप्रत्ययं सर्वब्राह्मणप्रत्ययमेकं कर्म चोद्यत इति सिद्धं भवति ॥

इति भट्टशबरस्वामिनः कृतौ मीमांसाभाष्ये द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ समाप्तोऽयं द्वितीयोऽध्यायः ॥

तृतीये अध्याये प्रथमः पादः ।

—+—

प्रतिज्ञाधिकरणम् ।

अथातः शेषलक्षणम् ॥ १ ॥

नानाकर्म्मलक्षणं वृत्तम्, अनन्तरं शेषलक्षणं वर्त्तयिष्याम, कः शेषः ? केन हेतुना शेषः ? कथञ्च विनियुज्यते ? इति, श्रुत्यादीनि च विनियोगे कारणानि इति वक्ष्यते, तेषां च बलवद्दबलवत्ता, एतत्तात्पर्य्येणान्यदप्युपोद्घातादिना ॥ (३ । १ । १ भ०)

——

अथ शेषत्वकारणसहितशेषलक्षणाधिकरणम् ।

शेषः परार्थत्वात् ॥ २ ॥

इह सूत्रे शेषस्य लक्षणम्, येन च हेतुना शे॰ इत्युच्यते, तदुभयमाख्यायते । यः परस्योपकारे वर्त्तते, स शेषः इत्युच्यते, तत् यथा, ये परार्थाः, ते वक्तारो भवन्ति, शेषभूता वयमिह इति । ननु योऽपि प्रधानभूतः सोऽपि कदाचित् परार्थे वर्त्तते, यथा उपाध्यायः प्रधानभूतः शिष्याणां विद्याविनयाधाने वर्त्तते । सत्यं वर्त्तते, यस्त्वत्यन्तं परार्थः, तं वयं शेषः इति ब्रूमः, यथा, गर्भदासः कर्मार्थ एव स्वामिनोऽनड्वांश्च क्रीयते, वक्ष्यति इत्येव । ननु गर्भदासस्यापि स्वामी संविदधानो गुणभावमायात् । न इति ब्रूमः, आत्मन एवासौ संविदधानो गुणभावं

गच्छति, नान्तरीयकत्वात् गर्भदासस्योपकरोति, अनड्वाहो वा, यस्त्वत्यन्तं परार्थः, तं वयं शेषः इति ब्रूमः।

अथ तत्र किं वृत्तम्?। यैस्तु द्रव्यं विक्रीयते गुणः तत्र प्रतीयेत इति, तत्र अपूर्वार्थता व्यावर्त्तिता, दृष्टप्रयोजनानामाख्यातानाम्। इह तु सर्वेषामेव शेषाणां लक्षणमुच्यते॥ (३। १। २ अ०)॥

शेषलक्षणाधिकरणम्।

द्रव्यगुणसंस्कारेषु बादरिः॥ ३॥

बादरिराचार्यः अत्र द्रव्यगुणसंस्कारेष्वेव शेषशब्दः इति मेने, न यागफलपुरुषेषु। द्रव्यं क्रियार्थं, यदि प्रयोजनवती क्रिया, व्यक्तं सा द्रव्येण निर्वर्त्तयितव्या, तस्या निर्वृत्तिर्द्रव्याहृते न भवति इति तन्निर्वृत्तये द्रव्यमेषितव्यं भवति, तस्मात् क्रियार्थं द्रव्यम्। गुणः शक्नोति विशिष्टं द्रव्यं चोदितं लक्षयितुम्, लक्षितेन च तेन प्रयोजनम्, विशिष्टस्य क्रियासाधनत्वात्, तस्मात् सोऽपि द्रव्यद्वारेण क्रियाया उपकरोति इति क्रियार्थ एव। संस्कारो नाम स भवति, यस्मिन् जाते पदार्थो भवति योग्यः कस्यचिद् अर्थस्य, तेनापि क्रियायां कर्त्तव्यायां प्रयोजनम् इति सोऽपि परार्थः। तस्मात् द्रव्यगुणसंस्काराः परार्थत्वात् शेषभूताः।

न तु यागफलपुरुषाः। यागः तावत् कर्त्तव्यः पुरुषस्य, न हि, तस्मिन् निर्वर्त्तिते किञ्चित् अपरमस्ति

कर्त्तव्यम्। स हि पुरुषार्थः, यदन्यत् द्रव्यादि, तत् तदर्थं तस्य शेषभूतम्, स तु न किञ्चिदभिनिर्वर्त्तयितुम् क्रियते। फलमपि न तेन क्रियते, तस्मिन् तु कृते स्वयमेव तत् भवति। तस्मिन् कृते फलमस्य भवति इत्येतावत् गम्यते, नास्ति शब्दो यागेन क्रियते फलमिति। तस्मात् यागो न शेषभूतः कस्यचित् अर्थस्य। फलमपि न पुरुषं प्रत्युपदिश्यते, यः स्वर्गं कामयते, स यागं कुर्य्यादित्येतावत् शब्देनोपदिश्यते, नात्मनः परस्य वा इति, स्वर्गं प्रतीच्छामात्रेण स्वर्गकामः इति भवति। तस्मात् पुरुषं प्रति गुणभावेन न श्रूयते स्वर्गः, तस्मात् सोऽपि न शेषभूतः। न चेत् फलयागौ गुणभावेन चोद्येते, कस्य पुरुषः प्रधानभूतो भवति? प्रत्यक्षस्यान्यद्रव्यत्वात् कर्म्म प्रति गुणभावः। तस्मात् द्रव्यगुणसंस्कारेष्वेव शेषभावं बादरिर्मेने इति।

कर्माण्यपि जैमिनिः, फलार्थत्वात् ॥४॥

जैमिनिस्तु खल्वाचार्य्यः कर्म्माण्यपि शेषभूतानि मन्यतेस्म, न बादरिरिवावधारणामनुमेने, स हि ददर्श, न यागः कर्त्तव्यतया चोद्यते, फलकामस्य तु तत्साधनोपायत्वेन इति। एवं श्रुतोऽर्थः परिगृहीतो भविष्यति अर्थवांश्चोपदेशः। एनमेवार्थं षष्ठेऽध्याये सूत्रैरेव साधयिष्यति, इह तु तत्सिद्धेनैव फलार्थत्वेन शेषभावं यागस्य पादयतिस्म। तस्मात् अनवधारणा द्रव्यगुणसंस्कारः शेषभूताः यागोऽपि शेषभूतः फलमपीति इति।

फलं च पुरुषार्थत्वात् ॥ ५ ॥

फलमपि पुरुषं प्रत्युपदिश्यते, यः, स्वर्गो मे भवेत् इत्येवं कामयते, तस्य यागः । न यः स्वर्गः, स आत्मानं लभेत इति । कुतः ? । आत्मनेपदप्रयोगात्, कर्त्रभिप्राये एतत् भवति, क्रियाफलमनुभवेत् कथं पुरुषः ? इति यागः प्रयुज्यते । तस्मात् फलं पुरुषार्थं यागात् भवति, नात्मनिर्वृत्त्यर्थम् । तस्मात् शेषभूतम् इति ।

पुरुषश्च कर्मार्थत्वात् ॥ ६ ॥

पुरुषोऽप्योदुम्बरीसम्मानादिषु गुणभूतः श्रूयते । तस्मात् अनवधारणा एषा, द्रव्यगुणसंस्कारेषु शेषत्वं बादरिर्मेने इति ।

अत्र इदानीम् अत्रभवान् वृत्तिकारः परिनिश्चिकाय, द्रव्यगुणसंस्कारेष्वेव नियतो यज्ञम्प्रति शेषभावः, आपेक्षिक इतरेषाम् । यागस्य द्रव्यम्प्रति प्रधानभावः, फलम्प्रति गुणभावः, फलस्य यागम्प्रति प्राधान्यम्, पुरुषम्प्रति गुणता, पुरुषस्य फलम्प्रति प्रधानता, औदुम्बरीसम्मानादि प्रति गुणत्वम् । तस्मात् सम्मता अवधारणा, द्रव्यगुणसंस्कारा यागम्प्रति नियमतो गुणभूता एव इति ॥ (१ । १ । २ अ०) ॥

निर्वपणादीनामर्थानुसारेण व्यवस्थितविषयताधिकरणम् ।

तेषामर्थेन सम्बन्धः ॥ ७ ॥ (नि०) ॥

स्तो दर्शपूर्णमासौ, दर्शपूर्णमासाभ्याम् स्वर्गकामो

यजेत इति। तत्र श्रूयन्ते धर्माः, निर्वपणम्, प्रोक्षणम्, अवहननम् इत्येवमादयः औषधधर्माः। तथा, उत्पवन विलापन ग्रहणासादनादय आज्यधर्माः। तथा शाखाहरणम्, गवां प्रस्थापनम्, गवां प्रस्तावनम् इत्येवमादयोऽपि सान्नाय्यस्य। तेषु सन्देहः, किं सर्वे, औषधे आज्ये सान्नाय्ये च कर्त्तव्याः, उत ये यत्र क्रियमाणा अर्थवन्तः, ते तत्र कर्त्तव्याः? इति।

ननु संयुक्ता एव श्रूयन्ते, यथा, व्रीहीनवहन्ति तण्डुलान् पिनष्टि इति। बाढं संयुक्ताः, अवघातादयस्तु पदार्था विधीयन्ते श्रुत्या, वाक्येनैषां व्रीह्यादिसंयोगः, अतोऽस्ति संशयः। किं तावत् प्राप्तम्? तेषाम् अर्थेन सम्बन्धः, अर्थेन प्रयोजनेन, ये यत्र क्रियमाणाः प्रयोजनवन्तः, ते तत्र कर्त्तव्याः। प्रथमादय आज्यसान्नाय्ययोः अनुपकारकाः इति न तत्र करणीयाः। एवम् उत्पवनादय औषधसान्नाय्ययोः शाखाहरणादय आज्यौषधयोः। ननु श्रूयन्ते सर्वे सर्वत्र। एतदेव न जानीमः, श्रूयन्ते न श्रूयन्ते इति, तद्विचारयितव्यम्। यद्यपि श्रूयेरन्, तथाप्यनुपकारकत्वात् नैव कर्त्तव्या भवेयुः।

विहितस्तु सर्वधर्मः स्यात्संयोगतोऽविशेषात् प्रकरणाविशेषाच्च ॥ ८ ॥ (पू०) ॥

उच्यते, योऽर्थात् प्राप्तः स्यात्, स यत्र प्रयोजनं तत्रैव क्रियेत। शब्देन तु सर्वेऽमी पदार्था विहिताः, तेन न

यत्र केवलं प्रयोजनं प्रत्यक्षं दृश्यते, तत्रैव कर्तव्याः। क्व तर्हि?। यत्र यत्र विहिताः तेषामेव सर्वत्र विहिताः गम्यन्ते। कुतः?। संयोगतोऽविशेषात् प्रकरणाविशेषात्, सर्वेषां तावत् साक्षादुपकारकाणामानुपूर्व्येण साध्यसाधनसंयोगोऽविशिष्टः, यत्र क्रियमाणा अपूर्वस्य कृता भवन्ति इति विज्ञायते। तथा प्रकरणमविशिष्टम्, यस्मिन् विहिताः सर्वेषां विहिता भवन्ति इति गम्यते, अतः सर्वे सर्वत्र कर्तव्याः, यद्यमी न सर्वत्रोपकुर्वन्ति इति, विधानसामर्थ्यात् सर्वत्रोपकारकाः इति गम्यते। क्वचिददृष्ट उपकारो भविष्यति।

चार्थलोपादकर्म स्यात् ॥ ९ ॥ (सि०) ॥

नैतत्, सर्वे सर्वत्र करणीया इति, ये यत्र नोपकुर्वन्ति, न ते तत्र क्रिय[illegible] इत्युक्तमेव। ननु विधानसामर्थ्यात् सर्वे सर्वत्रोपकरिष्यन्ति। न इति ब्रूमः।

फलन्तु सहचेष्टया शब्दार्थोऽभावाद्विप्रयोगे स्यात् ॥ १० ॥ (यु०) ॥

नास्ति विधानम्, येन सर्वे सर्वत्रोपकुर्वन्ति। न च प्रत्यक्षादिभिः उपकारमवगच्छामः। अर्थापत्तिरपि नियोगतः तत्रैव भवेत्, यत्रैव शब्देन चोदना भवति, नान्यथा। यदि च प्रयत्न[illegible]योः अनुपकुर्वताम् अपि तत्प्रकरणे समाम्ना[illegible]पपत्तौ भवेत्, ततोऽर्थादृष्ट उपकारः कल्प्येत, न [illegible] समाम्नानोपा

प्रोक्षणार्थम्, फलं हि अवघातेनावहननादिकया च अवगम्यते तुषविमोचनादि, प्रयोजनं च तेन, न तस्मादृते पुरोडाशः सिध्यति, सति च अस्मिन् अर्थवान् प्रकरणे समाम्नायः, अर्थवति च तस्मिन् न अदृष्टकल्पनायां प्रमाणमस्ति इत्यतो न शक्यम् कल्पयितुम्। यदि च तत्र तण्डुलादिनिष्पादनं दृष्टं न अभविष्यत्, ततो विप्रयोगे तण्डुलादीनामभवात् उपकारस्य शब्दार्थमात्रम् दृष्टोपकारानपेक्षं कर्त्तव्यम् इत्याज्यसान्नाय्ययोः अपि क्रियमाणानामदृष्टमभविष्यत्। तस्मात् न प्रथनादयः सर्वत्र। एवम् उत्पवनादय शाखाहरणादयश्च। तस्मात् न, सर्वे सर्वत्र कर्त्तव्याः, प्रथनादयो नाज्यसान्नाय्ययोः, औषधे एव ते, उत्पवनादय आज्यस्य, न औषधसान्नाय्ययोः, शाखाहरणादयश्च सान्नाय्यस्य, नाज्यौषधयोः इति सिद्धम्॥ (३।१।४ अ०)॥

स्फ्यादीनां संयोगानुसारेण व्यवस्थितत्वाधिकरणम्।

द्रव्यं चोत्पत्तिसंयोगात्तदर्थमेव चोद्येत ॥११॥

स्तो दर्शपूर्णमासौ, तत्र समामनन्ति, स्फ्यश्च कपालानि च अग्निहोत्रहवणी च शूर्पं च कृष्णाजिनं च शम्या च उलूखलश्च मुसलश्च दृषदुपला च एतानि वै दश यज्ञायुधानि इति। तत्र सन्दिह्यते, किं यो य इह शक्यते एभिः कर्त्तुम्, तस्मै तस्मै पदार्थायैतानि समाम्नातानि, उत यत् येन संयुक्तम्, तस्मै एव? इति। किं तावत्

प्राप्तम्? यत् येन शक्यम् इति। कुतः?। एवं क्रियो भविष्यन्ति तथार्थवन्तः, इतरथा ते अनुवादा निष्प्रयोजनाः, प्रकरणाविशेषश्च सर्वपदार्थान् प्रति, यज्ञायुधानि इति च यज्ञसंयोगो अविशिष्टः। तस्मात् सर्वं सर्वत्र इत्येवं प्राप्तम्।

एवं प्राप्ते ब्रूमः,—द्रव्यस्य उत्पत्तिसंयोगात् तदर्थमेव चोद्येत, यो येन पदार्थेन सहोत्पत्तिवाक्येन संयुक्तः स पदार्थः तेनैव कर्त्तव्यः, यथा स्फ्येनोद्धन्ति इत्युद्धननार्थता स्फास्य वाक्येन, तत् उद्धननं न स्यादन्येन कर्त्तव्यम्। यदा चैवम्, तदा प्राप्त एव स्फाः, तस्यायमनुवादो भवितुमर्हति एतानि वै दश यज्ञायुधानि इति। एवमेकैकस्य अनुवादः, तेन तेन वचनेन प्राप्तस्य। यथा, कपालेषु श्रपयति, अग्निहोत्रहवण्या हवींषि निर्वपति, शूर्पेण विविनक्ति, कृष्णाजिनम् अधस्तात् उलूखलस्यावस्तृणाति, शम्यां दृषदुपदधाति, उलूखलमुसलाभ्याम् अवहन्ति, दृषदुपलाभ्याम् पिनष्टि इति। प्रकरणात् सर्वाणि सर्वत्र प्राप्नुयुः, वचनात्तु यथावचनम्,यज्ञायुधशब्दोऽपि सामान्येन प्रयोजनं विदधत् तत् बाध्येतैव, परोक्षं हि सामान्यवचनेन विशेषविधानं भवति, प्रत्यक्षन्तु विशेषवचनेन विशेषविधानम्। तस्मात् यत् येन उत्पत्त्या संयुक्तम्, तत् तत्रैव विनियुज्यत इति सिद्धम्। (१। १। ५ अ०)

[illegible] विनियोगाधिकरणम् । [illegible]

अर्थैकत्वे द्रव्यगुणयोरैककर्म्यान्नियमः स्यात् ॥ १२ ॥

ज्योतिष्टोमे क्रयं प्रकृत्य श्रूयते, अरुणया पिङ्गाक्ष्यैकहायन्या सोमं क्रीणाति इति । तत्र सन्देहः, किम् आरुणिमा आनन्तर्यात् प्रकरणे निविशेत, उत क्रय एवैकहायन्याम् ? इति । कथं पुनः अरुणया क्रीणाति इत्यस्मिन्नर्थे अवयवशक्तेर्गम्यमाने [illegible] संशयः ? इति । उच्यते, एवं हि गुणम् आरुणिमानम् अमूर्तं सन्तं क्रियायाः करणम् इति शब्द उपदिशति, तत् करणाभिधायिन्या तृतीयाविभक्त्या संयुक्तं निर्दिशति, अरुणया इति, न च, अमूर्तोऽर्थः क्रियायाः साधनं भवितुमर्हति । अतोऽरुणया क्रीणातीत्यारुणगुणस्याविवक्षातः, न च, अयमशक्तोऽर्थः प्रमाणवत्त्वात् शब्दोऽभिधास्यति इत्येव प्रत्ययः [illegible] उपपद्येतापि । केनचित् प्रकारेण सम्बन्धः इति वदन् प्रामाण्यप्रकारान्वेषणे बुद्धिर्भवति, तत् यदि परम्, विप्रतिपद्यन्तः क्रियासम्बन्धसामर्थ्यमवगमयन्तः, एकवाक्यतया क्रय एव अरुणिमानं निवेशयिष्यन्ति, अथ त्वप्रमाणशक्तिरन्विष्यमाणो न कथञ्चन सम्बन्ध उपपद्यते, ततो वाक्यभेदमभ्युपगम्य प्रकरणधर्मत्वमस्य भविष्यति । तस्मात् अवश्यं विचारणीयमेतत् इति ।

किं तावत् प्राप्तम् ? आनन्तर्ये प्रकरणे निवेशः । कस्मात् ? संयोगतोऽविशेषात्, प्रकरणाविशेषाच्च । ननु प्रकरणात्

वाक्यं च लौर्या भवति इत्येकवाक्यत्वात् अरुणिमा क्रयेण सम्भन्त्स्यते इति। नैतदेवम् अवगम्यते, न हि वचनशतेनाप्यनारभ्योऽर्थः शक्यो विधातुम्, यो हि ब्रूयात्, उदकेन दग्धव्यम्, अग्निना क्लेदयितव्यम् इति, किं स वचनशतेनसामञ्जस्यमश्नुवीत? न चामूर्त्तोऽर्थः क्रियायाः साधनम् उपपद्यते। तस्मात् अरुणया क्रीणाति इति सम्बन्धाभावादेकवाक्यता न भवति इति।

ननु नैवायं गुणवचनः, किं तर्हि द्रव्यवचनः। कुतः? स्त्रीलिङ्गसम्बन्धात्। द्रव्यविशेषा हि स्त्री पुमान् नपुंसकम् इति, स्त्रियां च प्रातिपदिकं वर्त्तते, तस्मात् स्त्रीप्रत्ययो भवति इति, स्त्रीप्रत्ययञ्च अरुणया इत्युपलभामहे। तस्मात् द्रव्यवचनः, अरुणशब्दः इति। तदेतदपेशलम्, तदेव हि द्रव्यमरुणिम्ना परिच्छिद्यमानम् अरुणशब्दाभिधानीयतां लभते, तदेवान्यगुणकं नारुणशब्दः शक्नोत्यभिवदितुम्, अरुणिमानमेव शब्दो न व्यभिचरति, व्यभिचरति पुनर्द्रव्यम्, अव्यभिचारि च कारणं कारणवताम् इष्टम्। अतोऽस्य गुणः स्वार्थः इति गम्यते, तदस्य प्रत्यक्षतो गुणवचनता गम्यते, स्त्रीप्रत्ययदर्शनाच्च नूनम् अरुणा प्रातिपदिकं द्रव्यवचनम् इत्यनुमानम्, प्रत्यक्षञ्च अनुमानाद्बलीयः, तस्माद् गुणवचनः। कथं तर्हि स्त्रीप्रत्ययसम्बन्धः? भवति हि गुणवचनस्य अपि स्त्रीलिङ्गता, यथा च अरुणा बुद्धिः, एवम् अरुणा इति। गुणवचनत्वेन् क्रीणातिना न सम्बध्यते। तस्मात् वाक्यभेदं कृत्वा प्रकरणे सर्वस्मिन्नेव सन्निवेशः इति।

सर्जनीभूतोऽर्थो विधित्सितः,प्रधानीभूतोऽनुवादः। तद्यथा, दण्डी इति उपसर्जनीभूतदण्डकपुरुषप्रधानकः शब्दः अवगम्यते, कदाचित् निर्ज्ञाते पुरुषे दण्डगुणविधानार्थम् उच्चार्यते, दण्डी प्रैषानन्वाह इति। यथा, लोहितोष्णीषा ऋत्विजः प्रचरन्ति इति। एवमिहापि यद्यनुपसर्जनभूतोऽरुणो गुणः, प्रधानभूतं कारकम्। तथाप्यनूदिते कारकेऽरुणगुणविधानार्थं वचनं युज्यते। तस्मात् एकहायनीसम्बन्ध उपपद्यते, नास्ति वाक्यभेदः इति।

नैतत्सारम्, अत्र हि एकहायनीक्रीणात्योरनवबुद्धं सम्बन्धं बोधयितुमयमेकहायनीशब्द उच्चरितः, स एष कथमिव अरुणाशब्देन सम्बध्यते, तदेतदभिहितमपि पुनः पुनः पर्यनुयुज्यते। कथं पुनरेकहायनीशब्दस्य क्रीणातिना, अरुणगुणेन च समाने समभिव्याहारे क्रीणातिना सम्बन्धोऽभ्युपगमनीयः, न पुनः आरुण्येन ? इति। शब्दप्रामाण्यात्, भवति हि क्रियासम्बन्धस्य वाचिका विभक्तिरेकहायनीशब्दमनु निविष्टा, न तु गुणसम्बन्धस्य वाचिका। का पुनः क्रियासम्बन्धस्य वाचिका, का वा गुणसम्बन्धस्य ? इति। कारकलक्षणा क्रियासम्बन्धे विवक्षिते भवति द्वितीयादिः, अविवक्षिते पुनः कारके, सम्बन्धमात्रविवक्षायां षष्ठी। न च अत्र षष्ठीं पश्यामः, पश्यामस्तु खलु तृतीयाम्. अतः क्रीणातिना सम्बन्धमभ्युपगच्छाम एकहायनीशब्दस्य, नारुणाशब्देन इति।

कथं तर्हि भवति अत्र सम्बन्धो, नीलमुत्पलम् इति। उच्यते, भवति, न तु श्रुतिलक्षणः, किं तु वाक्यलक्षणः,

उत्पलशब्दाभिधाने तदपेक्षो नीलशब्दस्तेनैकवाक्यता-मभ्युपगच्छन् न अजहत्स्वार्थवृत्तिः उत्पलविशेषाभिधान-परः उच्चार्य्यमाणः सम्बन्धमभ्युपैति।

अन्विहापि वाक्यलक्षणः तद्वदेव अरुण्या समं सम्बन्ध एकहायन्या युज्यते। न इति ब्रूमः, श्रुतिर्हि वाक्याद्बली-यसी, श्रुतिश्चास्याः क्रियासम्बन्धमाह, न गुणसम्बन्धम्। यदि पुनः श्रुतिसामर्थ्यात्, क्रियासम्बन्धोऽभ्युपगम्येत, एकवाक्यत्वात् अपि गुणसम्बन्धः। नैवं शक्यं, यो ह्यन्येन सह सम्बन्धमुच्चार्य्यते, न तत्समोपगतोऽप्यन्यः तेन सह सम्बन्धमर्हति, यथा, भार्य्या राज्ञः, पुरुषो देवदत्तस्येति भार्य्याविशेषणार्थम् उच्चार्य्यमाणो राजशब्दो न पुरुषेण सम्बध्यते, तद्वदिह क्रियाविशेषणार्थम् उच्चार्य्यमाण एक-हायनीशब्दो नारुणाशब्देन सम्बन्धमर्हति।

आह, सत्यमेवमेतत्, असत्यामाकाङ्क्षायामानन्तर्य-मकारणम्, सर्वत्र तु बाधिते पदार्थे वाक्यार्थ उपपद्यते, नान्यथा, सामान्यवृत्ति हि पदं, विशेषवृत्ति वाक्यं, सामा-न्येनाभिप्रवृत्तानां पदार्थानां यद्विशेषेऽवस्थानं, स वाक्यार्थः, तदेतत् उक्तम, (१।१।२५ सू॰) तद्भूतानां क्रियार्थेन समाम्नायोऽर्थस्य तन्निमित्तत्वात् इति, तत्र प्रत्यक्षादिभिः पदार्थो, वाक्यार्थः पुनरानुमानिकः, तदेतत् अवगम्यतां, केवलस्वार्थवृत्ति पदमनुपदेशकम् इति पदान्तरेण सन्नि-हितेनैकवाक्यत्वमभ्युपैति, नान्यथा इति, तदिह यद्यप्येक-हायनीशब्दः क्रीणातिना सम्बध्यमानः कृतार्थो न पदा-

न्तरेण सम्बन्धमाकाङ्क्षति, अरुणाशब्दः तु पदान्तरेण सम्बन्धम् अलभमानः अनर्थकः इत्येकहायनीशब्देनैकवाक्यतामभ्युपैति। ननु उक्तं, क्रियासम्बन्धार्थौ, नारुणासम्बन्धार्थः इति।

आह, अरुणाशब्दस्य आनर्थक्यपरिहारायोभयसम्बन्धार्थः इति वदामः, अन्यार्थमपि कृतमन्यार्थमपि शक्नोति कर्तुम्, तत् यथा, शाल्यर्थं कुल्याः प्रणीयन्ते, ताभ्यश्च पानीयं पीयते उपस्पृश्यते च। एवमिहापि क्रयसम्बन्धार्थैकहायनीशब्द उच्चार्यमाणोऽरुणाशब्देन सह सम्भन्त्स्यते, न किञ्चिद्दुष्यति। तस्मात् न वाक्यभेदः इति। नैतदस्ति, यद्यप्ययमरुणाशब्दः अनर्थको माभूत्, इत्येकहायन्या सम्बध्येत, तथापि सर्वस्मिन् प्रकरणे निवेष्टुमर्हति, नचैनं सोमं क्रीणाति इत्येष शब्दः शक्नोति विशेष्टुम्, न हि अयं विशेषणत्वेन उच्चार्यते, किं तर्हि अपूर्वोऽयं विधीयते

ननु अपूर्वोऽपि विधीयमान एकहायनीशब्देन, इतरेण सम्भन्त्स्यते। कथम्? प्रयोजनाय हि उच्चार्यमाणः शब्दो नैनार्थः, तस्मै तावत्प्रयोजनाय अवकल्पते, सन्निहितश्च बुद्धो भवति तेन बुद्धो सन्निहितेन शक्यते साकाङ्क्षः शब्दः सम्बन्धयितुम् इति। नैतदेवं, यो हि असम्बध्यमानः अनर्थको भवति, स सम्बध्यते, नान्यः। कुतः एतत्? सम्बध्यमाने हि सामान्यं विशेषेऽवस्थाप्येत, तत्र वाक्येन श्रुतिः पीडिता स्यात् न चायम् असम्बध्यमानः क्रीणातिना अनर्थको भवति, प्रकरणगताभिरेकहायनीभिः अभिसम्भन्त्स्यते।

ननु एतदुक्तम्, प्रकरणेऽप्यस्य सम्बन्धोऽनुपपन्नः इति। नानुपपन्नः, एकस्मिन् वाक्येऽन्योऽर्थः विधीयमानो नान्येन सम्बध्यते, वचनव्यक्तिभेदात्, अन्या हि वचनव्यक्तिर्विधीयमानस्य, अन्या गुणेन सम्बध्यमानस्य। अज्ञातवत् श्राव्यते विधीयमानोऽर्थो, ज्ञातवत् अनूद्यते गुणसम्बन्धार्थम्, न च सकृदुच्चार्यमाणो ज्ञातवत् अज्ञातवच्च भवितुमर्हति, एकवाक्यतोपगमे हि विधीयमानोऽज्ञातवत् स्यात्, अरुणाशब्देन सम्बध्यमानश्च ज्ञातवत्। वाक्यभेदे पुनर्न दोषो भवति प्रकरणे तु वाक्यान्तराणि क्रियाद्रव्यान्तराणि च प्रमाणानि, तैः इदं वाक्यान्तरनिर्दिष्टं सम्बध्यते, तच्चान्यस्मिन् विधीयते, अन्यस्मिन् वाक्येऽनूद्यते इत्युपपन्नं भवति। तस्मात् संयोगतोऽविशेषात् प्रकरणाविशेषाच्च सर्वस्मिन् प्रकरणे द्रव्येषु निवेशः इति।

एवं प्राप्ते ब्रूमः, अर्थैकत्वे द्रव्यगुणयोरैककर्म्यान्नियमः स्यात् इति, यत्र अर्थैकत्वं भवति द्रव्यगुणयोः, तत्र द्रव्यगुणावेकस्मिन् पदार्थे नियम्येयाताम्। कुतः? ऐककर्म्यात् एककार्यत्वात्, एकं हि कार्यं द्रव्यगुणयोः भवति क्रयसम्बन्धः। कथमेतदवगम्यते? एकवाक्यत्वात्। कथमेकवाक्यत्वम्? अरुणया पिङ्गाक्ष्या एकहायन्या इति अर्थैर्विशेषितोऽर्थः सामानाधिकरण्यात् प्रतीतः, सोमं क्रीणातीति तु पर्यवस्यति, तयोरेवं चैककार्यात्। यद्येककार्यता किमिति विकल्पो न भवति? ननु तदेव एकार्थयोः विकल्पेरन् इति विकल्पधर्माणौ प्राप्नुतः इत्ययुक्तोऽयं पर्यनुयोगः। कथम्? पर्यनुयोगो नाम स भवति, यः

स्वपक्षं साधयति, विपक्षस्य च प्रतीपमाचरति, न च विकल्पोऽस्मत्पक्षस्य प्रतीपमाचरति, क्रियेणाकर्म्मणासम्बन्धः इत्येष नः पक्षः। न च विकल्पो नानाकार्य्यत्वात्।

ननु इदानीमेव उक्तम्, एकं कार्य्यम् इति, तथापि विरुद्धम्, एवं हि पूर्व्वमभिहितम्, अमूर्त्तत्वात् गुणो न क्रियया सम्बध्यते इति, इदानीं विपरीतमभिधीयते, उभावपि द्रव्यगुणौ एकार्थौ क्रममभिनिर्व्वर्त्तयतः इति। उच्यते, नैतद्विरुद्धम्, न च विकल्पः, एकं कार्य्यम्, सामर्थ्यभेदस्तु, साक्षात् हि द्रव्यं क्रियां प्रत्युपकरोति, गुणस्तु विशिष्टानां साधनम्। यद्येवं न तर्हि गुणः क्रियामभिनिर्व्वर्त्तयति, साधनस्य असौ विशेषकः इति। नैतदेवं, गुणस्य क्रियामभिनिर्व्वर्त्तयत एतदेव सामर्थ्यम्, यत् साधनं विशिंष्यात्। आकाङ्क्षति च क्रियासाधनविशेषणं, चिह्नभूतो हि गुणः साधनं लक्षयति, असति चिह्ने न लक्षयेत, कतमत्साधनं क्रियायाः? इति, ततः क्रियां साध्यवस्येम कर्त्तुम् इति भवति क्रियासाधनं गुणः। नचैवं सति विकल्पो भवति, यथा अधिकरणस्य कर्त्रादीनाञ्च अधिकरणं हि कर्त्रादीनि धारयति, तान्यधार्य्यमाणानि न शक्नुवन्ति क्रियामभिनिर्व्वर्त्तयितुम्, तथा कर्त्ता करणादीनि समाधत्ते, तान्यसमाहितानि न शक्नुवन्ति स्वं स्वमर्थमभिनिर्व्वर्त्तयितुम्। यस्मिंस्तु साधनोपकारे कार्य्ये तस्मिन्नेव उपकारेऽन्यत्साधनं विधीयते, तत्र विकल्पो, यथा व्रीहिभिर्यजेत, यवैर्यजेत इति, उभयेऽपि तण्डुलनिर्वृत्त्यर्थाः।

एवं तर्हि तदेवेदं सञ्जातं भवति, एकहायनीविधानं,

तद्विशेषणाच्च अरुणा गुणः, तत्र स एव दोषो वाक्यभेदः प्रसज्येत इति। न ब्रूमः, अरुणाशब्द एकहायनीशब्देन सम्बध्यते इति, किं तर्हि क्रीणातिनैव सम्बध्यते, एवं हि श्रूयते, आरुण्यगुणेन क्रयमभिनिर्वर्तयेत् इति, यथा च तेन निर्वर्त्यते, तथा यतितव्यं भवति, न चाविशिंषन् साधनं, गुणः क्रियामभिनिर्वर्तयितो यथार्थ साधनविशेषणतां प्रतिपद्यते, यथा स्थाल्यां पचेत् इति क्रियासाधनत्वेन निर्दिष्टेऽर्थास् समावर्ने धारणे च स्थालीं व्यापारयति तद्वदिहापि द्रष्टव्यम्। तस्मात् नास्ति वाक्यभेदप्रसङ्गः इति।

नन्वेवम् अपि वाक्यम्भिद्येत। कथम्?। प्रत्येकं वाक्यपरिसमाप्तिर्दृष्टा इति, यथा देवदत्त यज्ञदत्त विष्णुमित्रा भोज्यन्ताम् इति प्रत्येकं भुक्तिः समाप्यते, यथा च यस्य पिता पितामहः सोमं न पिबेत इति। एवमिहाप्यरुणया क्रीणाति, एकहायन्या क्रीणाति इति। नैतदस्मत्पक्षस्य बाधकं, एवमपि क्रये एव अरुणिमा निवेक्ष्यति, न सर्वस्मिन् प्रकरणे इति। सत्यमेष दोषो न भवति, किं तु अनरुणयापि एकहायन्या क्रयः प्राप्नोति, अरुणया चानेकहायन्या, तत्र यदुक्तं द्रव्यगुणयोर्नियमः इति, सा प्रतिज्ञा हीयते। न तर्हि ब्रूमः वाक्यभेदः इति। कथं क्रयस्य हि द्रव्यारुणिमानो उपदिश्येते, न क्रयः तयोः। न च, प्रधानं प्रतिगुणं भिद्यते, प्रतिप्रधानं हि गुणो भिद्यते इति, अस्ति चायं दृष्टान्तः समुदाये वाक्यपरिसमाप्तिः इति, यथा गर्गाः शतं दण्ड्यन्ताम् इति, तथा

अभिप्रेत्य हृत्वा भक्तयन्ति इति। तस्मात् उभयविशेषणविशिष्टः क्रयो विधीयते।

कथं पुनः तस्मिंश्च इतरस्मिंश्च दृष्टान्ते सति एकान्तेन अवधार्य्यते, समुदाय एव वाक्यपरिसमाप्तिर्न प्रत्यवयवम् इति। अत्र ब्रूमः इह द्रव्यारुणिमानावुभावपि क्रियासम्बद्धावुपलभ्येते परस्परेणासम्बद्धौ, क्रयोऽपि द्रव्यारुणिमाभ्यां विशिष्ट उपलभ्यते नान्यतरेण, तत्र यदि द्रव्यपरम् अरुणिमपरं च भवति वचनम् इदं, ततः प्रत्यवयवम् असंशयं क्रयसम्बन्धः। अथ क्रयविधित्वयाऽभिधीयते, ततो यथैवायम् एकहायनीविशिष्टः एवम् अरुणिमविशिष्टः इति नियमतः उभयसम्बन्धोऽभ्युपगमनीयः। न च, अत्र द्रव्यारुणिमानौ ईप्सितौ, ईप्सितस्तु क्रयः, तेन हि ज्योतिष्टोमद्रव्यं सोमः परिप्राप्यते, द्रव्यारुणिमानौ क्रयार्थौ सन्तावीप्सितौ स्यातां, नान्यथा। तस्मात् क्रयो विधीयते न च नान्यतरविशिष्टः प्रतीयते इति समुदाये वाक्यपरिसमाप्तिः इह निश्चीयते। यदा चैवं, तदा न, एकहायनीम् मुक्त्वा अन्यत् द्रव्यं क्रयसाधनमस्ति, न चारुणात् अन्यः साधनस्य विशेषको गुणः इति, नियमः सिद्धो भवति।

अत्र वदामः, यदि क्रयस्य साधने गुणोऽभिसम्बन्धमुपैति, तदा वाक्ये भिन्नेऽपि क्रयसाधनत्वात् अरुणिमा अस्मिन् द्रव्ये न निवेक्ष्यते, किमर्थम् एकवाक्यता प्रयत्नेन साध्यते ? इति। तदेतत् अभिधीयते, भिन्ने हि वाक्ये एकहायनीसाधनकः क्रयोऽवबुद्धो भवति, अरुणासाधनमपि क्रयान्तरम्, न तस्मिन्नेवैकहायनीसाधने क्रये अरु

णिमा विहितो भवति, तत्र यत् क्रयान्तरम् अरुणगुण-विशिष्टम्, तत्रार्थात् प्राप्तम् अन्यदपि साधनं भवति, तदपि विशिंषन् अरुणो गुणः तेन सम्बध्येत। एक-वाक्यत्वे तु तत् परिहृतं भवति। तस्मात् साधु अभि-धीयते, अर्थैकत्वे द्रव्यगुणयोरैककर्म्यात् नियमः स्यात् इति॥

अथ सर्वेषां ग्रहादीनां सम्मार्गाद्यधिकरणम्। (ग्रहैकत्वन्याय)

एकत्वयुक्तमेकस्य श्रुतिसंयोगात्॥ १३॥ (पू०)

अस्ति ज्योतिष्टोमः, य एवं विद्वान् सोमेन यजते इति। तत्र श्रूयते, दशापवित्रेण ग्रहं सम्मार्ष्टीति, तथा अग्निहोत्रे श्रूयते, अग्नेस्तृणान्यपचिनोति इति, तथा दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते, पुरोडाशं पर्य्यग्निकरोति इति। तत्र सन्देहः, किमेकस्य ग्रहस्य, एकस्य अग्नेः, एकस्य पुरोडाशस्य च सम्मार्जनादि कर्त्तव्यम्, उत सर्वेषां ग्रहाणां सर्वेषाम् अग्नीनां सर्वेषां पुरोडाशानाम्? इति। किं प्राप्तम्? एको ग्रहः, एकोऽग्निः, एकः पुरोडाशः इह ग्रहीतव्यः। कुतः? श्रुतिसंयोगात्, एकत्वश्रुतिसंयुक्ता एते पदार्थाः, एकं हि द्रव्यमेषु श्रूयते, शब्दलक्षणानि च हि कर्म्माणि यत् शब्द आह, तदस्माकं प्रमाणम्, यथा पशुमालभेत इत्युक्ते एक एव पशुः पुमांश्चालभ्यते, एवम् अत्राप्येको ग्रहः सम्मा-र्जनीयः, एकस्य अग्नेस्तृणान्यपचेयानि, एकः पुरोडाशः पर्य्यग्निकर्त्तव्यः इति॥

सर्वेषां वा लक्षणत्वादविशिष्टं हि लक्षणम् ॥१४॥

(सि०)

नैतदस्ति, ग्रहादिष्वेकत्वयुक्तेष्वसौ पदार्थः कर्त्तव्यः इति, सर्वे ग्रहाः सम्मार्ष्टव्याः, सर्वेभ्योऽग्निभ्यस्तृणान्यपचेयानि, पुरोडाशमात्रञ्च पर्य्यग्निकर्त्तव्यम् इति। कुतः? ग्रहञ्चात्र द्रव्यं लक्षयित्वा सम्मार्गादि विधीयते, अविशिष्टञ्च लक्षणं सर्वद्रव्येषु, तत्र न गम्यते विशेषः, को ग्रहः सम्मार्ष्टव्यः, को न इति, सामान्यावगमाद्विशेषानवगमाच्च सर्वप्रत्ययः। तथा अग्निपुरोडाशानामपि। ननु एकवचनं श्रूयते, तद्विशेक्ष्यति। नैतदस्ति, एकत्वं हि श्रूयमाणं ग्रहादिष्वेकत्वं ब्रूयात्, न द्वितीयादीन् प्रतिषेधेत्, एकत्वस्यासौ वाचको न द्वितीयादेः प्रतिषेधकः, तेन अप्रतिषिद्धे द्वितीयादौ सामान्यवचनेन प्राप्तं सम्मार्जनादि किमिति न क्रियेत।

तत्र एतत् स्यात्, एकवचनम् इह श्रूयमाणं प्राप्ते एव एकस्मिन् द्रव्ये, द्वितीयादिषु च, किमन्यत् कुर्य्यात् अन्यतः परिसंख्यायाः, न चेदेकवचनं परिसञ्चक्षीत द्वितीयादीन्, अनर्थकमेव स्यात्, शक्नोति च द्वितीयादीन् निवर्त्तयितुम्, यथा, अश्वाभिधानीमादत्ते इति गर्दभाभिधानं परिसञ्चष्टे एवम् अत्रापि द्रष्टव्यम् इति।

नैतदेवं, तत्र मन्त्रस्याभिधानाच्च यः सम्बन्धः, तदभिधानपरं वचनम्, इमामगृभ्णन् इत्यश्वाभिधानीम् इति, न अनेन मन्त्रेण, आदत्ते इति लिङ्गेनैवादाने प्राप्तत्वात्

मन्त्रस्य परिसंख्या युक्ता। इह पुनर्यदेकवचनं ग्रहे श्रूयते, तत् श्रूयमाणमप्यविधीयमानत्वेन न निवर्त्तकं भवितुमर्हति, यथा, कश्चित् ओदनं निर्दिश्य ब्रूयात्, य एनं भक्षयेत् कश्चित् श्वा मार्ज्जारो वा, स निवारयितव्यः इति, तत्र यदि भक्षणं निमित्तत्वेन विधीयते, न, श्वमार्ज्जारसम्बन्धः, ततः काकोऽप्यागच्छन् निवार्य्येत, श्रूयमाणेऽपि शुनि मार्ज्जारे वा श्वमार्ज्जारसम्बन्धस्य निमित्तत्वेनाविधीयमानत्वात्। एवम् इहाप्येकत्वसम्बन्धस्य अविधीयमानत्वात् श्रूयमाणेऽप्येकत्वे ग्रहमात्रं सम्मृज्येत इति।

न च, अत्र द्रव्यैकत्वसम्बन्धविधायकः कश्चिच्छब्दोऽस्ति। ननु सम्मार्ष्टि इति। नह्येतत् द्रव्यैकत्वसम्बन्धस्य विधायकम्। कस्य तर्हि? द्रव्यसंमार्गसम्बन्धस्य विधायकम्, एवं श्रुत्या स्वपदार्थौ विहितौ भवति, इतरथा वाक्येन परपदार्थौ विधीयेत। श्रुतिसम्भवे च वाक्यं क्रमते, न सम्भवन्त्यां श्रुतौ। अतोऽविधीयमानं विशेषणत्वेन, एकत्वं न द्वितीयादीन् प्रतिषेद्धुमर्हति। एवं सति न, द्वितीयादौ सम्मार्गादि क्रियमाणम् अचोदितं भवति प्रतिषिद्धं वा, यथैव हि तदेकस्य श्रुतम् अवगम्यते, तथा द्वितीयादेरपि।

अयं चापरो दोषः, न तदेकत्वं द्रव्यस्य सम्मार्गादौ विषये नियम्येत, न हि, सम्मार्गादिः, यस्मिन् द्रव्ये एकत्वं नियम्येत, तस्य विशेषणत्वेन भवति, विधीयते हि अत्र सम्मार्गादिः, न प्राप्तः लक्षणत्वेन द्रव्यस्याम्नायते, न हि,

यौगपद्येन विधातुं शक्यते, लक्षणत्वेन च उच्चारयितुम्। प्रसिद्धसम्बन्धो हि शक्नोति लक्षयितुम्, न चाविहित एवञ्जातीयकः शब्दावगम्यः प्रसिद्धसम्बन्धो भवति, विधीयते च सम्मार्गादिः, तस्मान्न विशेषकः, न चेन्न विशेषकः, न द्रव्ये एकत्वं विवक्षितमिति शक्यम् आश्रयितुम्।

अथ एकत्वं सम्मार्गो उच्यते। तत्रापि द्वयी गतिः स्यात्, एकत्वं प्रधानम्, सम्मार्गो वा, तच्च उभयमप्यनुपपन्नम्, न तावदेकत्वस्य सम्मार्गः शक्नोति कर्तुम्। न च, द्रव्ये क्रियमाणः एकत्वस्योपकरोति केनचित् प्रकारेण। न च, एकत्वस्योपकृतेन किञ्चित् प्रयोजनम् अस्ति, न हि, तत् गुणभूतं श्रुतम्। अथ एकत्वं सम्मार्गं प्रति गुणभूतम् इति। तदपि न। कथम्? अमूर्त्तत्वात्, न हि तत् सम्मार्गं निष्पादयति। यद्यप्यन्यत् अमूर्त्तं क्रियां निष्पादयति साधनं विशिंषत्, तथाप्येतत् न भवितुमर्हति, न हि, अत्र ग्रहः सम्मार्गार्थः, सम्मार्गोऽत्र ग्रहाय चोद्यते, स हि प्रयोजनवान्, कल्प्यप्रयोजनः सम्मार्गः। यदि ग्रहः सम्मार्गस्योपकुर्यात्, तदुपकारिणा उपकरोति इति सम्मार्गस्य उपकारकमेकत्वं भवेत्, न त्वेतदेवम्। तस्मादेकत्वसम्मार्गयोः असम्बन्धः।

ननु प्रधानभूतमपि ग्रहादि सम्मार्गं निष्पादयत्येव, अतः तत्साधनं तच्च विशिंषत् तदुपकरिष्यति, यथा इज्यार्थे दधनि पयसि च प्रणीता धर्माः पाके उपकुर्वन्ति। परिधानार्थे च परिधौ यूपधर्मा क्रियन्ते। तस्मात् अयम् असमाधिः इति। अत उच्यते, न ब्रूमः, अतदर्थे साधके

न शक्नुवन्त्युपकर्तुम् इति, किं तर्हि? यदा प्रधानभूतं ग्रहादि लक्षणत्वेन उच्यते, न तदा एकत्वस्य ग्रहादिना सम्बन्धः, न सम्मार्गादिना इति। कथम्? यावत् इह लक्षणत्वेन किञ्चिदुच्यते, संवादः तत्र भवति न तु तद्विधीयते विज्ञानाय। किमर्थं तर्हि उच्चार्य्यते? अन्यत्तस्य किञ्चित् विधास्यते इति, तदेतत् ग्रहादि लक्षयित्वा तस्य सम्मार्गादि विधीयते। तत्र यद्येकत्वसम्बन्धोऽपरो ग्रहद्रव्ये सम्मार्गादौ वा पदार्थे विधीयेत, द्वयोः सम्बन्धयोर्विधानात् भिद्येत वाक्यम्। अथोच्येत, ग्रहादि लक्षयित्वा तस्य एकत्वसम्बन्धो विधीयते, न सम्मार्गादि सम्बन्धः इति, तथा च सम्मार्गादीनाम् अध्ययनं प्रमादः इत्यभ्युपगतं स्यात्, नचैतदेवम्। तस्मात् उभाभ्यामेकवचनस्यासम्बन्धः इति। एवमेतदेकत्वं ग्रहस्य न किञ्चित् उपकारं करोति, न सम्मार्गस्य, एवमेव सदनूद्यते। तस्मात् नैतत् किञ्चित् अपि कर्तुम् विवक्ष्यते इति सर्वेषां ग्रहादीनां सम्मार्गादि कर्त्तव्यम् इति। कुतः? संयोगतोऽविशेषात् प्रकरणाविशेषाच्च।

यदि अविवक्षितमेकत्वं, कथं तर्ह्येकवचनमुच्चार्य्यते? ननु सर्वेषु विवक्षितेषु बहुवचनेन भवितव्यम्। उच्यते न वयमेतद्विचारयामः, एकवचनमुच्चारयितव्यम्, न उच्चारयितव्यम् इति उच्चार्य्यमाणे सति किं प्रतिपत्तव्यम्? एकस्मिन् एव सम्मार्गादि, उत सर्वेषु? इति, तत्र सर्वेष्विति स्थापितम्। अपि च, न विभक्तेर्वचनमेव एकं प्रयोजनं किं तर्हि? कारकसम्बन्धोऽपि, अविवक्षिते एकत्वे कार-

कर्मसंस्कारार्थमस्य उच्चारणम् भविष्यति । तस्मात् नानर्थकम् ।

अपि च, ग्रहः प्रातिपादिकार्थः एकत्वं विभक्त्यर्थः । किमतः ? यद्येवम् । एतत् अतो भवति, प्रातिपदिकार्थगतं हि विभक्तिः स्वमर्थं श्रुत्यैव वदति । अथैवं सति किं न, सम्मार्गेण सम्भंत्स्यते ? इति । तेन हि सम्बध्यमानं वाक्येन सम्बध्येत, न च, श्रुत्या, अन्येन सम्बध्यमानं वाक्येनाच्छिद्य अन्येन सम्बन्धमर्हति । असम्बध्यमानस्तु एकत्वेन सम्मार्गो, यदि नैकत्वविशिष्टः क्रियते, न किञ्चित् विपन्नं भवति, नचैकत्वविशिष्टः सम्मार्गादिः, ग्रहादिमात्रस्य च विधीयते इति किमिति द्वितीयस्य तृतीयस्य च न क्रियेत इति ।

चोदिते तु परार्थत्वाद्यथा श्रुति प्रतीयेत ॥ १५ ॥ (आ० नि०) ॥

अथ यदुक्तं, यथा, पशुमालभेत इति एक एव पशुः पुंपशुश्चालभ्यते, एवमिदमपि इति, अस्त्यत्र वैपरीत्यम् इह ग्रहार्थः सम्मार्गः तत्र पुनर्यागार्थः पशुः । किमेवं सति भवति ? यो यागार्थं परिच्छिनत्ति, स यागस्योपकरोति, अपरिच्छिन्नेन न शक्यो यागः कर्तुम् इति, न तु ग्रहेण केनचिद्विशिष्टेन सम्मार्गः कर्त्तव्यः यत् ग्रहं विशिंषत् सम्मार्गस्योपकुर्य्यात्, पशोश्च एतदेकत्वं यागं प्रत्युपदिश्यते । ननूक्तं, प्रातिपदिकार्थगतं स्वमर्थं विभक्तिः श्रुत्यैवाभिवदति इति, यागे एतत् वाक्येन विधास्यति, तच्च वाक्यात् श्रुति-

बलीयसी इत्युक्तम्। सत्यं, यत्र श्रौतोऽभिसम्बन्धो विवक्ष्यते, अविवक्ष्यमाणे च वाक्यावगतः सन् अपर्य्युदसितव्यो भवति, तस्मात् एकः पंपशुरालभ्यते इति, ग्रहैकत्वं न सम्मार्गस्योपकरोति इति न ग्रहं शक्नोति विशेष्टुम्। तस्मात् अविवक्षितम् इति ॥ (३ । १ । ७ अ०) ॥

अथ चमसादौ सम्मार्गाद्यप्रयोगाधिकरणम्।

संस्काराद्वा गुणानामव्यवस्था स्यात् ॥१६॥ (पू०) ॥

अस्ति ज्योतिष्टोमः, तत्र श्रूयते, दशापवित्रेण ग्रहं सम्मार्ष्टि इति। तत्र एषोऽर्थोऽधिगतः, सर्वे ग्रहाःसम्मार्जितव्याः इति। इदमिदानीं सन्दिह्यते, किं? चमसा अपि सम्मार्ष्टव्याः उत न? इति।

किं तावत्प्राप्तम्? चमसाद्यपि सर्वं सम्मार्ज्यम् इति। कुतः? संयोगतोऽविशेषात् प्रकरणाविशेषाच्च इति, यथैव हि ग्रहाणामपूर्वसम्बन्धः, एवं चमसानामपि, यथैव च ग्रहाः अस्मिन् प्रकरणे, एवं चमसा अपि। तस्मात् सर्वत्र सम्मार्गः।

ननु ग्रहाः श्रूयन्ते, ते चमसानां निवर्त्तका भविष्यन्ति। उच्यते, प्रदर्शनार्थं ग्रहग्रहणं भविष्यति, गृह्णादि सोमपात्रम्, यस्मिन् गृह्यमाणः सोमो व्यवसिच्येत, इत्येवम् आशङ्क्यते, तत्सर्वं सम्मार्जितव्यम्; यथा भोजनकालो वर्त्तते, स्थालानि सम्मृज्यन्ताम्, इत्युक्ते, यानि यानि

भोज्यानि उपयोगमर्हन्ति, तानि तानि सर्वाणि सम्मृज्यन्ते, स्थालग्रहणं लक्षणार्थम् इति गम्यते। एवमिहापि द्रष्टव्यम् इति।

उच्यते, लोकेऽर्थलक्षणः संव्यवहारः, येन येनार्थः सम्मृष्टेन, उक्तोऽनुक्तो वा स स सम्मृज्यते एव। इह तु वेदे शब्दलक्षणः, शब्दश्च ग्रहस्य सम्मार्गमाह, तत्र किमर्थं श्रुतौ सम्भवन्त्यां ग्रहशब्दो लक्षणया कल्प्यते। उच्यते, सम्मार्ष्टि इति सम्मार्गे पुरुषप्रयत्नं विधातुमेष शब्दः शक्नोति श्रवणेनैव, ग्रहसम्बन्धं तु वाक्येन, श्रुतिश्च, वाक्याद्बलीयसी। तस्मात् लक्षणया ग्रहशब्दो वाच्यते, न, यथाश्रुतः इति, तेन, यो यः सम्मार्जनसंस्कारार्हः स स सम्मार्जितव्यः, न ग्रहेष्वेव व्यवतिष्ठेत एवञ्जातीयको गुणः इति।

व्यवस्था वा अर्थस्य श्रुतिसंयोगात्, तस्य शब्द-प्रमाणत्वात् ॥१९॥ (सि०) ॥

व्यवतिष्ठेत वा ग्रहेष्वेव सम्मार्गो, न, चमसेष्वपि प्रसज्येत इति। कुतः?। अर्थस्य श्रुतिसंयोगात्, श्रूयमाणो हि ग्रहो न उत्स्रष्टव्यः, उत्सृज्यमाने श्रुतिरेव बाध्यते ग्रहम् इति, प्रमत्तगीतं तत्रभवतामिच्छेयममार्गे, न च एतन्नाय्यम्। तस्मात् ग्रहशब्देन ग्रहं लक्षयित्वा तस्य सम्मार्गसम्बन्धो विधीयते। न चाविदधत् सम्मार्गं, शक्नोति तत्सम्बन्धं विधातुम्, अतो विदधात्येव एष शब्दः सम्मार्गम्। न च श्रुतिर्बाधिष्यते। कुतः?

सम्मार्ष्टि इति सम्मृज्यमानं पुरुषप्रयत्नं श्रुत्वा शक्नोति विधातुम्, न तत्र कश्चिद्विशेषः, उत्पाद्यमाने वा सम्मृज्यते, परेण वा सम्बध्यमाने इति। तेन न ग्रहसम्बन्धोऽपि श्रुतिर्बाधिता भवति, अतो ग्रहेष्वेव सम्मार्गो व्यवस्थातुमर्हति इति।

ननु ग्रहसंयोगाविशेषात् प्रकरणाविशेषाच्च चमसेष्वपि प्रसज्यते, न ग्रहेष्वेवास्य विधानम् इत्युक्तम्। अत्र उच्यते, प्रकरणवद्भिः एकवाक्यतां कृत्वा शक्नोति तत्र विधातुम्, न, अकृत्वा एकवाक्यताम्। सा च प्रकरणात् कल्प्यते, इयं पुनर्ग्रहशब्देन सह प्रत्यक्षा, तस्मात् न प्रकरणे विधानम्, ग्रहैकत्वसम्बन्धे पुनरुत्सृज्य स्वार्थम्, न शक्नोति विधातुम्। तस्मात् वैषम्यमस्य, ग्रहैकत्वविधानेन। यदुक्तम्, यथा स्थानानि सम्मृज्यन्ताम् इति लक्षणा, तद्वदिहापि इति, परिहृतमेतत् लोके कर्मार्थं लक्षणम् शब्दलक्षणं पुनर्वेदे इति॥ (३।१।८अ०)॥

सप्तदशारत्नितायाः पशुधर्मताधिकरणम्।

आनर्थक्यात्तदङ्गेषु ॥१८॥

वाजपेये श्रूयते, सप्तदशारत्निर्वाजपेयस्य यूपो भवति इति। तत्र सन्देहः, किं सप्तदशारत्निता वाजपेयस्य षोडशिपात्रे निविशते, उत यगीयूपे निविशते? इति। किं तावत् प्राप्तम्? षोडशिपात्रे इति। कुतः? वाजपेयस्य यूपाभावात्, यत् वाजपेयस्य अस्ति पात्रं यूपसदृशम्, तत्र भवितुमर्हति, अस्ति च षोडशिपात्रम्, तच्च खादिर-

स्यात् ऊर्द्धत्वाच्च यूपसद्दशम्, तत्र निवेशे सति वाजपेय-शब्दः आञ्जस्येन भवति, इतरथा वाजपेयाङ्गे पशुयागे लक्षणया वाजपेयशब्दो वृत्तः इति गम्यते। ननु त्वत्पक्षेऽपि यूपशब्दो लक्षणयोद्दिश्यते। उच्यते, सर्वथा वयं लक्षणाशब्दान्न मुच्यामहे। सत्यपि तु वाजपेयप्रकरणम् अनुगृह्यते, तस्मात् ऊर्द्धपात्रे निवेशः इति।

एवं प्राप्ते ब्रूमः, आनर्थक्यात् तदङ्गेषु। वाजपेयशब्दः तावत् सोमयागविशेषवचनः, तस्य साक्षात् यूपेन न प्रयोजनम्, अस्ति तु तस्याङ्गं पशुयागः, तस्य तु पशुबन्धनं यूपेन कार्यम्। साक्षात् वाजपेययूपस्य यदि सप्तदशारत्निता विधीयते, तस्याभावात् अनर्थकमेव वचनं प्राप्नोति, तत् अनर्थकं माभूत् इति योऽस्य पशुयागे यूपः, तत्र निवेशमर्हति। ऊर्द्धपात्रे च यूपशब्दो लक्षणया स्यात्। नन्वितरस्मिन्नपि पक्षे वाजपेयशब्दो लक्षणया इति। न इति ब्रूमः, वाजपेये एव वाजपेयशब्दो भविष्यति, शक्ष्यति च स पशुयूपं विशेष्टुं, सोऽस्याङ्गस्योप-कारकः, यश्च यस्योपकारिणा उपकरोति, भवति स तस्य सम्बद्धो मुख्येनैव सम्बन्धेन, न च, एकान्तरितः इति-कृत्वाऽसम्बद्धो भवति, यथा देवदत्तस्य सभा इति, पुत्रेण च सभावन्तरितः, अथच देवदत्तेन मुख्येनैव सम्बन्धेन सम्बध्यः। तस्मात् एष एव पक्ष आश्रयणीयः, न हि एतस्मिन्पक्षे कश्चिदपि लक्षणाशब्दो भवति इति॥ (३।१।८ अ०)॥

अभिक्रमणादीनां प्रयाजमात्राङ्गताधिकरणम्।

कर्तृगुणे तु कर्मासमवायात् वाक्यभेदः स्यात्॥ १९॥ (पू०)॥

दर्शपूर्णमासयोः प्रयाजवाक्ये श्रूयते, अभिक्रामं जुहो-त्यभिजित्यै इति। तत्र सन्देहः, किमभिक्रमणं प्रयाजेष्वेव निविशते उत कृत्स्ने प्रकरणे? इति। किं तावत्प्राप्तम्? कर्तृगुणेऽभिक्रमणे ब्रूमः, वाक्यभेदः स्यात् इति, कर्मणा कर्मणोऽसमवायात्। अभिक्रमणं कर्म अमूर्त्तम्, न तत्कर्म हवनं साधयितुं शक्नोति, तस्मात् न तेनैकवाक्यतां याति। अतः सर्वस्मिन् प्रकरणे निविशते, संयोगतोऽविशेषात् प्रकरणाविशेषाच्च इति।

ननु अनेन एव हेतुना अन्यस्मिन्नपि न निवेक्ष्यते। उच्यते, अन्यत्र पुरुषैः सम्भंत्स्यते। ननु प्रयाजेष्वपि पुरुषैः सम्बध्येत। नैतदेवम्, जुहोति इति हवने एष शब्दः पुरुषप्रयत्नं विदधातुम् शक्नोति, न पुरुषाभिक्रमणसम्बन्धम्। ननु अन्यत्रापि पुरुषाभिक्रमणसम्बन्धस्याविधानम्। नैष दोषः, अन्यत्र प्रकरणाम्नानादङ्गभावे निर्ज्ञाते प्रयोगवचनोऽस्य कर्त्तव्यतां वक्ष्यति। तस्मात् सर्वस्मिन् प्रकरणेऽभिक्रमणस्य निवेशः इति।

साकाङ्क्षन्त्वेकवाक्यं स्यादसमाप्तं हि पूर्व्वेण॥ २०॥ (सि०)॥

नैतदस्ति, यदुक्तमभिक्रमणं प्रकरणे निविशते इति; प्रयाजेष्वेव भवितुमर्हति। कुतः? तैः सहास्यैकवाक्यता

यतः साकाङ्क्षमेतत् पूर्वेण पदेनासमाप्तम् वाक्यम् अभिक्राम जुहोति इत्यत्र पर्यवस्यति, प्रकरणाच्च वाक्यं बलवत् इति प्रयाजेष्वेवाभिक्रमणं निविशते। ननु अभिक्रमणममूर्त्तत्वात् होमनिर्वृत्तावसमर्थम्। इत्युक्तम्। उच्यते साक्षात् असमर्थम्, कर्त्ता सम्बध्यमानं शक्ष्यति निर्वर्त्तयितुम्। कथं? अभिक्रमणेन समासीदति आहवनीयं कर्त्ता, इदमभ्युपायभूतं होमस्य, दूराद्वाऽभिप्रसार्य हस्तम्, जुहुयात् समासीदेत् अन्वाभिक्रमणेन। तस्मात् अभिक्रमणमुपकरोति होमस्य, इत्यवगम्यते। अतः प्रयाजेष्वेव निवेश इति॥ (३।१।१० अ०)॥

उपवीतस्य प्राकरणिकाङ्गताधिकरणम्।

सन्दिग्धे तु व्यवायाद्वाक्यभेदः स्यात् ॥२१॥

दर्शपूर्णमासयोः सप्तमाष्टमयोर्ब्राह्मणानुवाकयोः सामिधेन्य उक्ताः, नवमे निविदः, दशमे काम्याः सामिधेनीकल्पाः, इदं कामस्यैतावतीरनुब्रूयात्, इदं कामस्यैतावती इति, एकादशे च यज्ञोपवीतमाम्नातम्, उपव्ययते देवलक्ष्ममेव तत् कुरुते इति। तत्र सन्देहः, किं सामिधेनीरेवानुब्रुवाण उपव्ययेत, उत प्रकरणे सर्वानेव पदार्थाननुतिष्ठता उपव्यातव्यम्? इति। कुतः संशयः? उपवीतं सामिधेनीनां प्रकरणे समाम्नातम्, अथ निवृत्ते वा तासां प्रकरणे? इति न ज्ञायते।

ननु दर्शपूर्णमासयोरेव प्रकरणम् इदम्, परप्रकरणे सामिधेन्यः श्रूयन्ते। सत्यं परप्रकरणे श्रूयन्ते, तथा

तासामवान्तरप्रकरणम् अपरम्, भवति हि, सामिधेनीरनुब्रूयात् इति विशेषाकाङ्क्षं वचनम्, येन तत्सन्निधावभिधीयमानं तस्य इति ज्ञायते। कथं पुनर्निवृत्तं तासां प्रकरणम् इत्याशङ्क्यते? निविल्पदानि तासां प्रकरणं व्यवदधति इति। यद्येवम्, कथम्, अनुवर्त्तते प्रकरणम् इत्याशङ्का? परस्तान्निविदाम्, सामिधेनीगुणा एव काम्या विधीयमानाः श्रूयन्ते, यदनन्तरं यज्ञोपवीतमाम्नातम्, तेनानिवृत्तं सामिधेनीनां प्रकरणम् इति भवति मतिः। अतः परप्रकरणे निविदः समुपनिपतिता न व्यवदधति। यथा दाशपूर्णमासप्रकरणेऽहीनधर्मों ज्योतिष्टोमप्रकरणे इति। तेन भवति सन्देहः।

अस्मिन् सन्देहे किं तावत्प्राप्तम्? सामिधेनीप्रकरणम् अनिवृत्तम्, तत्र उपवीतं समाम्नातम् इति। कुतः? काम्यानां सामिधेनीकल्पानामानन्तर्यवचनात्, हृदयमनुविपरिवर्त्तमानासु सामिधेनीषु उपवीतमामनन्ति, कर्त्तव्य वासोविन्यासमात्रं गुणो भवति उपवीतं नाम, किं कुर्वता तत् कर्त्तव्यम्? इति भवति तत्र पदार्थाकाङ्क्षा, तत्र बुद्धौ सन्निहितेनाविप्रकृष्टेन सामिधेनीवाक्येन एकवाक्यतामुपगम्य सामिधेनीषु उपवीतं उपव्ययते इत्येष शब्दो विदधाति इति गम्यते।

एवं प्राप्ते ब्रूमः, न, अस्मिन् सन्देहे यस्त्वयोक्तः, स निर्णयः। अस्मिन् सन्देहे धर्मभेदः इति निर्णयः इति। कुतः? व्यवायात्, इह समाप्तस्य सानुबन्धस्य सामिधेनीवाक्यस्य, अस्य च उपव्ययते इति वचनस्य, निविदां विधा-